

Summer en de kipnuggetbende

SUMMER EN DE KIPNUGGETBENDE

Petra van Rijssen

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

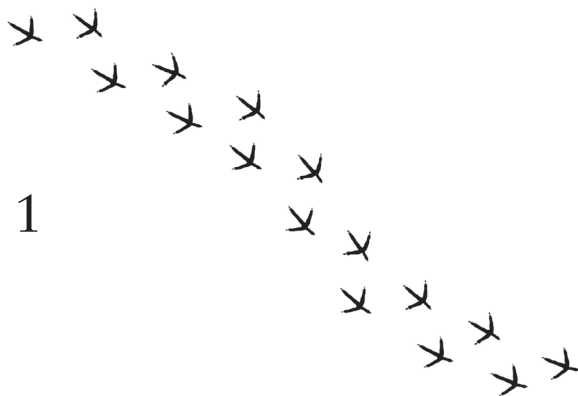
Vormgeving omslag: Marieke Oele
Illustratie omslag en schutbladen: Senne Trip
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout
Auteursfoto © Jonathon Watkins

ISBN 9789029739757
ISBN 9789029739764 (e-book)
NUR 283
www.kokboekencentrum.nl

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Ik kijk op mijn horloge. Elf uur al – help! Als ik niet te laat op mijn werk wil zijn, moet ik me zo meteen een ongeluk trappen. Ik zet mijn kip weer in haar hokje en geef haar nog snel een laatste knuffel. ‘Bij jou vergeet ik alles Aurora, ook de tijd. Maar ik moet gaan. Tot later. *Love you!*’

Snel spring ik de ren uit, de tuin door en ons huisje in. In de keuken pak ik mijn lunchdoos en roep: ‘Pap, kook jij vanavond? Ik ben pas om zeven uur thuis.’

Pap legt zijn sudokuboeke op het aanrecht neer en trekt één wenkbrauw op. ‘Koken? *Ik?* Friet en nuggets in de oven gooien bedoel je.’

Ik frons. ‘Alweer? Kun je niet iets originelers bedenken?’

‘Ach Summer. Ik ben een kok van niks, dat weet je toch.’

‘Tss, wat een slap excuus. Dan zoek je toch onlinerecepten? Je hebt tijd zat. Ik heb een druk vakantiebaantje.’ Ik prop mijn voeten in mijn laarzen. ‘Nou, doe!’ Met een vaart sprint ik de keuken uit en trek mijn fiets uit ons schuurtje. De wind beukt tegen mijn wangen terwijl ik ploeterend naar de scharrelboerderij rijd. Mijn ploegendienst begint over tien minuten. Pap en ik wonen nog

maar een maand op Trotternish, een uithoek van het Schotse eiland Skye, maar mijn kippenbaantje had ik zo geregeld. Soms mis ik ons eilandje Rona, maar hier heb ik Harris, mijn beste vriend, én een knuffelkip. De vorige huurders van ons huisje wilden haar niet meenemen. Aurora's hok is een bouwval, maar ik spaar al voor een nieuwe – met een hindernisbaan om haar fit en slim te krijgen. Deze zomer gaat dat lukken, zelfs al helpt pap niet mee. Zijn hoofd moet uitrusten, zegt de dokter, want pap is overspannen. Stiekem vind ik hem ook gewoon best lui, want hij kookt nooit écht. Gelukkig lust ik graag patat met nuggets. Ik rijd het erf van de boerderij op. Hé, wat is dat? Het 'Sorry, gesloten' -bordje staat er nog. Achter het hek zie ik mijn baas in een wit pak en met een mondkapje op. Hij heeft de hele schuur in geelzwart lint gewikkeld en zet er een bordje met een doodskop naast. Wow. Er is iets grondig mis. Ik slik, duw mijn fiets over de oprit en roep: 'Hé Lucas! Wat is er aan de hand? Je versiert de schuur niet zomaar lijkt me.'

Mijn baas kijkt op. Zijn gezicht staat strak. 'We hebben een gigantisch probleem, Summer. Er is A-H6 uitgebroken, in de vrije uitloop. Mijn ergste nachtmerrie is uitgekomen.'

'A-H6? Wat is dat dan?'

'Vogelgriep.'

'Vogelgriep?'

Lucas knikt somber. 'Niet te dichtbij komen. Vanmorgen is de dierenarts geweest. Er zijn drie kippen dood en de rest zit in quarantaine, in de schuur. Als die gezond

blijven, hoeven we niet massaal te ruimen.’ Hij perst zijn lippen op elkaar. ‘Veel hoop heb ik niet. Ik wilde je vanmorgen bellen, maar het is hier chaos.’

Mijn maag draait zich om. ‘Ik dacht dat vogelgriep niet erg was.’

‘Deze variant is heel besmettelijk en agressief. We zijn de eerste boerderij op Skye waar A-H6 is gevonden.’ Lucas staart me aan. Zijn neusvleugels trillen. ‘Behalve de inspectie mag niemand de schuur in want het kan op mensen overslaan. Ik ga direct een ventilatiesysteem met filters bestellen. Al het water en voer moeten we straks door buizen naar binnen pompen. Alleen...’ Hij haalt diep adem. ‘... weet ik niet of het helpt. Zodra ze meer besmette kippen vinden gaan ze ruimen. Als het meevalt, hoor je het.’

‘Maar... dit is mijn baantje.’ Ik slik.

‘Sorry Summer. Ik bel je als ik je deze zomer toch nog nodig heb.’

Ik knik, duw mijn broodtrommel weer in mijn fietstas en rijd de weg terug naar huis. De wind blaast me vooruit, langs weilanden en eilandhuisjes, maar vanbinnen voel ik alleen maar tegenwind. Mijn spaarplan voor Aurora kan ik wel *ditchen*. En hoe kom ik de zomer door zonder baantje? Pap zit in zijn eigen wereldje, van puzzels en zijn telefoon, en Harris werkt veel bij een aardappelboer. Aardappels hebben geen last van dat stomme virus. De rest van de tijd zit Harris met zijn bril aan zijn verrekijker geplakt. Urenlang zeevogels spotten, zó suf.

In mijn buik borrelt boze energie en ik knijp hard in

mijn stuur terwijl ik over de weg word geblazen. Ik stamp een paar keer hard op mijn trappers. Vanmiddag ga ik mooi een héél eind langs het strand lopen. Die nuggets bak ik zo meteen wel; dan eet ik mijn werklunch vanavond lekker in mijn uppie op een klif.

Thuis kieper ik direct een kilodoos patat en een zak nuggets in de oven.

‘Hé, wat ruik ik?’ Pap sloft de keuken binnen en snuift. ‘Ik zou toch koken vanavond? Of vertrouw je me niet? Je bent trouwens wel héél vroeg thuis.’

‘Er is vogelgriep op mijn boerderij. A-nog-wat. Ik mag voorlopig niet meer komen werken. Er zijn al kippen dood.’

Pap grinnikt. ‘Vogelgriep? Vallen die kippen dáárdor massaal van hun stokje? Klinkt vergezocht.’ Hij gaat zitten en zet de radio aan. Ik doop een kipnugget in de ketchup, neem een hap en doe mijn ogen dicht. Mmm. Als ik weer kijk zie ik dat pap zijn bord al leeg heeft. Hij staat op en loopt naar de keukendeur.

‘Pap, kom terug! Ik ben nog niet eens klaar met eten. Beetje aso.’

Pap draait zich om. ‘Even een sigaretje roken als toetje. Ik kom zo afwassen.’

De radio zeurt door en ik sta op om hem uit te doen. Wacht.

Nieuwsflits: De dodelijke vogelgriepvariant A-H6 heeft de eerste kippenhouderij op Skye bereikt.

Hé, dat is MIJN scharrelboerderij!

Het bloedlinke virus begon in Scandinavië. In Europa zijn de afgelopen week ruim tien miljoen kippen geruimd op getroffen bedrijven. In Noorwegen hebben biologen twee zieke zeekoeten gevonden en een leeuw in de London Zoo is ook besmet.

Een leeuw? Dan had Lucas gelijk dat niet alleen vogels het krijgen. Ik stop de rest van de nugget in mijn mond en luister verder.

Op het vasteland van Groot-Brittannië zijn de productie en verkoop van alle kipproducten vorige week stilgelegd. Niet iedereen is echter overtuigd van het nut van die maatregelen. De Britse kipgigant Clucky Nuggets dreigt inmiddels met een rechtszaak. Directeur Wingnut verklaarde: “De gevolgen van dit virus worden zwaar overdreven. De dierenbescherming misbruikt de paniek om firma’s zoals Clucky failliet te laten gaan.”

Naast een enorme nuggetfabriek bezit Wingnut diverse fokkerijen vlak bij Londen. Besluit hij die weer op te starten, dan wordt het indammen van A-H6 erg lastig. Als andere bedrijven zijn voorbeeld volgen is een pandemie onvermijdelijk. Wingnut staat onder toezicht van de overheid en bij heropening wordt een rechtszaak tegen hém ook niet uitgesloten.

Wat? Een pandemie? Met een misselijk gevoel in mijn maag duw ik mijn bord opzij en zet de radio uit. Op het aanrecht ligt de lege, oranje Clucky Nuggetzak. De schreeuwerige letters op het plastic staren me aan alsof ze willen zeggen: A-H6 is ook een beetje jullie schuld, haha.

Pap stapt de keuken weer binnen. Ik kijk hem strak aan. 'Die nuggets hoef ik echt nooit meer.'

'Wat, Clucky Nuggets? Ik dacht dat jij daar zo dol op was.' Pap gooit zijn peuk in de prullenbak. 'En niet superhandig, want dat spul is goedkoop en makkelijk.'

'Jij snapt ook niets! De vogelgriep moet gestopt worden, maar door die Clucky-directeur krijgen we vast een pandemie! Straks gaan huisdierkippen ook nog dood. We kopen ze niet meer, pap. Punt uit.' Ik sta op en schuif mijn laatste twee nuggets in de groenbak. 'We gaan meer eieren eten, dat is sowieso veel gezonder. Ik check zo of Aurora er vandaag eentje gelegd heeft.'

Pap leunt tegen het aanrecht. 'Elke dag eieren? Dan hebben we aan jouw hobbykipje niet zoveel, ben ik bang. Zij legt er maar een paar per week. En als straks alle kippenboerderijen op slot zitten, kunnen we ook geen eieren meer kopen. Trouwens, eieren kunnen niet in de vriezer. Nuggets wel.'

'Nieuwe nuggets maken is sowieso al verboden. Dat zeiden ze op de radio.'

'Sjonge. Wat doet iedereen toch ingewikkeld,' mompelt pap. Hij loopt met zijn puzzelboekje de tuin in.

'En jij bent alleen maar met je sigaretten en sudoku's

bezig,’ roep ik hem na. ‘Je bent een luie vader. Was je maar een *luistervader*.’

Ik pak de dikste maiskolf uit Aurora’s voedsellemmer en loop ermee naar buiten. Aurora’s ren staat in de achtertuin. De planken en het dak zijn verrot en het gaasdeurtje is gammel en uitgescheurd. Zonder baantje kan ik pas op mijn verjaardag geld vragen voor haar nieuwe hok.

‘Aurora, ik heb wat lekkers!’ Ik steek mijn hoofd in het donkere binnenhokje. ‘Heb je nog gelegd vandaag?’ Met mijn hand voel ik in de hoeken van de kleine ruimte. Ik ruik haar wel, maar ik hoor of voel haar niet. ‘Aurora – stop met verstoppertje spelen.’

Flats! Een vleugel slaat in mijn gezicht. ‘Hé!’ Voorzichtig trek ik haar uit haar hok de ren in. ‘Niet zo opvliegerig.’

Ik druk haar tegen me aan en duw mijn neus diep in haar kriebelveertjes. Ze pikt zachtjes in mijn oor. Het kietelt.

‘Ach, Aurora. Jij begrijpt me tenminste.’

Ze spint zachtjes en ik voel haar hart tegen mijn handpalm kloppen. Ik word er rustig van.

‘Ik raak echt *nóóit* meer een kipnugget aan. Dat stomme virus...’ Er loopt een koude rilling over mijn rug. Wat als de vogelgriep zich verder uitbreidt? Als Aurora ook ziek wordt? Ik sta op. ‘Weet je wat? Ik ga Wingnut stoppen. Als die griezel stiekem weer gaat fokken, krijgen we een giga-vogelgriepgolf. Harris helpt me vast.’

Ze draait haar kopje naar me toe. ‘Bukwuktoktok.’

‘Wat?’

‘Bukwukwuktok.’

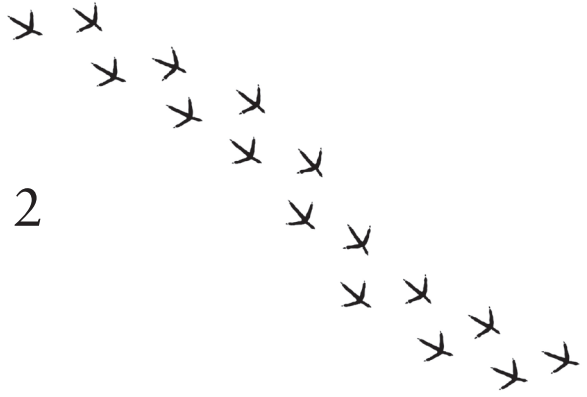
‘O ja – Harris geeft niet veel om kippen. Maar hij is helemaal verliefd op zeevogels en die gaan ook dood door A-H6. Hij doet mee. Echt.’ Ik slik. De stem van Harris in mijn hoofd zegt heel wat anders: ‘Hoezo de directeur van Clucky tegenhouden? Die man is miljonair en supermachtig.’

Ik zucht. Wingnut is rijk, en listig, en Harris is twaalf en ik ben veertien. Dan zie ik het gescheurde gaas weer. ‘Weet je wat? Ik moet eerst je hok repareren, want een nieuw hok komt er voorlopig niet. En morgen ga ik spullen zoeken om een kipwipwap te maken. Ik ben nu toch werkloos.’

Ik leg de maiskolf neer, duw Aurora het hokje weer in en trek de ren dicht. In ons schuurtje vind ik een rol ijzerdraad en een schaar. Ik ga aan de slag en na tien minuten is het gat in het gaas gedicht. Ik schud hard aan het draad. Het zit goed vast. Zie je wel, ik kan best klussen. Nu die schimmelplanken nog. Magnus, de vader van Harris, heeft vast wel iets tegen houtrot. Een noodoplossing – totdat ik genoeg geld heb om een stevig hok te kopen.

Ik kijk nog eens naar het gaas. Wat als A-H6 gewoon naar binnen waait? Misschien kan ik Aurora beter ook in quarantaine zetten. Op mijn kamer. Undercover natuurlijk, want anders wordt pap woedend.

Ik loop terug naar de achterdeur, schop mijn laarzen uit en trek mijn sandalen aan. ‘Ik eet niet thuis vanavond!’ roep ik over mijn schouder. Geen idee of pap het hoort. Met mijn lunchtrommeltje in mijn tas ren ik het pad af naar de baai.

De schelpjes knarsen onder mijn voeten tot ik op het zachte strand stap. Ik waad op mijn sandalen door de branding. Het koude water klotst tussen mijn tenen en ik ben helemaal alleen. Mijn hoofd wordt rustig. In de verte zie ik Rona. Ik denk aan het vuurtorenhuisje waar we woonden. En ik denk aan mam, die opeens zo ziek werd. Heel helder zie ik de woonkamer weer voor me, met haar bed en de sterrenslingers, omdat ik net acht was geworden. Ik slik. De week daarna overleed mam, in het ziekenhuis, en werd alles anders. Ook pp werd anders. Er kwam een computer in de vuurtoren en zo werd pap, de trotse vuurtorenwachter, vervangen. We mochten in het huisje blijven, maar bij mijn vader was er een lichtje uitgegaan vanbinnen. Ik voel een steek en kijk snel weer over het strand van Skye, waarop ik door de golven loop. Wacht – het lijkt alsof er in de verte iemand staat. Iemand die bewegingloos met een verrekijker naar de zee staart.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en dan zie ik het: een bekende bruine rugzak en zwart piekhaar. Het is Harris! Hij woont net als wij sinds een maand in een huisje bij de baai. Ik ken hem nog maar net, maar we zien elkaar heel vaak, alsof we broer en zus zijn. Harris tuurt door

zijn kijker naar een vogel op de golven. Zachtjes sluip ik naar hem toe. Als ik vlak achter hem sta, prik ik met mijn vingers in zijn zij.

‘Hé!’ Harris springt op en draait zich om. Zijn verrekijker stuitert tegen zijn borstkas. ‘Summer? Stop – zo jaag je hem weg!’

De zeevogel blijft rustig verder dobberen. Het is een jan-van-gent, dat weet zelfs ik. Ik wijs ernaar. ‘Echt dichtbij.’

‘Ja, maar er is iets geks met hem aan de hand. Hij lijkt blind,’ bromt Harris.

‘Blind?’

‘Zijn ogen zien er raar uit, vooral de zwarte iris. Normaal is die lichtblauw.’

‘O. Is dat erg? Mensen hebben toch ook niet allemaal dezelfde oogkleur?’

Harris haalt zijn schouders op. ‘Het KAN ook een zeldzame blauwvoetgent uit Amerika zijn die verdwaald is.’ Zijn ogen beginnen te glimmen. Vlug richt hij zijn kijker weer op zee.

‘En?’ vraag ik na een tijdje.

Harris zucht. ‘Gewoon een gent van hier. Alleen supersloot, en met verdacht zwarte ogen. Toch vreemd.’ Hij pakt zijn telefoon uit zijn zak, sluipt wat dichterbij en maakt een foto. ‘Straks even online checken. Maar wat doe jij hier eigenlijk? Ik dacht dat je moest werken.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ben voorlopig ontslagen. De boerderij zit dicht, want... wacht effe.’ Ik wijs naar de branding. ‘Kijk!’ Twee oranje, opengescheurde zakjes

deinen op de golven. Ik loop op mijn sandalen de zee in. Snel grijp ik het plastic en schud het zoute water ervan af.

‘Clucky Nuggets.’ Harris knijpt zijn ogen tot spleetjes en prikt in een leeg zakje. ‘Van die rare Wingnut. Hij zegt dat de nieuwe vogelgriepvariant onzin is. Was vanmorgen op het nieuws.’

‘Ja! Echt zo stom. Tien miljoen dode kippen en die man beweert dat het een milieucomplot is – fake nieuws!’ Ik tik met mijn wijsvinger tegen mijn voorhoofd. ‘Zijn kipnuggets raak ik echt nooit meer aan. Tenzij ik anders je oma’s haggis moet eten.’

Harris trekt een vies gezicht. ‘Alles is beter dan haggisworstjes met schapendarmen. Maar wel raar dat dit hier ronddrijft.’

‘Ze zien er nieuw uit. Nog helemaal feloranje. Normaal verbleekt de zee zo’n zakje in no time.’ Ik wapper met het plastic. ‘We moeten zorgen dat die Wingnut zijn kippenfokkerijen dichthoudt. Wat als daar vogelgriep uitbreekt? Dan waait het alle kanten op.’

Harris knikt. ‘Pap is doodsbang dat het virus op wilde vogels overslaat. Die wil hij allemaal beschermen.’

‘En Aurora. Vossen kan ik buiten haar hokje houden, maar zo’n piepklein virus niet. Ik heb geld nodig voor een nieuw hok, met quarantainegaas. Want serieus, Aurora is belangrijker dan alle wilde vogels bij elkaar.’

‘Nou ja, zeg.’ Harris rolt met zijn ogen. ‘Nu overdrijf je.’ Hij staart naar de kliffen. ‘Hé, daar staat Sam Scampi. Kom!’ Hij begint te rennen en op mijn klotsende sandalen hol ik hem achterna.

‘Summer! Harris! Ahoy!’ Sam strekt zijn armen uit. Ik hurk naast zijn grote schoenen, waar zijn zwarte kat zowat aan vast geklit zit. Als ik Seamus aai, spint hij blij en ik til hem op. ‘Hoe lang ben je dit keer aan land, Sam?’ Ik bestudeer zijn zwarte haar dat lang en rommelig is en denk weer aan de langoustines die hij ons op Rona bracht. Ik lik over mijn lippen. Sam vangt die elke zomer, ’s nachts, en verder is hij ook heel stoer. En superaardig.

‘Tot volgende week blijf ik hier op Trotternish. Daarna ga ik weer varen en vissen.’ Sam grijnst breed en zijn vullingen blinken in de zon. ‘Wat staar je naar mijn kapsel? Lekker wild, toch? En wat vind je hiervan?’ Hij duwt zijn sok naar beneden zodat we zijn enkel zien. Er staat een piepklein, rood garnaaltje op getatoeëerd met daarboven twee sierlijke letters: C en L.

‘Heb ik gisteren laten doen, op het vasteland. Kakelvers.’

‘Wat betekent het?’ vraag ik, terwijl ik de letters bestudeer.

‘Christien Langoustien.’

‘Je Chrisje, waar je liedjes over zingt en nog verliefd op bent?’ onderbreekt Harris hem.

‘Eh, ja. Die tatoeage wilde ik al toen we nog samen waren. Zij nam er ook eentje.’

‘Met jouw initialen?’

‘Nee, maar wel een garnaaltje – en een hartje. Dat vond ze romantischer.’

‘Waarom heb je er zo lang mee gewacht? Het is nu toch uit?’

‘Ik ben niet dol op naalden. Bloed prikken en inentingen, daar doe ik ook niet aan. En zo’n tatoeage laten zetten doet behoorlijk zeer. Maar in de haven van Gairloch, bij het Inktpaleis, werkt een kennis van me. Toen ik hem bezocht heb ik mezelf gedwongen. Zo heb ik Chris eindelijk weer een beetje bij me. Al is het maar op mijn enkel.’

‘Dus je mist haar nog steeds?’ vraag ik.

Sam knikt hard en zijn haar zwiept mee. ‘De liefde van mijn leven. Was ze maar nooit naar dat vieze Londen verhuisd.’ Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Als ik haar ooit weer tegenkom, laat ik haar mijn enkel zien en ga ik meteen op één knie.’

Ik trek mijn neus op en fluister in het oor van Seamus: ‘Trouwen. Pfff. Dat ga ik echt nooit doen. En zo’n tatoeage nemen ook niet. Al dat geprik.’ Even ril ik.

Seamus miauwt instemmend en ik kriebel zijn kopje. Had ik zelf maar een poes, of nog liever: een hond. Maar voor pap is een kip *the limit*.

Harris zegt: ‘Sam, we zagen net een jan-van-gent met een rare, zwarte iris. Hij was sloom en tam en hij leek wel blind. Heel vreemd.’

‘Blinde vogels hebben juist lichtere ogen,’ zegt Sam terwijl hij met zijn enorme handen aan zijn baard plukt, ‘alsof er een witgrijs vliesje over zit.’

Harris haalt zijn schouders op. ‘Ik heb een foto. Die check ik nog wel op de vogelsite. Maar eerst breng ik Summer naar huis.’

‘Goed jullie weer te zien, jongens.’ Sam pakt zijn poes van me over. Als hij wegloopt, zeg ik:

‘Wat nou wegbrengen? Ik ben geen baby meer en ik was nog niet klaar met Seamus knuffelen.’

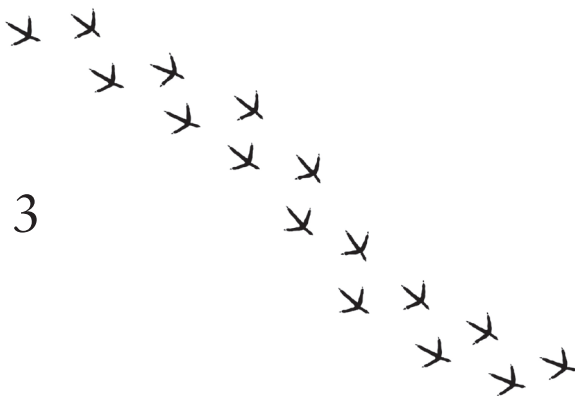
‘Jaha, duh. Het was een smoes. We hebben alweer lang genoeg gekletst. Kom, we gaan naar het strand bij jouw huis. Zeearenden kijken.’ Hij trekt me mee en we rennen de weg op die ons schiereiland omarmt. Het lange gras prikt in mijn kuit en hijgend roep ik: ‘Hé, niet zo snel. Die zeearenden zitten er de hele zomer al. En we moeten een plan maken.’

Harris stopt en kijkt om. ‘Wat voor plan?’

‘Nouhou, duh,’ zeg ik op een Harris-toon. ‘Wingnut opsporen en zorgen dat hij zijn rechtszaak niet wint, of begint, want dan gooit hij zijn fabriek en fokkerijen zo weer open.’

‘En als hij dat stiekem al gedaan heeft?’

‘Dan moeten we bewijs vinden om hem te stoppen! Of om zelf een rechtszaak tegen hém te beginnen.’ Ik kijk Harris aan en voel een golf van energie in mijn buik opwellen.

3

‘Is dit toeval?’ Ik loop naar de vloedlijn en vis opnieuw een knaloranje zakje uit het water. ‘Nog meer Clucky-afval. De zee is toch geen vuilstort?’

Harris leunt op mijn schouder terwijl ik het zakje omhooghoud. Hij zegt: ‘Het lijkt wel alsof Wingnut een hele vracht zakjes in de zee gedumpt heeft. Als protest of zo? Of misschien zijn ze overboord gevallen tijdens een illegaal Clucky-transport? Zou me niets verbazen.’

‘Ja, die man is een crimineel, dat denk ik echt,’ zucht ik. ‘Alleen thúís nuggets boycotten helpt natuurlijk niets.’

‘Wij eten dat spul sowieso nooit. Volgens mam is het vette, fijngemalen rotzooi. Vroeger vond ik dat jammer. Maar op een kinderfeestje heb ik ooit een hele zak Clucky-nuggets leeggegeten. Met mayonaise. Daarna moest ik ontzettend overgeven en toen hoefde ik ze ook nooit meer.’

‘Een HELE zak nuggets? Hoeveel kip is dat wel niet? Een halve Aurora?’

‘Misschien ja. Ook al zit er veel vulmiddel in die nuggets.’ Harris trekt zijn telefoon uit zijn zak en opent YouTube. ‘Hier, dit filmpje heeft mam me laten zien. *Vies vet* heet het.’

‘Vies vet?’ Ik kijk met hem mee. ‘O, van hem, *Vegan*

Chickpea? Da's een eco-influencer.'

'Ja, hij is cool. Hier zit hij undercover in een kipnuggetfabriek.'

We luisteren naar Vegans stem – hij klinkt wanhopig en een beetje acteurachtig: 'Kijk hier! De dames van de fabriek duwen een héél kippenkadaver door een rooster. Alle zachte delen gaan door de gaatjes en de grootste botjes blijven achter.'

Ik huiver en wijs naar het scherm. 'Ieuw.'

Vegan Chickpea praat met trillende stem verder: 'De kippastei wordt gemengd met vet en fijngemalen kippenvel. Totdat het roze slijm is.'

Even doe ik mijn handen voor mijn ogen, maar wil toch niets missen. Een machine maakt langwerpige nuggets van de dikke smurrie. 'Wat doen ze nu dan?'

'Zout en azijn eroverheen en daarna dopen ze elke nugget in gekruid paneermeel,' zegt Harris.

'O ja. En nu duwen ze er een paar in hete olie. Het sist helemaal.' Een misselijk gevoel overvalt me. 'Écht vies! Ik ben blij dat ik nu anti-nugget ben. Ook omdat Wingnut keihard door wil gaan. Dat doet hij vast nu al, stiekem. Alsof A-H6 niet bestaat.'

'Niet heel slim. Het is verboden en als de politie hem betrapt, sturen ze hem meteen naar de rechtbank. Dan krijgt hij een megaboete en moet alles weer dicht.'

'Clucky zit vast op een geheime plek waar zelfs de politie niet komt.'

'Waar dan? Zo'n schuur met duizenden kakkende kalkkippen valt toch op?'

‘Misschien hebben ze de kippen al stiekem naar een geheime plek verhuisd. Ergens afgelegen in het bos, in allemaal kleinere schuren die gecamoufleerd zijn? Met extra dik cement dat al de stank en het getok tegenhoudt? En lozen ze de kippenmest ongemerkt in de rivier? Dat doen wel meer bedrijven. Wordt het water supervies van.’ Ik knijp in mijn neus. Harris schudt zijn hoofd.

‘Er zijn superveel kippen nodig om ál die nuggets te maken. Die móét je wel in megaschuren stoppen. Dat is heel anders dan op die scharrelboerderij van jou. Hier, moet je zien...’

Voor ik het weet heeft Harris op het kanaal gedrukt van een influencer die zich ‘Groovy Scharrelkip’ noemt. Ze praat hard en snel:

‘Waarschuwing. Wat ik jullie straks laat zien is niet *pretty*. Elk jaar worden miljoenen kippen gefokt voor nuggets, wings en twisters. Die plofkippen zitten met tienduizenden op elkaar gepakt in een schuur die alleen verlicht wordt door tl-buizen. Na 45 dagen worden hun poten aan elkaar geketend, waarna ze een elektrische schok krijgen en in heet wa..’

‘Stop!’ roep ik, terwijl ik de telefoon grijp, het filmpje wegswipe en mijn buik vasthoud. ‘Ik weet genoeg. Kunnen we niet beter wat *doen*? Om Aurora en haar soortgenoten te beschermen? En mijn scharrelboerderij te redden?’

‘Wilde vogels zijn net zo belangrijk, hoor.’ Harris tikt

tegen mijn arm. 'Jij kijkt niet verder dan je kipje en je werk.'

Ik haal diep adem. 'Het barst hier van de zeevogels. Maar als Aurora doodgaat, heb ik niets meer. Dan blaas ik de hele Clucky-keten op. Echt.' Mijn slapen gloeien. 'Maar luister, ruzie wil ik niet. Uiteindelijk willen we hetzelfde, toch? Geheime fokkerijen opsporen en Wingnut aanklagen. Samenwerken?'

'Nou... oké dan.' Harris geeft me een *fist bump*. 'Maar denk niet dat het een eitje wordt. We moeten een héél goed plan maken. Een waterdicht *detective* plan. Wie weet komt dit oranje plastic van pas.'

We lopen terug naar mijn huis. Harris houdt de Clucky-zakjes tussen zijn vingers geklemd alsof het forensisch bewijs is. 'Ik zat te denken...' Hij staart naar de zakjes. 'Wat als die zwakke jan-van-gent ook besmet was? Een virus maakt vogels wel vaker sloom en blind.'

'Die gent? Met dat zwarte oog? Een virus-iris? Ha, dat rijmt.'

'Kom op, effe serieus graag!'

'Is dat niet vergezocht? De genten broeden op afgelegen eilandjes. En die besmette zeekoeten in Noorwegen, dat is superver weg. En van onze scharrelkippen krijgen kustvogels ook geen A-H6, toch?'

Harris blijft naar de zakjes kijken. 'Andersom kan best. Hoe denk je anders dat het virus op ons eiland komt? In Amerika ging dat ook zo. Dat zei pap en die weet echt alles van vogels.'

'Wacht. Wilde vogels die kippen besmetten? Kan dat

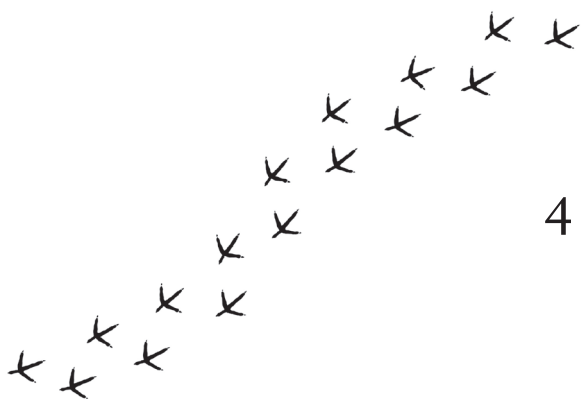
echt?’ Mijn hart knijpt zich samen. ‘Er zitten vaak meeuwen boven op ons kippenhok. Ik moet Aurora onmiddellijk in quarantaine doen – op mijn slaapkamer met het raam dicht, totdat ik zo’n superveilig hok heb. Over honderd jaar, als ik genoeg gespaard heb.’

‘Tja, heel precies weet ik het ook niet.’ Harris draait zich om. ‘Ik moet gaan.’

‘Kom je morgen terug, om ons detectiveplan te maken?’

‘Eh, overmorgen. Morgen help ik de aardappelboer op het land en ’s avonds gaan we uit eten in Portree, met vrienden van pap.’

‘O. Oké.’ Ik voel een steekje in mijn maag. Had ik maar een vader met vrienden, of zelfs vage kennissen. Maar niemand vindt hem leuk, met zijn puzzel- en patatobsessies en rare opmerkingen soms. Ook heeft hij een paar ontzettend domme dingen gedaan, maar daar wil ik niet aan denken. Ik bal mijn vuisten in mijn broekzakken, slik onhoorbaar en roep vrolijk: ‘Ga voor pizza, en daarna een dubbele bananensplit!’

Ik ga Aurora verrassen met zelfgemaakte kippenspeeltjes. Dan haalt ze straks niet uit verveling mijn hele kamer overhoop. Bovendien heb ik tijd zat nu mijn scharrelboerderij op slot zit. ‘Speelgoed+sportieve kippen’ typ ik in mijn telefoon. Er verschijnt een rijtje links op het scherm: ‘Kippenhok verwenpakket’; ‘Luxe kippenklimboom’; ‘Kippenwip van mahoniehout’. Klinkt heel cool, maar telkens als ik op een link klik, staren de verkoopprijzen me aan. Dertig pond voor zo’n klimboom. Tachtig pond voor een wip. Het ziet er allemaal superingewikkeld uit. Zelf namaken kan ik dus wel vergeten. Alle moed die ik had is weg en met tegenzin zoek ik op ‘Kip+parcours+doe-het-zelf’. Ik klik op twee kippenbootcampfilmpjes. Wacht. Dít is cool. In het eerste filmpje zie ik hoe *Chicken Tikka Masala* uit haar hokje een tuin in hupt. Ze sprint enthousiast naar een meisje met een maiskolf toe, maar voordat Tikka de kolf krijgt, moet ze eerst door een hoepel heen springen en een slalom om vijf stokken heen maken. De tweede video is een wedstrijdverslag van een kippenweekend in Zweden, waar de vogels al kakelend en dansend een kippenglijbaan kunnen winnen. Super *cute*. Én inspirerend. Neuriënd loop ik naar ons schuurtje en begin tussen de

tuinstoelen en verhuisdozen te rommelen. Ik graai twee tennisballen, een stuk dakgoot, wat touw, pionnen en stokken bij elkaar, loop met mijn armen vol weer naar mijn kamer en ga aan de slag.

Tijdens het avondeten is het altijd stil. Op de vraag hoe zijn dag was, antwoordt pap niet eens meer. Ik ben het zat. ‘Hé, kun je je telefoon even wegdoen?’

Pap kijkt op. ‘Huh?’

‘Ik kook pasta met tomatensaus en omelet en jij schept het naar binnen alsof je een graafmachine bent. En je zit altijd maar puzzeltjes te doen. Kunnen we niet eens gezellig praten? Zoals normale mensen doen? Toen mam er nog was...’

Pap duwt zijn scherm met Candy Crush aan de kant en roept: ‘Laat mam erbuiten. Het heeft geen zin om haar terug te wensen.’ Zijn stem trilt. ‘Als je zo nodig wilt kletsen vertel je dan maar eens wat je vandaag in het schuurtje deed. En op je kamer.’ Hij kijkt me aan. ‘Het leek wel of je ging verhuizen.’

Ik slik en zeg: ‘Eh, nee hoor. Ik had gewoon zin om te knutselen. Beter dan hele dagen op een schermpje hangen.’ Ik wijs naar zijn telefoon.

‘Je deed anders nogal geheimzinnig.’ Pap roert door zijn macaroni. ‘Prima pasta trouwens. Maar weet je wat ik nog mis?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Een lekker stukje vlees! Kipnuggets, om precies te zijn.’ Hij staat op, loopt naar de diepvries en haalt twee oranje

zakjes achter de bevroren erwtjes vandaan. ‘Deze gooi ik even in de oven.’

Ik spring op en gil: ‘Pap, stop!’ Ik ruk de zakjes uit zijn hand en leeg ze in de groencontainer. ‘Zo steun je onze vijand, Wingnut! Je weet toch hoe stom dat is!’

‘Kind, je bent niet goed wijs.’ Pap loopt naar de groenbak en vist de nuggets er weer uit. ‘Ga jij nou maar weer knutselen.’

Trillend loop ik naar mijn kamer en zet mijn lievelingsmuziek op. Pap en ik begrijpen elkaar totaal niet. Zag hij me maar staan. Aan de ouders van Harris heb ik meer – en aan Aurora. Dan stort ik me op mijn kippenhindernissen.

Na een paar uur hard werken is mijn hoofd weer rustig. Ik kijk tevreden in het rond. Vanaf mijn bureau loopt een stuk dakgoot naar de grond – dat is de kippenroetsbaan – en aan de lamp hangt een stuk touw met een maiskolf. Ik heb een oude metalen kabel tussen de gordijnroer en het badjashaakje op mijn deur gespannen en er tennisballen aan gehangen. Op de grond liggen een kromme hoepel en verkeerspionnen. Ik kijk uit het raam. Buiten is het donker. Het is tijd. Ik sluip de woonkamer in en met een badhanddoek onder mijn arm glip ik langs pap die gehypnotiseerd naar het tv-schermb staart. ‘He, Summer! Het is bedtijd,’ roept hij opeens. Hij draait zich om.

‘Weet ik, maar ik heb dorst en pak een glaasje water in de keuken.’

‘En die handdoek? Ga je stiekem zwemmen in de baai?’

‘Eh, die handdoek stinkt wat. Ik leg hem even in de wasmachine.’

Pap keert zich weer naar de tv en opgelucht loop ik door. Ik sluip het huis uit en maak het kippenhok open. Als ik Aurora voorzichtig uit het hokje naar me toe trek, kakelt ze uitgelaten. Ze sliep natuurlijk al. Zachtjes wikkel ik haar in mijn handdoek en leg mijn hand losjes op het stukje met haar kop eronder. Heel voorzichtig beweeg ik me als een soort octopus langs de bank waar mijn vader opzit. Eventjes draait hij zijn hoofd opzij en ik bevries. Al snel wint de detectiveserie het weer en ongemerkt sluip ik de deur door, de trap op.

Zodra ik Aurora op mijn kamervloer zet, gaat ze helemaal los. Ik zwaai met de maiskolf om haar naar me toe te lokken, maar ze vliegt mijn kast in en begint in mijn kleren te pikken. Als ik haar wil pakken, springt ze op mijn bed. Tokkend rent ze heen en weer over het laken. O nee! Ik zie dat haar achterwerk lekt. En dan... gaat ze er ook nog eens middenin zitten. Mijn slimme quarantaineplan verandert nu al in een nachtmerrie. Haar veren zitten onder de poep en mijn beddengoed ook. Mijn hart begint tien keer zo snel te kloppen. Moet ik haar terugzetten? Dat nooit. Stel dat er net vannacht een meeuw of uil met vogelgriep op haar hok landt. Ik kan haar maar beter in bad stoppen, anders moet ik straks de muren en deur nog overschilderen. Voorzichtig grijp ik haar van achteren beet. Zodra ze onder mijn trui zit, sluip ik naar de badkamer. Ik draai de kraan open, gooi een halve fles shampoo leeg en trek Aurora op mijn schoot terwijl de badkuip volloopt. Zachtjes zet ik haar in het volle, stommende bubbelbad.

‘Bukwuk-pohooook!’ Zodra Aurora het water raakt, schiet ze als een raket omhoog en klappert met haar doorweekte vleugels in het rond. Spetters vies water vliegen tegen de vloer en muren aan. Snel grijp ik haar beet, trek de stop uit het bad en glijp mijn kamer in. Wacht. Vanaf de overloop hoor ik opeens harde muziek, het komt van beneden. Ik zet Aurora op mijn vuile kussen, geef haar snel een stukje maiskolf en sluip de trap af. Zachtjes duw ik de deur naar de woonkamer open. Pap hangt snurkend op de bank en op de tv is een popconcert aan de gang. Ik druk op het uitknopje maar pap laat ik slapen. Op een kruisverhoor zit ik niet te wachten en ik moet terug naar Aurora. Hopelijk heeft ze mijn kamer niet nog meer overhoopgehaald. Ik doe mijn deur open. Oef. Ze zit rustig aan de mais te pikken en ik kruip tegen haar aan. Het bed stinkt, maar ik ben moe. Zachtjes zing ik nog een slaapliedje voor haar en dan doet ze knorrend haar oogjes dicht. Nu ik nog – ik ben volkomen uitgeput.

‘Hé! Doe die deur van het slot!’

Iemand beukt keihard tegen mijn kamerdeur. Zodra ik de sleutel omdraai, zwaait de deur open. Pap stormt naar binnen. De metalen draad met tennisballen zwiept tegen zijn hoofd aan.

‘Summ...!’

Bang. Voordat pap zijn zin af kan maken, vliegt Aurora als een hysterische verenbal tegen hem aan. Ze klappert met haar vleugels in zijn gezicht. Pap maait driftig met zijn armen. Zo paars heb ik zijn hoofd nog nooit gezien.

‘Haal die kip weg!’ schreeuwt hij. ‘Wat denk je wel niet? Gister was je de hele dag verdacht bezig en jawel hoor. De badkamer is het bewijs. Goeie grutten wat een stank en viezigheid. Een zwijnenstal is er niets bij!’ Hij kijkt in het rond. ‘En hier dus ook. Kijk eens naar de chaos die je hebt veroorzaakt!’

Snel pak ik Aurora op en druk haar tegen me aan. Pap duwt een omgevallen stoel opzij en wijst naar mijn lakens. ‘Is dat kippenkak?’ Hij knijpt zijn neus dicht en praat verder terwijl hij met zijn andere hand naar de vieze gordijnen wijst, die half van de roede zijn afgegleden. ‘*What the twisting fish is wrong with you?*’

Ik haal mijn schouders op en staar naar de grond. Pap laat zijn neus los. ‘Als je die wilde tante niet in haar hok houdt, bel ik Wingnut. Dan kan hij kipnu...’

‘Pap, stop!’ Mijn wangen branden. ‘Het spijt me, echt. Ik ruim alles op en koop een heel goed hok voor haar. Als ik weer geld heb. Maar tot die tijd moet ze echt binnenblijven. Anders wordt ze ziek.’ Ik geef Aurora snel een kus.

Pap trekt een vies gezicht. ‘Bah, je moet een kip niet met je lippen aanraken. Alleen dode kip – maar nuggets wil je nu opeens niet meer.’

Boos kijk ik op en druk Aurora nog dichter tegen me aan. ‘Hahaha. Heel grappig!’ Ik haal diep adem en vervolg kalmpjes: ‘Echt, ik maak alles schoon vandaag. Ik ben alleen maar bang voor dat creepy virus.’

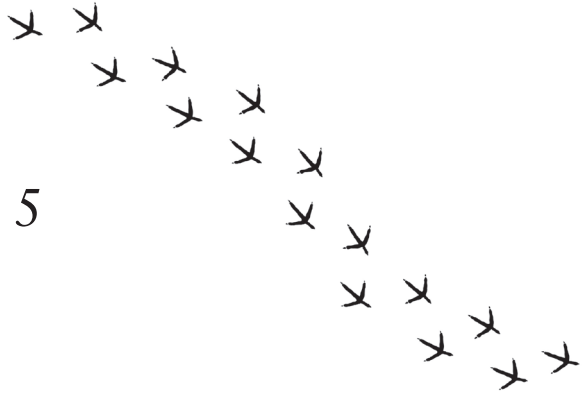
‘Dat virus, dat virus,’ zucht pap. ‘Je ziet spoken, Summer. Gebruik je gezond verstand. Die nieuwe vogelgriep

wordt echt ontzettend overdreven. Je leest het overal. Het is een complot. De naam alleen al: A-H6. Haha. En kippen horen niet in huis, klaar, uit.'

'Pap! Je moet die Wingnut niet geloven!'

Maar pap is de deur alweer uit. Ik sta op en ga aan de slag, met een schoonmaakemmer en een natte doek. Aurora spint tevreden als ik haar met een warm nat doekje afveeg en een handje graan geef. Ik knuffel haar even en ze pikt zachtjes in mijn oor. Het kietelt.

'Pap heeft gelijk. Misschien kun je toch beter buiten wonen. Dankzij jouw stinkgatje kan ik het raam niet eeuwig dichthouden en dan waait het virus alsnog naar binnen. Ik ga je hok stoffen en vitrages over het gaas hangen, dan red je het wel, toch? En geloof me, die Wingnut gaan we te grazen nemen. Hij deugt niet en zodra ze hem in de bak gooien, wordt alles weer veilig. Misschien ziet pap dan eindelijk dat ik gelijk heb. Ha!'

5

‘Hier.’ Harris laat een stapel planken op de grond vallen. ‘Cadeautje van pap. Hout voor de kippenwipwap in Aurora’s hok. En een muggennet tegen het vogelvirus, om over het gaas te hangen. Daar vroeg je toch om?’

‘Wauw! Dank je wel! Zodra de ren A-H6-proof is, kunnen we op onderzoek uit.’

Harris knikt. ‘Naar info over Wingnut, ja.’

‘Precies. Die man probeert zich overal als dé viruskenner voor te doen, maar spoort totaal niet. We moeten ontdekken wie hij echt is en wat hij allemaal uitspookt...’ Ik denk even na. ‘Pap heeft gister een krant gekocht, de *British Herald*. Hij zei dat er een steengoed interview met Wingnut instaat. Over complottheorieën en zo. Wacht.’ Ik sta op en ren naar de woonkamer.

‘Hier.’ Ik sla de krant open en begin het interview hardop voor te lezen.

Wie bent u precies, meneer Wingnut?

Ik ben dé kipgigant van Schotland, Wales en Engeland. Als zestienjarige ben ik in het bedrijf van mijn vader terechtgekomen en inmiddels ben ik al tien jaar directeur. Het gaat ontzettend goed en dat wil-

len we zo houden! Iedereen is dól op Clucky Nuggets.

De kipproductie is tijdelijk stilgelegd vanwege de gevaarlijke A-H6-uitbraak. Waarom wilt u in beroep gaan tegen deze nieuwe maatregel?

Vogelgriep is niet echt gevaarlijk. Ook de paniek over de nieuwe variant A-H6 is een hoax. De Britse overheid zoekt alleen maar een excuus om voedselprijzen op te drijven. Helaas stort daardoor straks de hele economie in. Bovendien werken al die politici samen met natuurbeschermers. Ze willen iedereen dwingen vegetariër te worden. Het is dus allemaal onzin.

En andere landen dan? Er zijn al miljoenen kippen geruimd vanwege de griepuitbraak. Dat kunt u toch geen onzin noemen? A-H6 kan trouwens ook op mensen overspringen.

Dat virus is in Scandinavië stiekem in een lab gemaakt en verspreid. Daarna hebben ze het als levensgevaarlijk bestempeld, ook voor mensen. En dus moet iedereen zich verplicht laten inenten. Bedrijven die zulke dure vaccinaties maken, sponsoren de regering weer. Win-win dus – zo werkt dat. Ook in de VS trouwens. Het is pure manipulatie.

En Azië?

Ah ja, India! Daar heerst ook dodelijke vogelgriep, zegt men. Grote onzin; in India wordt de massale

kippensterfte veroorzaakt door hightech zendmasten. Niet A-H6, maar 5G-straling is de boosdoener. Radioactief en dus levensgevaarlijk. Net als oude kerncentrales, die lekken als gekken! Daar moet je gewoon bij uit de buurt blijven.

‘Belachelijke antwoorden!’ Harris’ ogen gloeien. ‘Vogelgriep, vooral A-H6, is levensgevaarlijk, en 5G en oude kerncentrales zijn juist veilig.’

‘Nou ja, veilig... Kernenergie is doodeng.’ Ik ril even. ‘Hier, lees verder.’

Wat wilt u nu met de Clucky-business doen?

Ons bestuur bereidt zich voor op de rechtszaak. We klagen de regering aan, want de ernst van het virus is verzonnen en de nuggetfans en aandeelhouders zijn de dupe. Bovendien hebben we mensen in dienst die we moeten betalen.

Dus u gaat gewoon door met de productie?

Nee hoor. We wachten netjes de rechtszaak af. Die is al over een week of drie.

U ben wel erg zeker van uw zaak. Toch is het vreemd dat dit virus zoveel impact heeft, zelfs in afgelegen regio's. Deze week waren er in de Hooglanden opeens een paar uitbraken terwijl daar geen fokkerijen zitten. Heeft u geen privéterreinen waar u alsnog kip-penschuren heeft?

Nou ja zeg, wat denkt u wel niet! Wij doen alles volgens het boekje. Maakt u zich geen zorgen. De rechtbank heeft het laatste woord. Pas als we de zaak gewonnen hebben, kunnen we weer volop aan de slag.

‘Wat een arrogante blaaskaak.’ Harris rolt met zijn ogen.

‘Ik vertrouw die man niet. Hij zegt wel dat hij alles stilgelegd heeft, maar die plotselinge uitbraak in de Hooglanden... Hij komt zelf uit Schotland en heeft daar vast connecties. Zijn verhaal over de rechtszaak moet de lezer afleiden, heel slim.’

‘En geruststellen! En wat vind je van zijn gebazel over complottheorieën? Daar gelooft je vader heilig in en andere lezers vast ook.’

‘Ja, zo suf.’ Ik knik terwijl ik door de krant blader. ‘Hier! Een stukje over de uitbraak in de Hooglanden.’ Snel lees ik het. ‘Het woekert daar opeens behoorlijk ja, op kleine boerderijtjes en onder hobbykippen. Daar zit een luchtje aan. We moeten iets doen – voordat die rechtszaak begint.’

‘Maar wat dan?’ Harris klinkt verward.

‘We gaan uitzoeken waar Wingnut connecties heeft en waar het virus precies huishoudt in de Hooglanden. En dan gaan we erheen. We verzinnen wel een smoes.’

‘Hoe dan? En wat als Wingnut de wet wél respecteert?’

‘Hij liegt.’

‘Mmm. Die man is bizar, dat zeker, maar straks wacht hij echt op de rechtszaak en fokt hij in plaats van kippen alleen de achterdochtige lezers op.’

‘Ha, heel lollig.’ Ik pak mijn telefoon. ‘Ik ga zoeken op grootgrondbezitters in Schotland.’ Ik typ wat in. ‘Hier, een lijstje per regio. Onder “Schotse Hooglanden” staat toevallig ene Mister Crispin Wingnut.’

‘Hoe weet je dat hij Crispin heet?’

‘Staat op de Clucky-website. Heb ik al gecheckt.’ Ik leg mijn telefoon neer. ‘Luister. Ik heb nog een beetje spaargeld. We kunnen goedkoop met de bus naar de Hooglanden en daar wildkamperen. Is gratis. Gaan we op zoek naar verborgen kippenfokkerijen en ander bewijs. Dan geven we hem aan voordat hij die rechtszaak tegen de overheid kan winnen. Het virus woekert door en elke dag gaan er kippen dood.’

‘En wilde vogels! Maar die rechtszaak is al over drie weken en de Hooglanden zijn reusachtig: een derde van Schotland en twee keer zo groot als eh... Nederland. Als hij daar al illegaal kippen fokt, dan vinden we die schuren nooit op tijd. Een speld in een hooiberg.’ Harris zucht.

‘Precies. Dáárom heeft Wingnut ze daar natuurlijk gebouwd. Maar als jij zo pessimistisch blijft, ga ik wel alleen op pad, tijd zat. Dan vraag ik de mensen daar of ze een verdachte schuur hebben gezien of weten waar de besmette hobbykippen zitten.’

‘Da’s flauw. Ik help je echt wel hoor, al zie ik niet hoe. Zomaar kamperen in de Hooglanden is SUPER *random*. Dat vinden mijn ouders nooit goed. Hoe wil je daar trouwens zonder auto gaan rondreizen? Er gaat daar hooguit een bus tussen wat dorpjes.’

‘Lopen kan toch ook, zwartkijker. Of we huren e-bikes,

als jij wat spaargeld kunt missen. Of ben je daar te gierig voor?’ Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Of te bang?’ Voordat Harris kan antwoorden, roep ik: ‘Weet je wat? Ik maak die kippenwipwap ook wel zelf. Ga jij maar lekker zeevogels kijken, voordat ze allemaal zo’n virus-iris hebben.’

Harris kijkt me fel aan. ‘Ga ik doen! Zoek het maar uit. Aan een vrek als ik heb je toch niks.’ Hij gooit een handvol spijkers op de grond. ‘Fijn dat je zo dankbaar bent voor het hout en de vitrages.’ Dan loopt hij weg en stapt op zijn fiets.

‘Doei,’ roep ik nog, maar tegelijk breekt er iets vanbinnen. Ik kijk naar de stapel spullen die Harris me gegeven heeft en voel mijn ogen prikken. Hij en Magnus en Camila zijn ontzétrend lief, terwijl pap alleen maar suf en sneu en stom doet. En nu heb ik het verpest. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan.

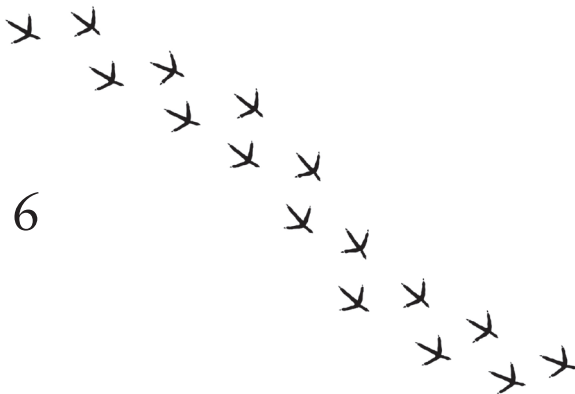
Om halftien ’s avonds is de zon nog steeds niet onder, maar ik heb de hele dag aan de wipwap gewerkt, met mijn hoofdtelefoon op en popmuziek aan. Er zitten blaren op mijn vingers van het ruwe hout en mijn armen doen zeer van het schuren. ‘Blijven leven, oké?’ zeg ik voordat ik Aurora in haar ren achterlaat en naar mijn kamer ga. Ik plof op mijn bed neer. Na Aurora’s overnachting heb ik meteen de gordijnen gewassen, met een halve liter wasmiddel; de geur hangt nog steeds in mijn kamer. Ik snuif diep en probeer me te ontspannen, maar dat lukt helemaal niet. De ruzie met Harris echoot in mijn hoofd en

als ik mijn neus in mijn kussen druk, ruik ik opeens weer kippenplas. Ik klim uit bed en haal een nat washandje met douchegel uit de badkamer. Hoe meer ik schrob, hoe viezer het wordt: de stank blijft en de lichtgele vlek wordt alsmaar groter. Ik wapper mijn kussen een paar keer hard uit het raam op en neer en ga weer liggen. Als het nog steeds niet lukt om in slaap te komen, pak ik mijn telefoon en typ 'kippen+Skye+vogelgriep' in. Terwijl ik op 'zoeken' druk, knijp ik even mijn ogen dicht. Is dit wel slim?

Maar als ik ze weer opendoe, is het al te laat. Weer vijf nieuwe gevallen op ons eiland. Op een foto staat een eierboerin in zo'n buitenaards ziekenhuispak naast een ventilatiesysteem. Niemand mag de schuur nog in. Wat gebeurt er nu met alle eieren? In mijn hoofd zie ik een vloer vol dooiers en eigeel, met kippen die over hun eigen poten en eischalen struikelen. Snel klik ik op een nieuw artikel. De kop zegt: 'Alweer honderdduizend kippen door de vogelgriep geveld of uit voorzorg geruimd in het Verenigd Koninkrijk'. Mijn ogen gaan vliegensvlug over de tekst:

Het virus verspreidt zich vooral via rivieren en meertjes in de buurt van besmette kippen, maar ook via kippenpoep, besmet voer en vrachttransport. Ratten en muizen smokkelen het soms vanuit de kippen-schuur naar buiten. Als u kippen houdt, zorg dan dat alles potdicht zit en maak zieke vogels en hun schuurgenoten af.

Ik kan alleen nog maar aan Aurora denken en mijn hoofd begint te tollen. Mijn longen prikken en mijn adem gaat snel en hoog. Ik voel een beklemmend gevoel in mijn borst. Hyperventilatie. Dat had ik ook toen mama zo ziek was. De dokter vertelde me toen wat ik eraan kon doen. Ik ga plat op mijn rug liggen, adem langzaam in en uit en staar naar mijn sterrenplafond. Het werkt. Mijn lichaam wordt weer rustig. Nu alleen mijn hoofd nog. Automatisch grijp ik weer naar mijn telefoon. Wat staat er allemaal nog meer op het internet? Opnieuw begint mijn hart sneller te kloppen. Ik gooi mijn telefoon op de vloer en sluit mijn ogen. We moeten Wingnut en de vogelgriep stoppen. Niets doen is geen optie.

6

‘Ik ga vandaag naar de zeevogelkliffen van Rubha Hunish, ga je mee?’ Harris staat met zijn kijker bij mijn voordeur.

‘Op de fiets naar de parkeerplaats en dan naar beneden klimmen?’ Ik kijk hem onderzoekend aan. Wil Harris echt dat ik meega of dwingt hij zichzelf om aardig te doen? We hebben onze ruzie van gisteren nog niet goedgeemaakt...

‘Ja. Daar komt bijna niemand, want het pad dat afdaalt naar de landtong is supersteil. Je hebt daar dolfinen en klifvogels. Kom op, je hebt nu toch tijd?’

‘Nou, eigenlijk moet ik onderzoek doen naar Wingnut en de Hooglanden...’

Harris geeft me een stomp. ‘Doen we straks samen wel, sufkop. En ik help je ook met je kipwipwap.’

Ik kijk hem aan. ‘Waarom doe je zo aardig? Ik heb het flink verknald.’

‘Gewoon. Ruzie is stom en zonder jou is het zelfs op Rubha supersaai.’ Hij glimlacht. ‘En als we toch samen naar de Hooglanden gaan, kunnen we het maar beter leuk houden...’

Ik begin voorzichtig te grijnzen. ‘Dus je bent echt niet meer boos?’

‘Nee man. Zand erover.’ Harris geeft me een por en ik

word warm vanbinnen. ‘Pak je rugzak. We gaan.’

Ik houd mijn hoofd schuin. ‘Ik weet niet... vogeltjes kijken terwijl er kippen doodgaan, dat vind ik niks.’

‘Maar wat als we nog meer slome zeevogels vinden? Kunnen we foto’s van maken voor ons anti-Wingnut-dossier.’

‘Mmm. We hebben geen goed toestel en met onze telefoons heeft fotograferen weinig zin. Die kliffen zijn hoog en jouw genten zitten op zee.’

‘Wat ben je serieus. Je hebt toch wel tijd om een paar uur wat leuks met mij te doen? Dan help ik je vanavond met het plan om naar de Hooglanden te gaan en die Wingnut-schuren op te sporen. We verzinnen wel iets. Ik steek mijn spaargeld erin. Deal?’

Ik haal diep adem. ‘Oké dan. Deal.’

‘Kom op dan, voordat het gaat regenen.’

‘Regenen? Ik dacht dat het droog zou blijven.’ Ik pak mijn telefoon en check het weer. Regen op Rubha is niet chill. Het waait altijd superhard, want je hebt aan bijna alle kanten zee. Behalve in het trekkershutje kun je nergens schuilen. ‘Je hebt gelijk. Er is vanmiddag kans op storm en onweer.’ Ik trek een vies gezicht. ‘Dan moeten we op de terugweg kletsnat dat klifpad opklimmen.’

‘Goed. Ik ga wel zonder jou. Dan smelt je ook niet.’ Harris draait zich om.

‘Wacht!’ roep ik snel. ‘Ik kom. Maar zodra het gaat regenen, ga ik naar huis. En als we terug zijn, moeten we meteen aan ons plan werken.’

‘Loop je mee naar de zeekoetenkolonie?’ Harris moet in mijn oor schreeuwen, want het waait al flink op de kliffen. We staan op de landtong van Rubha – een grote, ruige rotsvlakte met pollen gras en kleine, ondiepe poeltjes. Er liggen hoge kliffen onder én boven ons. Magnus heeft ons bovenaan op de parkeerplaats afgezet en we zijn het klifpad afgeklommen. Zilvermeeuwen scheren krijsend over de grijze golven en af en toe duikt er een zeevogel op in het bruisende schuim.

‘Nee, veel te ver. Ik wil even naar het strandje dat onder de kliffen bij de zee ligt. Daar is minder wind.’

‘Opsplitsen dan?’ roept Harris.

‘Oké. Als ik het beu ben, kruip ik in dat trekkershutje. Dan zie ik je daar. Wel opschieten, hè?’

Harris steekt zijn duim op en sprint weg. Met mijn handen in mijn zakken sjok ik het paadje af naar het strandje. Overal ligt aangespoeld wrakhout. Ik prik met een kelpstengel in een dode oorkwal. Opeens zie ik aan de waterlijn nóg iets liggen: een zwart hoopje waar aan de onderkant een spitse snavelpunt uitsteekt. Met mijn stok draai ik de logge vogel om. Een zeekoet. Als ik opkijk, zie ik verderop nog zo’n hoopje liggen. Met zoveel zeevogels rond Skye gaat er vast wel eens eentje dood op het strand. Maar twee tegelijk op zo’n klein stukje?

Ik draai me om en sprint het pad op. Heel in de verte zie ik een bewegend streepje. Al rennend begin ik tegen de wind in te roepen. ‘Harris! Harris!’

Eindelijk haal ik hem in.

‘Summer, kijk! Vissende jan-van-genten.’ Harris wijst

naar de witte vogels die zich als speren de zee in storten. ‘Je zou denken dat ze daar flinke koppijn van krijgen, maar ze hebben schokbestendige schedels, dus ze voelen er niks van.’

Ik murmel beleefd iets terug, maar het boeit me even niet. ‘Luister! Er liggen twee zielige zeekoethoopjes op het strand. Is dat normaal?’

Harris laat zijn kijker zakken. ‘Sorry?’

‘Dode vogels. Kom. Misschien zijn er nog meer.’

Ik trek hem mee naar het strandje. Samen zigzaggen we speurend over de stenen en het zand.

‘O nee, een papegaaiduiker!’ Ik wijs naar de dode vogel die met zijn gestreepte regenboogbek op het zeewier ligt.

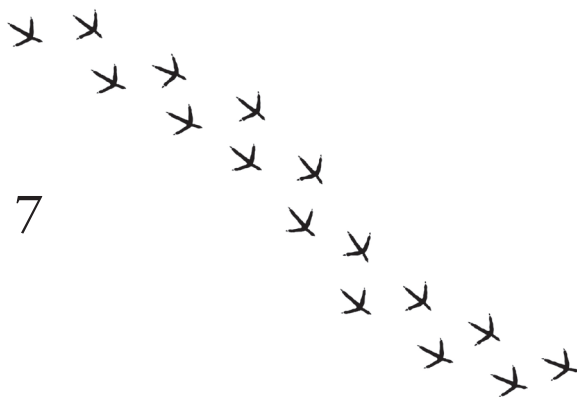
‘En daar! Drie koeten bij elkaar.’ Harris sjort aan mijn mouw.

‘Zes dooie vogels, da’s wel heel veel,’ zucht ik.

Harris perst zijn lippen op elkaar en mompelt: ‘Dit is echt niet cool. We moeten verder zoeken en foto’s maken. Die foto’s stoppen we in ons dossier. Het móét wel vogelgriep zijn.’

‘Snel dan. Als jij bij de kliffen gaat kijken, loop ik de rest van het strandje af. We maken van elk slachtoffer een foto. Wel opschieten, en niet stiekem naar levende zeevogels speuren, hè?’

‘Wat denk je wel niet?!’ Harris kijkt me verontwaardigd aan. ‘Ik zie je over precies een uur bij de hut. Laat je niet omverblazen. Volgens mij is er een grote storm op komst...’

In de beschutting van het trekkershutje scan ik het landschap. Ik loop naar de deur en trek aan de klink; de houten hut zit niet op slot. Zodra ik mijn hoofd naar binnen steek, schrik ik terug. Het ruikt naar bouillonblokjes en zweetsokken en er ligt zeewier op de grond. Het bed in de hoek is bezaaid met oude kleren en pannen. Slaapt hier soms een zwerver? Was Harris hier maar. Ik duw de deur weer dicht en met mijn telefoon boven mijn hoofd loop ik voor de derde keer een rondje om de trekkershut heen, maar er is nul komma nul bereik hierbeneden. Ik veeg mijn haar uit mijn gezicht. In de verte drijven donkergrijze wolken mijn kant op en als ik me omdraai, voel ik al spatjes regen op mijn gezicht. Er prikken boze kriebels in mijn buik en ik bal mijn vuisten. Harris ook altijd met zijn zeevogelobsessie. Wat nou als hij tijdens het fotograferen van de kliffen is geblazen?

Na vier rondjes ben ik er klaar mee. Ik moet hem gaan zoeken aan de andere kant van de landtong. Ik begin te rennen, maar opeens barst de hemel open en al snel voelt het alsof ik met kleren en al onder de douche gestapt ben. Druipend ren ik door en hoe verder ik bij de hut vandaan ga, hoe ruiger het landschap wordt. Overal lig-

gen brokken stenen. Half struikelend hol ik verder. Als ik eindelijk bij de zeevogelkliffen ben, hurk ik neer aan de rand. Ik kijk naar de steile rotshelling onder me. 'Harris?' schreeuw ik, terwijl ik mijn hoofd zoekend heen en weer draai. Ik vouw mijn handen om mijn oren, net antenneschotels. 'Haaa-riiiss?'

Maar meer dan de storm hoor ik niet en een naar gevoel hamert tegen mijn ribben aan. Waar is hij? Moet ik hem beneden gaan zoeken? Hoe kom ik daar zonder te vallen? Mijn natte haar plakt op mijn wangen en mijn klamme jas kleeft als cellofaan aan mijn huid terwijl mijn oksels branden van het zweet. Ik zoek het minst steile stuk rots en ga op mijn knieën op het randje zitten. Hieronder liggen de zeevogelnesten waar Harris zo gelukkig van wordt.

Opeens zie ik een reusachtige, bruine vogel op me afkomen. Ik herken hem meteen: een grote jager. Normaal best cool, maar van zo dichtbij lijkt hij meer een grote *gemene* jager. Ik buk me snel en schuif mijn rugzakje over mijn hoofd. De verschrikkelijke roofmeeuw neemt een duik. Ik voel zijn snavel keihard tegen mijn tas stoten. Strak staar ik naar de steen waar ik met mijn knieën op leun. Pas na een paar tellen durf ik, met de tas nog steeds over mijn hoofd, voorzichtig om te kijken. Word ik opnieuw belaagd? Oef; de jager is doorgevlogen. Mijn handen trillen. Rotmeeuw. Ik draai me om, zodat ik met mijn rug naar de diepte zit. Langzaam laat ik me een eindje naar beneden zakken. Schuin onder me zie ik de volgepoepte klifwand met de broedende zeekoeten. Het

strandje onderaan de rotsen lijkt angstaanjagend klein in de diepte.

‘Harriiiissss?’

Het blijft stil, maar ik geef niet op. Harris moet hier ergens zijn. Hij laat me echt niet alleen achter op Rubha. Heel voorzichtig laat ik mijn benen naar beneden zakken totdat ik een stukje platte rots onder mijn schoenen voel. Door de regen en al die poepende zeevogels is de klifhelling zo glad als een bananenschil geworden. Met mijn klamme handen grijp ik om me heen tot ik weer houvast heb. Mijn voeten mogen niet uitglijden over de slijmerige smurrie. Dan moet Harris mij straks nog redden. Centimeter voor centimeter beweeg ik me richting het kleine strandje onder me. De wind beukt tegen mijn rug en de regen verblindt me bijna. Mijn kromme vingers hebben weinig grip op de gladde glibberrots. Ik bijt op mijn lip en graaf met mijn nagels een spleet tussen de stenen. Mijn andere hand klem ik om een grote graspol. Een van mijn voeten bungelt naar beneden, zoekend naar een stukje richel waar ik mijn gewicht naar kan verplaatsen. Opeens schiet de graspol los. Ik geef een gil. Bonkend en butsend glij ik de laatste drie meter van de klif naar beneden. Mijn rechterelleboog schuurt langs de kalksteen. Ik stuiter over een rots en knal met mijn billen op een ronde steen op het strandje. Auw-auw!

Ik staar naar mijn handen. Er zit bloed en smurrie op en de randjes onder mijn nagels zijn donkergroen. De regen striemt in mijn gezicht. Ik voel tranen prikken achter mijn ogen. Wat als ik flauwval of, veel erger, doodbloed?

Hierbeneden komt natuurlijk niemand, vooral niet met dit weer. Ik haal diep adem. ‘Harrissss! Harris. Harris. Harrissss.’ Mijn keel voelt hard en droog. Ik slik en roep opnieuw: ‘HARRISSS! Help me!’

‘Hallo? Is daar iemand?’

Ik hoor een zwakke stem van links en kijk op. ‘Harris?’

Van achter een rots op het strand verschijnt een enorme haardos – maar niet het bekende Harrishaar. Twee donkere ogen onder een berg rode krullen staren me aan alsof ik een buitenaards monster ben. Het is een lange jongen – net zo lang als de jongens uit de vijfde klas op school. Ik staar terug. ‘Wie ben jij? Heb je Harris gezien? Ik heb geloof ik mijn been gebroken!’

‘Wow, wow.’ De jongen loopt naar me toe. ‘Effe rustig. Wat is er gebeurd?’

‘Ik was aan het bungeejumpen met windkracht tien, voor de kick.’ Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Duh.’

De jongen kijkt verbluft en snel zeg ik: ‘Uitgegleden. Zeevogelstront. Alles doet zeer.’ Een schok van pijn schiet door mijn enkel. ‘Au. En Harris is weg. Mijn vriend.’

‘Maak je om hem geen zorgen. Ik heb hem daarnet al ontmoet. Hij liet me een zeehond zien en wat vogels.’ De jongen duwt zijn rugzak achter me en steekt zijn hand uit. ‘Probeer je rug iets te draaien, dan kun je beter tegen mijn tas aan zitten. Waar doet het pijn?’

‘Mijn hand en mijn enkel.’

‘Dus je been is niet gebroken?’ Hij pakt mijn polsen vast, trekt zijn waterfles uit zijn rugzak en spuit mijn handen schoon. De zeekoetenpoep laat niet zomaar los; hij

geeft me een papieren zakdoekje. ‘Steek je voet met je zere enkel eens uit.’

Ik doe wat hij zegt en hij haalt voorzichtig de veters uit mijn schoen los. Met samengeperste lippen wrik ik mijn voet eruit en rol mijn sok naar beneden. ‘Kijk. Dik.’ Ik wijs naar mijn paarse, opgezwollen enkel.

‘Kwam je na je val op deze voet terecht? Hoorde je iets knappen?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Mijn enkel klapte onderweg alleen een beetje dubbel, ik viel vooral op mijn billen.’

‘Je wist zeker niet dat er verderop gewoon een paadje is? Ben je helemaal naar beneden gerold?’ De jongen kijkt omhoog.

‘Gegleden.’ Ik wrijf over mijn enkel en voel me wat sullig – een paadje?

‘Je enkel is vast verstuikt. Ik check of ik bereik heb.’ Hij pakt zijn telefoon.

‘*No chance,*’ mompel ik, terwijl ik naar zijn gerimpelde voorhoofd kijk.

‘Mmm. Ik zal naar de weg moeten klimmen om hulp te halen.’

‘Je laat me hier gewoon achter? Wat als ik door een bliksemschicht geraakt wordt?’

Hij kijkt om zich heen. ‘Dat gebeurt echt niet. *Trust me.* Ik moet versterking halen. Ik kan je hier niet in mijn eentje als Superman twee kliffen op dragen.’

‘Oké. *Fair point.* En wat ging Harris doen?’

‘Hij wilde zijn pa bovenaan bij de weg bellen om te vragen of hij jullie eerder op kon halen, omdat er misschien

onweer aan kwam. Maar dat valt nu toch mee.' De jongen tuurt naar de lucht.

'Nou ja zeg! Dat had hij me best even mogen melden. Ik stond al die tijd voor niks bij de trekkershut te wachten.' Ik mik het doorweekte papieren zakdoekje weg en veeg de rest van mijn vieze vingers af aan mijn jas. Ik kijk op en staar naar de krullenbol. 'Wie ben je eigenlijk? En wat doe je hier op Rubha?'

'Ik slaap een paar nachten in de trekkershut.' Hij grijnst. 'Een weddenschap met mijn broertje. Lang verhaal, maar als ik het overleef en al mijn eten zelf bij elkaar scharrel krijg ik een bijzondere trofee, die mijn opa voor ons heeft achtergelaten.'

'Trofee?'

'Is niet relevant. Jij moet gered worden.'

'Dus die troep in de hut is van jou? En is het niet saai, zo in je uppie?'

'Saai? Nee. Ik ben dol op survival.'

'Ook met dit noodweer?'

'Niet echt, maar in het hutje is het best oké.'

'Maar waarom was je net buiten toen het zo regende?'

'Ik was bij de vogelkliffen bij het uiterste puntje van Rubha, met Harris. Toen kwam die stortbui en daarna liep ik snel terug naar de hut om een ei te bakken voor de lunch en een beetje op te drogen.' Hij wacht even. 'Onderweg hoorde ik, behalve mijn rommelende maag, opeens een bloedstollend gegil.' Hij kijkt me aan met een flikkering in zijn bruine ogen, maar ik bijt op mijn lip en reageer niet. 'Toen ben ik maar even gaan kijken. Een

moord? Op een zeemeermin misschien? Maar nee hoor, alleen een zielig meisje dat om haar vriendje lag te roepen.' Hij kijkt of ik het lollig vind, maar dat is het helemaal niet en zwijgend knijp ik mijn ogen tot spleetjes.

'Oké. Niet leuk. Sorry.' Hij tikt zichzelf op de vingers. 'Weet je wat, ik ga je vriendje wel even achterna. Hopelijk haal ik hem snel in. Dan kunnen we jou met z'n tweeën omhoog loodsen. Over het klifpad dat je niet gezien had.'

Ik steek mijn tong uit. 'Alsof ik voor de lol naar beneden rol.'

De jongen kijkt over de zee uit. 'De donderwolken zijn de andere kant opgedreven. Volgens mij kan ik je veilig achterlaten. Blijf waar je bent, oké?'

'Duh.' Ik wijs naar mijn enkel. 'Trouwens, Harris is niet mijn vriendje.'

'*Whatever*,' roept de rode krullenkop half lachend. 'Ik heet trouwens Robin – en jij?'

'Summer.'

'*See you later*, zeemeermin Summer.' En meteen schiet hij ervandoor. Alsof ik op zijn grappen zit te wachten terwijl ik nog een uur in mijn uppie in de klifsmurrie moet zitten! Boos knijp ik een paar keer in de waterfles om het bloed van mijn elleboog weg te spoelen. Voorzichtig wrijf ik over mijn enkel. Ik kan Harris wel achter het behang plakken. Net als de kakelende poepzeekoeten. En die rare Robin – ook al zat ik hier zonder hem morgen nog. Ik knijp net zo lang in de fles tot mijn knokkels wit zijn. In mijn borstkas begint het te kolken. Waarom stond Harris niet gewoon netjes bij de trekkershut?

‘Harris, i-di-ooooot,’ roep ik hard en ik smijt de fles heel hard de zee in. ‘Idi-oooot, idi-oooot!’ De tranen stromen over mijn wangen. Mijn enkel brandt, maar mijn hart nog meer. Ik trek mijn capuchon diep over mijn oren en begin het liedje *‘I am singing in the rain’* te brullen. De hele wereld kan me gestolen worden – behalve Aurora dan. Al zingend verbeeld ik me dat ik thuis met haar zit te knuffelen – droog en zonder zere enkel...

Eindelijk hoor ik voetstappen. Moeizaam draai ik me om. Daar staan de vader van Harris, Magnus, en die irritante Robin – en Harris. ‘Summer!’ roept hij. ‘Gaat het? Je zit onder de groene troep.’

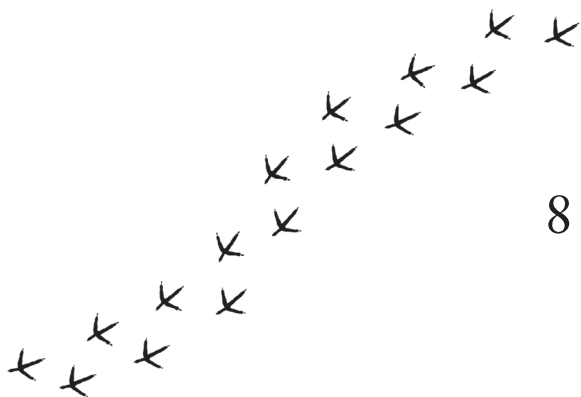
Ik kijk hem strak aan. Het liefst wil ik hem heel hard meppen, maar in plaats daarvan zeg ik koeltjes: ‘Je was onvindbaar. Door jou ben ik van de poepkliffen gegleden. En mijn voet doet heel erg zeer!’

Harris kijkt sip naar zijn schoenen. Ik denk weer aan de ruzie van gisteren en voel een piepklein beetje medelijden. ‘Hé, zo bedoel ik het niet. *Cheer up.*’ Ik kijk om me heen. Magnus en Robin zijn druk aan het overleggen hoe ze mij naar de auto bovenaan de kliffen kunnen loodsen. Fluisterend zeg ik: ‘Die verstuipte enkel overleef ik wel. We hebben iets belangrijkers aan ons hoofd.’

Het gezicht van Harris klaart wat op. ‘Kom, naar huis en douchen. Mam heeft vast nog ergens een rekverband voor je enkel.’

‘En dan ons detectiveplan maken. Ik heb tijdens al dat wachten zó’n slim plan bedacht. Als jij nou zegt dat we

bij mijn tante gaan logeren en ik vertel pap dat we naar de jouwe gaan.' Ik kijk Harris uitgelaten aan, maar hij ontwijkt mijn ogen...

Met schone, droge kleren aan hink ik naar het hok van Aurora. Ik heb mais voor haar en check meteen of ze vandaag een ei heeft gelegd. Voorzichtig schuif ik de vitrages voor het gaasdeurtje weg en ga naar binnen.

‘*Hey my girl,*’ roep ik enthousiast. ‘Etenstijd!’

‘Kawakaborb-borb,’ tokt Aurora zachtjes. Haar vleugels hangen slapjes op de grond.

‘*What’s up?* Je bent minder uitgelaten dan normaal.’ Ik kus haar rug en ze bromt wat. ‘Aurora, ben je het zat dat je zolang moest wachten?’ Ik strijk over haar zachte, bruine veertjes. ‘Luister. Dat luxe hok met antivirugaas en een kippenschommel komt echt nog wel. Ik ga overal om werk bedelen. En anders bak ik duizend koekjes die ik met dikke winst verkoop.’

Opeens zie ik wat raars op haar kopje. ‘Hé, je hebt allemaal wratjes.’

Ik houd haar kam en lellen omhoog en inspecteer de zwarte bultjes. Mijn maag knijpt samen. Een koude schok schiet door mijn borstkas. Voorzichtig zet ik Aurora neer, trek het gaasdeurtje achter me dicht en hobbel op mijn verstuikte enkel ons huis in. Snel was ik mijn handen met zeep en loop naar mijn kamer om te googelen: ‘ern-

stige kippenziekten’, ‘dodelijke kippenbultjes’, ‘vogelgriep wratjes’... Mijn hart bonkt wild. Met trillende vingers scrol ik het scherm af. Ja hoor, een plaatje van een kip met zwarte pukkeltjes. ‘Vogelpokken’, staat eronder. Ik slik hard en zoom in op de bultjes op de plaatjes. Ieuw. Met tegenzin lees ik door.

Vogelpokken worden door muggen en dazen overgebracht. Het duurt 4-10 dagen voordat de bultjes zichtbaar zijn.

Aurora is gestoken, dat moet wel – voordat ze de vitrages rond haar hok had. Ik scrol verder.

Vogelpokken zijn niet besmettelijk voor mensen.

Iets opgeluchter hobbelt ik terug naar haar hok en trek haar op schoot. Ze knort onrustig.

‘Ach, kipje toch.’ Ik aai over haar kopje en kijk nog eens goed. Ze heeft écht veel wratjes. Ook haar oogjes zien er plakkerig uit, alsof er badschuim inzit. Mijn maag begint te draaien. Ik moet de dierenarts bellen. Voorzichtig zet ik haar naast me neer, trek mijn telefoon uit mijn zak en begin te zoeken. Er zit een praktijk in Portree, daar kan ik met de bus naartoe. Zonder verder na te denken druk ik op het nummer.

‘Hallo, met Summer. Mijn kip heeft vogelpokken. Kunt u haar behandelen?’

‘Dag Summer. Vogelpokken zei je? Pak maar even een

pen en papier erbij, dan geef ik je wat instructies. De dierenarts heeft het buitengewoon druk met de vogelgriep.'

'Ja maar –'

'Ik heb een lijst hier. Vraag nummer een: zitten haar ogen dicht?'

'Ja, heel vie–'

'Goed. Daar kun je oogzalf voor kopen. Avigel of Pokweg-crème. Heeft ze wratjes?'

'Ja, maar –'

'Geef haar multivitaminen. En je zult haar moeten dwangvoederen, want haar eetlust is waarschijnlijk weg.'

'Wat? Dwangvoe–'

'Precies ja. Je moet haar snavelgaatjes bedekken om haar bekje open te houden. Dan kun je het eten zo naar binnen duwen – het beste zacht voedsel, zoals geweekte mais.'

'Maar dat is zielig!'

'Helemaal niet. Als ze over drie dagen nog niet eet, schrijven we onstekingsremmers voor. Die kun je bij ons afhalen. Of antibi–'

'Stop! Ik wil een afspraak!' Ik schreeuw in mijn telefoon. Aurora schudt helemaal heen en weer op mijn schoot. Mijn keel slaat dicht en met moeite piep ik: 'Aurora mag niet dood. Heeft u echt geen gaatje morgen?'

Het is even stil. Door de telefoon hoor ik gezucht en gefluister. Ik zuig op mijn vuist zodat ik niet ga huilen.

'Nou, oké dan. Omdat je zo aandringt. Tien over twaalf.'

'Bedankt. Echt.' Opeens stromen de tranen over mijn

wangen – een mengsel van verdriet en opluchting.

Ik trek Aurora nog even dichterbij me toe, maar ze bibbert helemaal. Zachtjes duw ik twee geplette maiskorrels in haar snavel. Ze vallen er direct weer uit.

Zonder wat te zeggen aai ik haar. Ik snuif – Aurora ruikt naar bejaardentehuis. Dit is niet goed. Ik wacht en als ze eindelijk slaapt leg ik haar voorzichtig in haar nachthokje, leeg mijn waterfles in haar voederbakje en duw wat stro naar binnen. Met zware benen en een zere enkel slof ik ons huis in. In de keuken laat ik de warme kraan lopen, zeep mijn handen in en borstel ze schoon totdat ze rood zijn. Pap kijkt op van zijn kruiswoordraadsel.

‘Heb je op je wandeling soms smetvrees opgelopen?’

‘Nee! Aurora is ziek.’

‘Huh, wat? Kippendarree van al dat mais?’ Hij lacht onhandig. ‘Moet je daarom zo boenen? Of is het vogelgriep? Maak je daar alsjeblieft niet zo druk over, Summer. Dat virus wordt zwaar overdreven.’

Ik kan hem wel slaan. ‘Aurora is heel erg ziek. En hoezo overdreven? De vogelgriep zit zelfs in zeevogels, hebben Harris en ik zelf gezien.’

‘Ach, kom. Vogels leggen aan de lopende band het loodje. Die gaan nu eenmaal niet zo lang mee.’

Ik schop met mijn goede voet tegen de koelkast. ‘Doe niet zo stom pap! Vogelgriep is elke dag wel honderd keer in het nieuws.’

‘Het nieuws? De radio en tv zijn één groot theater, want de overheid bepaalt wat er wordt uitgezonden. Het

meeste is *fake* nieuws. Wingnut zegt het ook.' Hij pakt de oude krant op die ik aan Harris had voorgelezen en zwaait ermee. 'Die man is ontiegelijk intelligent. Gelukkig wist ik dat tien jaar geleden al, toen ik mijn Clucky-aandelen kocht.'

'Clucky-aandelen?' Ik snuif hard. 'We hebben nooit geld voor nieuwe kleren of lekker eten, maar je hebt wel CLUCKY-AANDELEN? Ben je gek?' Ik heb het gevoel alsof ik elk moment kan ontploffen. 'Juist voor de aandeelhouders wil Wingnut door met zijn fabriek!'

'Aandelen zijn nodig voor mijn ouwe dag.' Pap grijnst ongemakkelijk en neemt nog een trekje van zijn sigaret. Ik hoest expres heel hard en trek met een ruk de koelkast open. Zonder verder wat te zeggen pak ik wortels en aardappels en begin eten te maken. Onder het koken denk ik weer aan vroeger, toen het nog gezellig was met pap. Was mam er nog maar – of had hij nog maar werk, want nú... Ik duw mijn gedachten weg en zet de pannen op de tafel.

Zwijgend lepelen we onze hutspot op. Pap zit alweer met zijn neus in een puzzelblaadje. Ik houd me in maar voel een harde, boze knoop in mijn buik. Bij het laatste hapje yoghurt met banaan houd ik het niet meer en ik kijk pap aan:

'Aan jou heb ik NIKS. Ik dacht dat je wat aardiger aan het worden was, maar nee hoor. Ik wil een weekje weg. Toevallig mogen Harris en ik naar de Hooglanden, bij zijn tante log...' Ik stop midden in mijn zin. Wil ik eigenlijk wel weg om Wingnuts fokkerijen op te sporen? Dan blijft

Aurora hier met haar wratjes achter, bij páp. Wat een stom plan. Haar vannacht alleen in haar hok laten slapen vind ik trouwens ook niet fijn, maar op mijn kamer mag ze niet meer...

Opeens heb ik een geweldig idee. Wingnut moet maar een dagje wachten: ik ga vannacht gewoon bij háár slapen. Tot de dierenarts haar morgen beter maakt. Dan kan ik meteen naar haar toe als ze in paniek raakt in haar nachthok. Ik gluur naar pap, maar hij zit nog steeds in zijn kruiswoordraadsel verdiept. Zonder iets te zeggen glip ik de keuken uit naar boven.

Op mijn kamer wacht ik tot het bijna donker is. Ik haal al mijn kampeerspullen uit de kast, sluipt de voordeur uit zonder dat pap het ziet en loop met mijn blote voeten door de tuin naar Aurora's hok. Onhandig open ik het deurtje en met mijn armen vol duikel ik de ren in. Mijn slaapzak glijdt vanonder mijn arm vandaan. Ik graai in de lucht. Te laat. Hij belandt midden in een verse, chocoladebruine kwak. Vast een kwak met vogelpokken – help! Snel veeg ik er met mijn zakdoek overheen en gooi die meteen in de hoek. Een koude bries waait dwars door het hok en de haartjes op mijn armen staan meteen recht-overeind – het lijkt Aurora's kippenvel wel. Straks krijg ik ook nog van die enge wratjes. Ik kan eigenlijk net zo goed op het gras gaan liggen.

Naast de ren, op het gras, rol ik mijn slaapmatje uit. Ik leg er mijn waterfles, kussen en slaapzak op. Dan hinkel ik terug naar binnen om mijn trui te halen. Pap zit een schaakwedstrijd op tv te kijken en hij ziet me niet.

Weer buiten kruip ik in mijn slaapzak. De grond naast het hok is hard en er groeit stoppelgras dat door alles heen prikt. Mijn verstuipte enkel brandt. Even denk ik aan mijn warme, zachte bed, maar dan focus ik op Aurora. Hier kan ik haar tenminste horen als ze om hulp tokt.

Ik strek me uit en staar naar de nachthemel. Opeens denk ik weer aan mam, die zo van sterren hield. Als ze nog geleefd had, was ze nu vast naast me komen liggen. Ik doe mijn ogen dicht en kan haar bijna voelen. Ik hoor haar in mijn hoofd de namen van de sterformaties fluisteren. Hoe klonk haar stem ook alweer precies? Ik knijp mijn ogen nog harder dicht, maar de stem komt niet meer boven. Het lijkt alsof er schuurpapier om mijn hart zit. Dan doe ik mijn ogen weer open en kijk omhoog. De Poolster en Jupiter, die herken ik. De lucht is koud en helder. Jammer dat het Noorderlicht er niet is. *Aurora borealis*. Eén keer hebben mam en ik dat gezien. De hele lucht stond onder stroom, met dansend licht dat paars en groen en geel was. Het is mijn lievelingsherinnering. Ik wrijf over mijn oren – die lijken wel bevroren. Als er een schok van pijn door mijn enkel flitst, is de betovering helemaal verdwenen. Ik kijk op mijn telefoon: het is al half een.

Opeens vliegt onze voordeur open en hoor ik een stem: ‘Summer! Ben je gek geworden?’

Ik schiet omhoog en zie pap in de deuropening staan.

‘Nee hoor! Ik doe wat ik doen moet. Goed voor Aurora zorgen.’ Ik draai me de andere kant op.

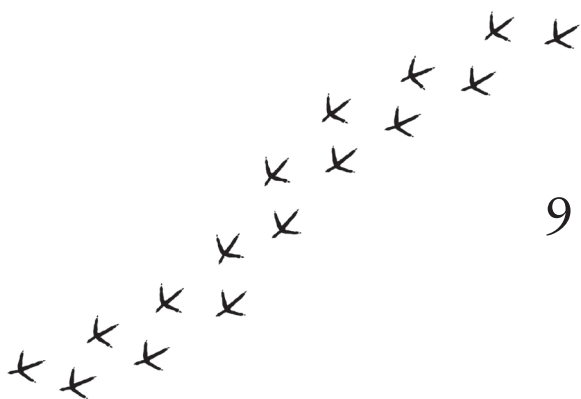
‘Maar Summer, als je hier snipverkouden wordt, heeft je kipje daar niks aan. Ga naar je bed. Dan kun je morgen

uitgerust naar de dierenarts.' Pap loopt naar me toe. Hij klinkt anders dan anders. Bijna bezorgd.

Ik wrijf over het puntje van mijn koude neus. In mijn vingers zit bijna geen gevoel meer.

'Aurora slaapt gewoon, terwijl jij hier met een zere enkel ligt te bevrozen.' Pap steekt zijn hand uit.

'Kom, ik maak een warme kruik en een kop thee voor je en dan ga je je bed in. Ik weet dat je stronteigenwijs bent, maar dit kan ik niet aanzien.' Hij glimlacht onhandig en ik pak zijn hand. Het voelt raar en ook wel... fijn.

Als ik wakker word, knort mijn maag van de honger, maar eerst moet ik Aurora eten geven. In ons schuurtje vind ik een oud dokterskoffertje. Ik pak een pipet, kniel naast Aurora neer en druppel wat water in haar bekje. Ze doet haar ogen halfopen en slikt. Yes! Vol vertrouwen duw ik mijn zelfgemaakte maispuree in de speelgoedspuit. Het is net verkleurde tandpasta met velletjes en het gaatje van de spuit is te klein voor het gele goedje. Met mijn zakmes snijd ik het tuitje eraf en druk de dikke brei in Aurora's snavel. Ik kan mijn ogen niet van de zwarte bultjes op haar kam en wangen afhouden.

Als Aurora alle maispuree opheeft, kijk ik op mijn horloge. Nog ruim een uur voordat ik met haar naar de bushalte moet. Ze ligt alweer schuddend op mijn schoot te snurken. Voorzichtig leg ik haar op de handdoek in haar nachthokje en fluister: 'Rust nog maar even uit. Ik maak je pas wakker als we gaan.' Ik doe het deurtje dicht en loop de ren uit. Hier thuis de minuten aftellen maakt me zenuwachtig. Ik moet even weg – en ik wil Harris over de pokken vertellen.

Ik trek mijn fiets uit ons schuurtje en trap richting zijn huis. Precies als ik op de bel wil drukken, vliegt de voordeur open.

‘Summer, ik wilde je net halen!’ Harris springt stralend naar buiten. ‘Ik heb supergoed nieuws.’

Ik kijk hem onderzoekend aan en roep: ‘Ik heb superslecht nieuws. Aurora is ziek.’

‘Ziek? Toch geen vogelgriep?’

Ik slik. ‘Nee. Vogelpokken.’

‘Wat is dat? Gaat ze daaraan dood?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Nee, niet per se, maar ze zit onder de wratjes.’

‘Gewoon uitzieken dus, net als bij waterpokken?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Die wratjes zijn heel vies en ze heeft ook snot in haar oogjes. Ik ga zo naar de dierenarts. *Vets for Pets* in Portree. Met de bus.’

‘Niet nodig. Mam en ik brengen je wel. Maar eerst mijn nieuws.’

‘Hé-hallo. Wat nou *mijn nieuws*. Aurora is ZIEK!’ Ik kijk hem aan. ‘Dringt dat niet door of zo?’

‘Ik zei toch dat we met je meegaan? Maar ik móét je wat vertellen!’ Harris springt op en neer.

Ik grijp zijn arm. ‘Luister. Aurora is slap en moe en eten geven is heel ingewikkeld. En ik heb de halve nacht voor haar hok liggen bibberen.’

Harris fronst. ‘Echt?’

Ik knik, maar net als ik een zielig verhaal over mijn enkel en bevroren vingers wil beginnen, klinkt er gerommel in de gang. ‘Hi Summer, kom je niet binnen? Harris heeft iets leuks geregeld,’ roept Camila, terwijl ze alweer doorloopt richting de keuken.

Harris trekt de deur achter ons dicht. ‘Negeer mam

maar gewoon en luister. Die dierenarts maakt haar beter. *Trust me*. Maar nu even dit.’ Hij kijkt de tuin rond. Magnus staat verderop bij zijn schuurtje een band te plakken. ‘Ik heb iets superslims bedacht. Pap en mam vinden het goed. We gaan op kamp.’

‘Op kamp? Wanneer? Zolang Aurora ziek is, laat ik haar niet achter.’

‘Over een paar dagen pas, dan is ze vast weer beter. We moeten opschieten, de rechtszaak van Wingnut is al over ruim twee weken. Het is een survivalkamp. In de Schotse Hooglanden. Als we daar eenmaal zijn, kunnen we de Clucky-fokkerijen opsporen, wel vijf dagen lang.’ Harris kijkt me aan. ‘Pap en mam moeten werken, ik ben vrij en die vage tante-smoes is dus niet meer nodig. Iedereen is enthousiast en niemand hoeft onze echte reden te weten. Perfect toch?’

‘Hoe weet je dat er nog plek is? En hoeveel kost dat? Ik heb weinig geld.’

‘Pap en mam betalen voor ons allebei. We kunnen met de bus en hoeven geen kampeerspullen mee te slepen én...’ Harris geeft me een stomp. ‘... jij kunt gewoon doorsparen voor Aurora’s antigriep- en antipokkenhok. Ik heb ons al opgegeven.’

‘Hoezo, al opgegeven?’

‘Ja, voor de zekerheid. Het is al snel en er waren nog maar twee plekjes vrij. Ik wist zeker dat jij ook wilde. Je mag mee vanaf de brugklas tot de vijfde. Dan ben ik vast de jongste, maar jij gaat naar de derde en dus zit je in het midden.’ Harris’ ogen flikkeren als kerstverlichting.

‘Waarom heb je dat zomaar geboekt? Ik wil helemaal niet op kamp met allemaal vreemde tieners,’ sis ik.

‘Ik wilde het goedmaken, na gisteren. Het is onze enige kans om die illegale fokkerijen op te sporen! We gaan naar de Cairngorms, midden in de Hooglanden. Superstrategisch. Daar zijn denk ik virusuitbraken bij kleine boertjes en... er zitten toevallig ook auerhoenders!’

Ik kijk hem strak aan. ‘Aha! Ik had het kunnen weten. Jij rent stiekem alleen de zeldzame vogels achterna. Je bent een supernerd.’ Opeens voelt het alsof mijn mening er niet meer toe doet en ik mompel: ‘Waarom heb je me niet gebeld gisteren? Dan had ik je kunnen vertellen dat Aurora ziek is en ik helemaal niet van huis weg wil, laat staan naar zo’n kamp vol bruggers.’

‘Nerd of niet, alles is rond. We gaan met de bus, pap heeft al betaald en er zijn daar geen dode zeevogels. Kom op, Summer. Niet zo moeilijk doen. Mam past wel op Aurora en dan wordt ze snel helemaal beter.’

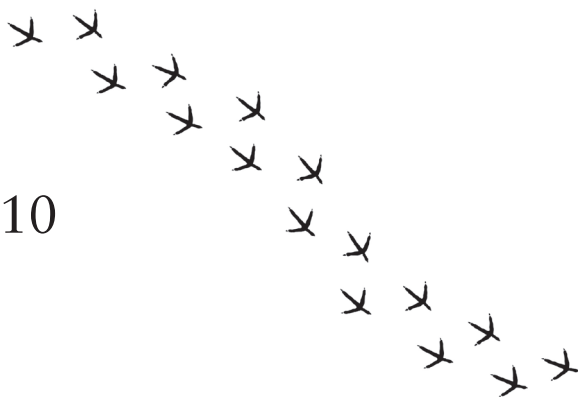
‘Het is een survivaalkamp en dat gaat niet met een zere enkel.’ Ik sla mijn armen over elkaar.

‘Maar het begint pas over een paar dagen en dan loop je vast weer als een kievit.’ Harris kijkt triomfantelijk.

‘Luister! Ik laat Aurora echt niet achter. Straks gaat ze nog...’

Opeens stampet Harris met zijn voet op de grond. ‘Wat ben jij irritant zeg. Doe ik eens iets slims en aardigs om jou een plezier te doen en dan sla jij weer helemaal door. Mam zorgt echt wel goed voor Auroooooora hoor.’ Hij kakelt overdreven.

Ik draai me met een ruk om. 'Ik moet naar de dieren-arts. Met de bus, want ik heb het helemaal gehad met jou en je stomme plannen.' Voordat Harris iets terug kan zeggen pak ik mijn fiets en trap keihard terug naar huis.

‘Oké, dit vragenlijstje hebben we ook afgewerkt. Nu ga ik je kipje even onderzoeken. Jij mag weer terug naar de wachtkamer.’ De dierenarts typt wat in zijn computer. Zijn donkere wenkbrauwen bewegen als wollige rupsen over zijn voorhoofd, terwijl zijn bril scheef op zijn neus zit. Ik sta op en laat Aurora bibberend in haar doosje achter.

Na vijf minuten gaat de deur weer open. ‘Meisje, kom even binnen.’

De dierenarts kijkt me aan met van die ‘ik-heb-slecht-nieuws-voor-je’-ogen. Dat soort ogen had de longspecialist van mama ook en ik voel ze in de mijne prikken. Ik sta op en strompel hem op mijn zere voet achterna. Ik laat Harris en Camila in de wachtkamer achter. Ze wilden per se mee. Eerst vond ik dat niets, na de ruzie met Harris, maar de bus was al weg en dus had ik geen keus. Stiekem vind ik het nu toch wel fijn. Ik stap de behandelkamer binnen en kijk de dierenarts expres niet aan.

‘Gaat Aurora dood?’ mompel ik, terwijl ik naar een roze poster over kattenvlooien staar.

‘Ze heeft behoorlijk last van die bultjes en er lijkt ook iets mis te zijn met haar longen.’ Hij wacht even. ‘We houden haar nog een paar dagen hier, om haar voor de

zekerheid ook op vogelgriep te testen. Zodra haar longen beter zijn, mag ze naar huis.'

'Gaat ze dood?' vraag ik opnieuw.

'Ik hoop van niet.'

'Maar ik heb zo goed voor haar gezorgd! Kan ik niet thuis op haar passen? Kunt u me de medicijnen niet gewoon meegeven?' Ik voel de tranen in mijn ogen prikken.

'Dat kunnen we nu niet riskeren. Hier kan ze veilig in quarantaine en we hebben ook een vogelgriepeteam klaar staan. Nog even geduld dus.' De dierenarts staat op en geeft me een hand. 'Vogelpokken zul jij niet snel krijgen, maar straks wel haar hok steriliseren hoor! Tot ziens!'

Als we terugrijden vanuit Portree, zeggen we geen van drieën iets. Net voordat ik uitstap bij ons huisje pakt Harris mijn hand en knijpt erin. 'De hoop niet opgeven, Summer. Mam en ik willen je helpen. Als je haar op mag halen in Portree gaan we allebei mee.'

Ik kijk hem dankbaar aan.

Al twee dagen zit Aurora opgesloten bij de dierenarts. Ik moet mijn arm er bijna afhakken om niet op te bellen en te vragen hoe het met haar gaat. We zitten op mijn kamer en Harris probeert me af te leiden met zijn survival-kampobsessie. 'Ik heb het programma uit mijn hoofd geleerd. Donderdag is er een fietsdag. Superhandig, want dan kunnen we onopvallend de omgeving afspeuren. Misschien kunnen we die fietsen tussendoor ook wel lenen. Ik heb al kaartjes op mijn telefoon van het hele gebied.'

'Eerst kijken of Aurora me niet nodig heeft. Jouw moe-

der heeft echt geen tijd om de hele dag op haar te letten en maïspap naar binnen te duwen. En wat doen we op de eerste twee dagen?’

Opeens gaat mijn telefoon. Het is *Vets for Pets* – ik zie het aan het nummer op mijn schermje.

Ik druk uitgelaten op het groene hoorntje. ‘En?’ schreeuw ik meteen. ‘Is ze griepvrij?’

Het is even stil. Ik zie dat Harris bezorgd naar me kijkt.

‘Summer, het spijt me. Aurora heeft vogelgriep. We hebben net opnieuw getest.’ De assistente klinkt koeltjes. Kon ik maar direct naar de dierenarts om hem te dwíngen Aurora beter te maken. Een suf idee, dat snap ik, en ik vraag kalm: ‘Wat? Weet u het zeker?’

‘De test is heel duidelijk. Waarschijnlijk heeft ze het virus thuis in haar hok opgelopen.’

Ik denk aan de vitrages die ik voor het gaas gespijkerd heb, aan de nacht dat ze op mijn kamer sliep, en aan mijn handen die ik wel honderd keer gewassen heb. ‘Dat kan helemaal niet! Ze heeft het vast en zeker bij *jullie* gekregen!’ Ik gil bijna in mijn telefoon.

‘Dat denk ik niet, want het duurt een paar dagen voordat een kip positief test. Maar maak je geen zorgen want A-H6 is pas besmettelijk de dag voordat de PCR-test het virus aantoot. Jij krijgt het dus niet.’

Me geen zorgen maken? Ik slik. ‘En nu? Gaan jullie haar beter maken? En wanneer mag ze naar huis?’

‘Dat weet ik nog niet. Ik zal het zo meteen aan de dierenarts vragen. Het spijt me, Summer.’ De assistente hangt op.

Ik snap er niets van. Mijn hart krimpt steeds verder in elkaar en met mijn handpalmen veeg ik de tranen uit mijn ogen. Het liefst wil ik Aurora onmiddellijk ophalen – maar dat mag niet. Ze is een sterke kip, houd ik mezelf voor. Een survivalkip. Pap noemt haar een pittige tante met een ijzeren willetje. Ik laat me op mijn bed vallen en duw mijn hoofd in mijn kussen. Het ruikt nog een beetje naar Aurora. En al die tijd zit Harris daar. Hij draait rondjes op mijn bureaustoel en houdt zijn lippen op elkaar. Net als ik wat wil zeggen, gaat mijn telefoon opnieuw.

Ik druk op het groene hoorntje en roep: ‘Mag Aurora naar huis?’

Het is even stil aan de andere kant van de lijn.

‘Hallo?’ zeg ik aarzelend.

‘Dag, Summer. Dit is de assistente van *Vets for Pets* weer. Ik heb vervelend nieuws. We hebben Aurora net gevonden. Helaas is ze overl...’

‘Doodgegaan dus!’ brul ik – en ik verbreek de verbinding.

Harris kijkt me geschrokken aan. Ik slik. ‘Ik, uhm, wil even alleen zijn. Kun jij gaan?’

Hij knikt en pakt mijn hand. ‘Aurora... ze is dood. Ik eh, dit is zó rot, Summer.’ Harris kijkt me aan. ‘Zal ik dan maar gaan? Nu?’ Ik knik en hij knijpt in mijn hand. ‘Kom je nog wel bij ons eten vanavond? Mam bakt panenkoeken.’

‘Misschien.’

De hele dag blijf ik in bed liggen, totdat mijn maag zo knort dat ik het niet meer uithoud. Ik kijk op mijn horloge. Het is halfzes. Even twijfel ik. Ik wil helemaal niet gezellig pannenkoeken eten nu Aurora dood is, maar in kale pasta heb ik ook geen zin. En het nieuws aan pap vertellen wil ik al helemaal niet. Dan maakt hij vast weer een rotopmerking over vogelgriep en Clucky Nuggets.

Ik prop mijn haar in een staartje en fiets met tegenzin naar het huis van Harris.

Harris doet de deur open en pakt mijn hand. Hij leidt me naar de keuken en we gaan aan de eettafel zitten. Camila staat onder de ratelende afzuigkap te bakken, maar zodra ze me ziet, komt ze naar me toe. ‘Ach meisje, ik heb alles gehoord. Die arme, arme Aurora. En arme jij!’ Ze pakt me stevig vast. Ze ruikt naar parfum en pannenkoeken. Zachtjes geeft ze me een kus en fluistert: ‘Ga maar even zitten. Harris schenkt limonade in.’

Ik drink mijn glas in één keer leeg en trommel zachtjes met mijn vuisten op de houten tafel. Camila is weer aan het bakken en Harris zit zwijgend naast me.

‘Gaat het alweer een beetje?’ vraagt hij opeens.

‘Wat denk je zelf?’ Ik stop met trommelen en rol overdreven met mijn ogen.

Hij omklemmt mijn vuisten. ‘Wil je dat we haar ophalen in Portree, met de auto?’

‘Ze is vast al afgevoerd. Op de website van *Vets for Pets* staat dat alle dieren met vogelgriep meteen vernietigd worden. Ik kan dus niet eens normaal afscheid van

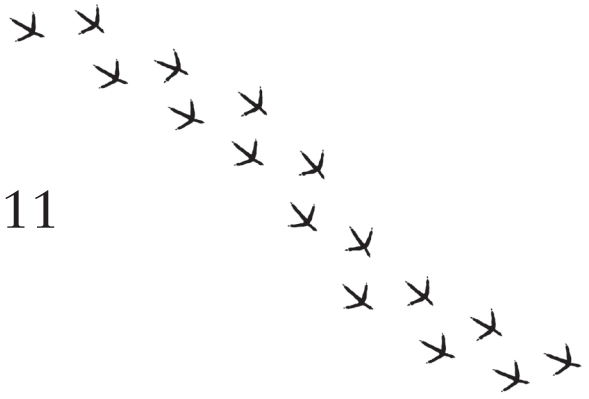
haar nemen.' Mijn keel voelt strak als ik dat zeg, maar er komen geen tranen meer.

'Zal ik dan het hok voor je uitruimen? Wij hebben nog wel ergens mondkapjes en handschoenen. En bleekmiddel om alles te steriliseren.'

Ik haal diep adem. 'Eigenlijk wil ik dat oude, verrotte hok niet meer. Kunnen we er geen kampvuur van maken? Dan gaan alle virussen en vogelpokmuggen gegarandeerd dood.' Ik voel een boos vlammetje in mijn borstkas. 'En een nieuwe kip neem ik toch niet.'

Harris knikt. Een tijdje zijn we allebei stil. Dan zegt hij voorzichtig: 'Hé Summer... dat kamp hè? Wil je dat echt niet? Ik dacht, dan kunnen we met die fietsen het hele gebied daar doorkruisen. Piepen we er gewoon steeds tussenuit. We gaan zo'n kippenfokkerij vinden, dat voel ik.' Harris' ogen fonkelen. 'Na de Cairngorms hak ik Aurora's hok voor je in mootjes, met paps bijl, zodat we een kampvuur kunnen maken. Als het hout veilig verbrand is, roosteren we er broodjes en marshmallows boven. Ter ere van haar. Maar eerst op kamp, dat helpt: even weg. En we hebben een missie, *remember?*'

Ik knik slapjes. Harris' tornado aan ideeën is me echt te veel nu Aurora dood is, maar ik houd mijn mond. Anders flap ik er vast weer wat sufs uit – en ruzie is nu wel het laatste wat ik wil.

We zitten naast elkaar in de bus. Harris wijst naar mijn schoen. ‘Gelukkig is je enkel bijna beter. Anders was je vast niet meegegaan.’

Ik snuif. ‘Ach, die enkel boeit niet. Dat Aurora dood is, dát is pas erg. Als ik haar weer levend kon maken rolde ik met plezier tien keer keihard van een klif af.’

‘Wow. Wil je echt geen nieuwe kip dan? Dan zoeken we een hele lieve. Ik kan je wel helpen met sparen. Ook voor een hok.’

Ik zucht. ‘Aurora was uniek. Ze was de liefste kip ooit. Straks koop ik er eentje die superchagrijnig blijkt te zijn. Zo’n beest dat boos kakelt als ze geen speciale nutribrakjes krijgt.’

‘Nutribrakjes?’

‘Ja, die peperdure legmix, met uitgedroogde maden en wel vijftientig soorten granen.’

Harris moet opeens lachen. ‘O, dié. Voor kippenkoninkinnen, van adel. Straks koop je per ongeluk een verwend Fraulein Huhn von Hahnenburg die alleen maar legmix wil.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Precies. En door de vogelgriep is het sowieso lastig om een kip te kopen, nu alle fokkerijen

platliggen. En een hobbyboer verkoopt hooguit een kip die hij stiekem niet meer heeft. Eentje met wormpjes of verborgen vogelpokken.'

'*I get it.* Geen nieuwe kip dus.' Harris buigt zich iets naar voren en dempt zijn stem. 'Dan focussen we vanaf nu op de Cairngorms. Ik heb alles voorbereid. Met Google Maps kun je inzoomen op verdachte gebouwen. Ik heb al een heleboel plekken aangekruist waar we een kijkje kunnen nemen. Die Wingnut moet zijn kippen toch érgens heen gesmokkeld hebben.'

'Alleen zijn de Cairngorms net zo groot als Luxemburg. En het kamp heeft vast geen e-bikes.'

'Maar we hebben niets te verliezen.' Harris geeft me een stomp.

'Nou, het belangrijkste heb ik al verloren.' Maar ik geef hem toch een stomp terug.

De bus begint te trillen en te ronken. Eindelijk rijden we weg. We zwaaien naar Magnus en Camila, die met hun armen om elkaar heen terugzwaaien. In mijn hoofd zie ik mama en papa-van-vroeger daar staan. Wat zou ik mam nog graag een keer zo willen vasthouden of naar haar zwaaien...

De busrit duurt vijf uur, heeft Harris verteld. Eerst moeten we het eiland Skye af, dan overstappen in Kyleakin en daarna rijden we via Inverness en Aviemore het hart van de Hooglanden in. Ik ben nog maar één keer zo ver van huis geweest, voor het afscheidskamp van de basisschool. Maar toen kende ik de hele groep – en nu heb ik alleen Harris. We zitten straks bijna een week met

twaalf vreemde tieners in een kamphuis en moeten óók nog op een slaapzaal slapen. Wat als de andere meiden allemaal kinderachtige brugmuggen zijn? Of mĳ juist raar vinden? Ik trek mijn sokken recht en denk aan mijn rugtas onder in de bus. Daarin zitten mijn oude groene slaapzak, knaloranje regenpak en half versleten wandelschoenen.

De bus is nog bijna leeg als we vertrekken, maar de mensen die bij elke halte instappen vallen nogal op. Schuin naast ons ploffen twee vrouwen neer. Ze hebben de bus op het nippertje gehaald. De ene haalt puffend een paar grote breipennen uit haar tas, en een reuzenbol wol die overgaat in een half afgebreide regenboogsjaal. De andere draait een thermosfles met hete koffie open. De bitterzure geur vult de bus en mijn maag draait zich om. Al kletsend drinken ze hun mokken leeg.

Achter ons zitten twee grote mannen met Schotse rokken en doedelzakken.

‘Harris,’ fluister ik. ‘De knieën van de man achter me prikken door mijn stoel heen. Hopelijk moet hij er snel uit. En hopelijk blijft die koffiekan verder dicht.’

‘Grote kans dat we iedereen in Kyleakin kwijtraken. Daar moeten we overstappen.’ Harris doet zijn oortjes in en begint te lezen. Ik kijk uit het raam. Het is volop zomer en het landschap heeft een gouden randje. Als we over de enorme brug ons eiland verlaten, met de flonkerende zee om ons heen, tintelt er toch een gevoel van opwindning door mijn lijf.

In Kyleakin stroomt de bus leeg. ‘Straks door naar

Inverness, jullie ook?’ roept de doedelzakspeler met zijn prikknieën. De breipenoma’s knikken en ik geef Harris een por. ‘Dat wordt nog gezellig. Maar hé, we hebben nog een halfuur en in de bus was het superheet. Kom, we gaan ijs halen. Er zit een ijswinkel achter de markt.’ Ik zwaai met mijn Google Maps.

We wurmen ons met onze grote rugzakken door de ingang van de ijssalon. Er rinkelt een ouderwets belletje. De mevrouw achter de toonbank kijkt ons aan. Haar bril zit om het puntje van haar neus geklemd. ‘Waarmee kan ik jullie van dienst zijn?’ Haar glimlach is *fake*, want haar ogen staren naar ons alsof we een paartje olifanten in een porseleinwinkel zijn.

‘Nou...’ begin ik, terwijl ik de twintig bakken met ijs scan. ‘Doe maar een bolletje Smurfenijs en chocola. En mango. Of nee, aardbei.’

Voor ik het weet, sta ik met een enorme hoorn vol ijs in mijn hand.

‘Alstublieft, mevrouw. En jij, jongeman?’ De vrouw kijkt ongeduldig naar Harris die snel ‘Hetzelfde graag’ mompelt.

‘Twee keer drie bolletjes. Da’s dan negen pond.’ De vrouw kijkt van mij naar Harris en weer terug. ‘Wat? Wacht even.’ Zwetend graai ik in mijn broekzak. Mijn ijsje wiebelt en Harris strekt zijn hand uit.

‘Ik houd je ijs wel vast. Mijn portemonnee zit onder in mijn rugzak. Ik betaal je terug.’

Net als ik mijn hoorn aan Harris wil geven, voel ik een duw tegen mijn rugzak. Achter me klinkt gerinkel.

‘Hé, uitkijken! Je hebt mijn gemberthee omver gemaaid met die lompe tas.’

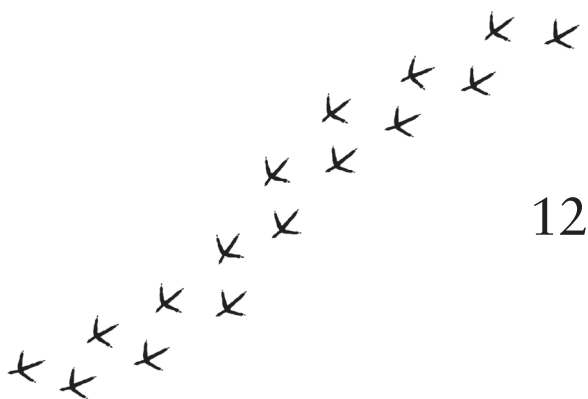
Ik draai me om en zie een boze mevrouw met een druipend dienblad. Er liggen stukjes glas en gember in een gele theeplas op de grond. Ze geeft me een por en het ijs schiet uit mijn handen en plopt er middenin. Mijn hart zinkt als een lek gestoken rubberbootje naar beneden.

‘Hé meisje, komt er nog wat van?’ De vrouw achter de toonbank kijkt me ongeduldig aan. ‘Wat ben je aan het klungelen.’

Zuchtend vis ik mijn portemonneetje uit mijn broekzak en rits het open. Ik kieper de inhoud op de toonbank. Er rollen munten van vijf, tien, twintig en vijftig pence uit. Harris vangt er een paar en begint haastig te tellen. Ik staar naar mijn ijsje dat zich smeltend met de natte bende op de vloer mengt.

‘Acht pond dertig.’ Harris schuift de munten op een hoopje. ‘Als u de rest wilt, moet ik mijn rugzak overhoophalen. Maar onze bus gaat bijna.’ Hij ziet knalrood.

‘Laat maar.’ De vrouw kijkt ijzig en graait met een snelle beweging al het kleingeld naar zich toe. Snel trek ik Harris de winkel uit.

12

Ik voel een duw tegen mijn schouder en doe mijn ogen open.

‘Wakker worden. We zijn in Inverness en we hebben drie minuten om de bus naar Aviemore te halen!’ Harris springt al naar buiten en graait onze grote rugzakken uit het laadruim van de bus. Ik loop hem slaperig achterna. ‘Daar staat onze Megabus. Kom op, Summer!’ Harris pakt mijn hand en trekt me mee. Rennen kan ik nog niet goed, al doet mijn enkel bijna geen pijn meer. Higgend zie ik hoe de chauffeur de deur van de bus laat dichtklappen. Hij start de motor.

‘Hé,’ roept Harris. Hij laat me los en sprint zwaaiend naar de bus. ‘Hé, stop!’

Ik kan het niet geloven: de bus rijdt recht voor onze neus weg. Ik zie nog net een stukje breipenoma op de achterbank. Harris draait zich om, pakt mijn hand en knijpt erin. ‘Wat gemeen!’

Ik schop tegen een leeg blikje aan. ‘Dit is echt belachelijk. Hoe komen we nou in Aviemore?’

Harris bijt op zijn onderlip. ‘Tja. Goeie vraag. Echt super-aso, die chauffeur.’ Hij zucht hard. ‘Kom, we gaan naar het stationscafé, vragen of er toch niet nog een bus gaat.

Wil je nog wat drinken? Of een nieuw ijsje? Nu hebben we in elk geval tijd zat om mijn geld uit mijn tas te pakken. En we zijn die koffie-oma's en prikkniemannen kwijt.'

'Harris en Summer! Hallo, hallo!' klinkt het plotseling achter ons.

Met een ruk draaien we ons om. Mijn mond valt open.

'Robin! Wat doe jij hier?' Het klinkt onaardiger dan ik wil.

'Wo-wo-wo.' Robin houdt zijn handen omhoog. 'Waar heb jij last van?'

Ik voel mijn wangen nog warmer worden. 'Sorry hoor. Alles gaat mis deze reis, en nu lopen we ineens jou tegen het lijf.'

'Tja, erg vervelend voor je.' Robin schudt lachend zijn hoofd. 'En het kan nog erger: je zit straks vijf dagen met mij, je redder in nood, opgescheept. Maar dat wist je natuurlijk al.'

'Wát?' Ik kijk van Robin naar Harris, die schaapachtig lacht.

'We gaan samen op kamp. Da's toch oud nieuws?' Robin kijkt me vragend aan.

'Huh?'

'Ik heb Harris op Rubha verteld dat ik op kamp naar de Cairngorms ging. Hij wilde jullie ook opgeven, zei hij. En nu denk je dat ik zelf thuisblijf? Echt niet.' Hij zwaait met zijn telefoon. 'Hier. Mijn treinkaartje. De laatste trein vertrekt zo.'

'De trein? Gaat er een trein naar Aviemore?' vraagt Harris.

‘Ja en daarna met het pendelbusje naar de kampeerboerderij.’

‘Lekker geregeld, Harris,’ bries ik. ‘Waarom had je mij niet verteld dat Robin je getipt had?’

‘Ik hoef je toch niet alles te vertellen? Het was al lastig genoeg om je over te halen. Dankzij Robin kunnen we nu je-weet-wel-wat opsporen.’ Hij kijkt me veelbetekenend aan. ‘En de laatste trein halen.’

‘Wat is *je-weet-wel-wat*?’ vraagt Robin.

Snel sein ik naar Harris met mijn ogen. ‘O niets. We willen graag auerhoenders zien. Maar daarvoor moeten we om vier uur opstaan en heel ver fietsen. Zoiets vindt de kampleiding vast nooit goed. Daarom houden we het liever geheim. Wanneer gaat die trein?’

‘Over een half uur. Loop maar met mij mee.’ Robin heeft een grote grijns op zijn sproetengezicht. Ik vind hem echt irritant, maar toch sjokken we achter hem aan alsof hij een moedereend is.

‘Harris, waarom zei je niet dat Robin naar dit kamp ging? We hebben toch geen geheimen voor elkaar?’ sis ik.

‘Weet ik het. We praten straks nog wel,’ mompelt hij terug.

We stappen in de trein. Nog voor we rijden, beginnen Harris en Robin al te kletsen alsof ze elkaar supergoed kennen. Ik draai mijn hoofd naar het raam. De Moray Firth-baai, een hele rij dichte dennenbossen en kale bergen flitsen voorbij. Al zeg ik lekker niks, stiekem hoor ik alles.

‘Je zei toch dat je op Skye woont? Op welke school zit

je dan?’ vraagt Harris. ‘Niet in Portree. Dan zouden we je moeten kennen.’

‘Op een kostschool aan de andere kant van Schotland. Echt verschrikkelijk streng en stom. Zelfs de jongens lopen de helft van de tijd in Schotse rokken. En we moeten verplicht op doedelzakles. Maar misschien ga ik na de zomervakantie niet terug. Ik ben al zestien en als ik snel ben kan ik nog een stage regelen. Bij een boer of waar dan ook. Dan bivakkeer ik desnoods in een trekkershutje.’

‘O. Net als op Rubha?’ vraag ik, zonder me om te draaien.

‘Precies ja. Misschien kan ik daar de kustwacht wel helpen en de hele dag leuke meisjes redden, want die vallen er bij bosjes van de kliffen af.’

Ik kijk opzij en zie dat Robin me grijnzend aanstaart. Ik steek mijn tong uit. Harris heeft niets door. ‘Wat at je daar eigenlijk precies? Je kon daar niets kopen,’ vraagt hij. ‘Of had je eten mee?’

‘Alleen wat droge rijst, bouillonblokjes en twee oude mandarijntjes.’

‘Is dat alles?’

‘Ja, de rest moest ik zelf bij elkaar scharrelen. Dat was de weddenschap met mijn broertje. Gelukkig lagen er pannen en een gasbrander in de hut om zeewiersoep mee te koken.’

Opnieuw gluur ik naar Robin. Hij trekt een vies gezicht. ‘Superzout, die soep. Gelukkig kon ik daar ook omeletten bakken.’

‘Omeletten?’ vraag ik. ‘Op Rubha noemde je dat ook

al, maar daar heb je toch geen pluimvee?’

‘Kippen niet nee, maar de eieren liggen er voor het oprapen. Moet je wel de kliffen voor af, maar dan heb je ook wat.’

‘Wat bedoel je?’ Harris kijkt opeens heel fel.

‘Ik raapte eieren uit de zeevogelnesten als de oudervogels aan het vissen waren.’

Harris kijkt geschokt en ik spring op. ‘Hé, Robin! Eieren van zeevogels? Dat is super illegaal.’

Robin rolt met zijn ogen. ‘Ach joh, die paar eieren! Die mist niemand. Ik moest eten en die zeewiersoep is echt vies. Alleen met een gebakken ei hield ik die binnen.’

‘Wist je niet dat er vogelgriep heerst? Je had het zo kunnen krijgen, tussen al die zeevogels.’

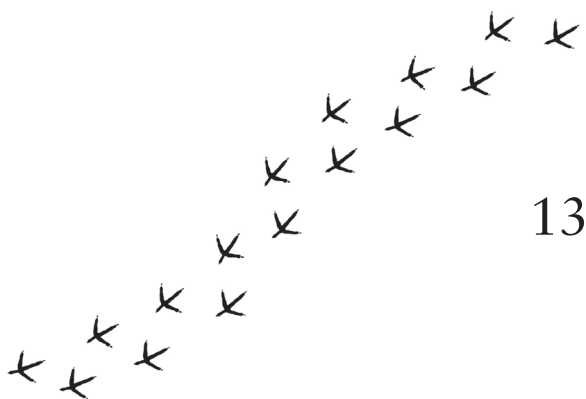
‘Vogelgriep? Ik ben toch zelf geen zeekoet?’

‘Nou, A-H6 is het gevaarlijkste vogelgriepvirus ooit. Mijn kip is er al aan doodgegaan en mensen kunnen het ook krijgen.’ Ik kijk hem boos aan. ‘Heb je de dooie zeevogels op Rubha niet gezien dan?’

‘Effe rustig. Zo’n kruisverhoor is niet *fair*. Ik kan toch niet alles weten.’ Robin slaat zijn armen over elkaar en zakt onderuit op zijn stoel. We blijven allemaal een tijdje stil. Dan roept Harris: ‘Hé, we zijn er.’ Hij klinkt opgelucht.

Als we met onze rugzakken het station uitlopen, zie ik langs de stoeprand een klein rood rammelbusje staan. Op de zijkant staat in grote letters ‘Camp Cairngorms’, en daaronder: ‘Teen survival at its best’. Wat een suffe slogan. Alsof we nog maar moeten afwachten of we het

overleven. Wie zouden er allemaal nog meer in dat busje zitten? Vast alleen maar irritante puberjongens zoals Robin. Het liefst zou ik heel hard wegrennen. Terug naar Skye, naar het strand – weg van dat stomme kamp.

We zitten met de hele groep op het grasveld voor het grote stenen kamphuis. Het is hier superafgelegen, met alleen maar valleien en heuvels vol bomen en gras. Harris zit naast me en ik fluister in zijn oor: ‘Hier woont echt niemand – het laatste halfuur van de busrit zijn we geen hond tegengekomen.’

‘Geen kip.’ Harris stoot me aan en kijkt of ik moet lachen, maar ik zeg droogjes:

‘Kippen of niet. Geen wonder dat Wingnut zo graag in de Hooglanden rondhangt. Kan hij onopgemerkt zijn gang gaan.’

‘Ja, geen haan die ernaar kraait.’

Ik steek mijn tong naar hem uit en kijk de kring rond. Ik tel het aantal jongens – acht – en meisjes – drie, plus ikzelf. Opnieuw wil ik weg, met het busje terug naar Aviemore. Harris is de enige die ik hier ken en, zo te zien, ook de enige die nog een beetje normaal is. De drie meisjes zien er vreemd uit. Ik lees hun naamstickers. Pippa heeft blauw piekhaar dat onder de capuchon van haar hoody uitpiept en een cool neusringetje. Ze kijkt niet vrolijk. Met gekruiste benen en gebalde vuisten onder haar kin staart ze naar een onzichtbaar middelpunt in de kring.

Naast haar zit Liv – vast een afkorting voor Olivia. Ze heeft lang blond haar dat in twee knotjes op haar hoofd zit samengeperst. Haar wangen zijn rood en haar grote, blauwe ogen zijn net zeehondjesogen, waarmee je elke leraar om je vinger windt. Ze draagt een *over the top* outfit: een vestschort met bloemetjes en ruitjes en een gehaakt truitje. Alleen haar paarse Doctor Martens-laarzen zou ik ook wel willen hebben. Naast Liv zit een kleiner meisje met lang, zwart haar en ogen die zo donker zijn als barbecuekooltjes. Ik moet even goed kijken hoe ze heet. Indra. Ze is superdun en draagt een groen, glanzend shirt, een korte broek van dezelfde stof en teenslippers. Indra kijkt de kring rond terwijl ze met een portemonneetje met borduursel speelt. Pippa, Liv en Indra. Echt zin om met ze te praten heb ik niet, maar we delen een kamer en daarom moet ik toch aardig tegen ze doen.

‘We gaan een spelletje spelen om het ijs te breken,’ roept Ramona, een van de kampeiders. ‘Iedereen moet zijn lippen naar binnen vouwen, alsof je geen gebit hebt. Daarna zeg je je naam EN een dier met de beginletter van je naam. Als je moet lachen, ben je af.’ Ze kijkt de kring rond.

‘Klinkt suf en ingewikkeld,’ fluister ik in Harris’ oor. ‘Dat gaat natuurlijk voor geen meter.’ Maar Harris geeft geen antwoord. Hij probeert ‘Harris Hamerkophaai’ te zeggen, maar voor hij het weet, geeft hij zijn tanden bloot. Iedereen ligt dubbel van het lachen.

Liv brult: ‘Liv Luipaard.’

‘Ramona Ratelslang,’ roept Ramona. Ze kronkelt overdreven op het gras.

Dan is het Robins beurt. Hij gaat voor ‘Robin Roodborst’ en doet alsof hij de hoofdrol in een theatershow heeft. Als hij klaar is geeft hij Pippa, die naast hem zit, een duw. ‘Nu jij, kom op.’

Pippa kijkt knorrig. ‘Ik doe niet mee.’

‘Pippa Pitbull,’ fluistert een van de jongens.

‘Niet zo flauw,’ zegt Ramona. ‘Als ze niet wil, hoeft ze niet. Summer, jouw beurt.’

Ik duw mijn lippen over mijn tanden en roep langzaam: ‘Sum-mer Si-ci-li-aans be-ker-kam-hoen’. Ik vouw mijn mond weer in zijn gewone stand en roep voldaan: ‘Is een supercoole kip die echt bestaat. En ik ben niet af!’

Iedereen staart me aan alsof ik van Mars kom – zo *awkward*. Snel kijk ik naar de grond.

Na Jonathan Java-aap, de andere leider, is het Indra’s beurt. Ik kijk gespannen naar haar pokerface-met-te-ruggevouwen-lippen. Kalmpjes fluistert ze: ‘Indra Indri’. Meteen schiet een jongen, Jack Jakhals, overeind en roept: ‘Hé! Dat is niet eerlijk! Ze moet een dier noemen, niet haar eigen naam!’

De jongen naast hem geeft hem een stomp. ‘Robin deed het toch ook?’

‘Ja, maar een *robin* is een roodborstje, dat mag!’

Indra staat op en zegt koeltjes: ‘Een indri is een halfaap uit Madagaskar. Zoek maar op, als we hier wifi hebben. En trouwens, ik heet Indrá, meneer Jack Jakhals. Alsof dat zo origineel is.’

Wow. Lekker dit: Pippa die niets zegt en Indra die snauwt. Ik schuif wat dichterbij Harris toe. Ik blijf dit

kamp mooi bij hem en Liv-met-de-laarzen in de buurt. Jonathan kondigt snel een volgend spelletje aan: de drie-benige race. We worden allemaal gekoppeld aan iemand die even lang is en Jonathan bindt twee van onze benen aan elkaar, zodat we allemaal nog één vrij been over hebben. Daarna moeten we zo snel mogelijk vijftig meter rennen zonder te vallen. Ik word vastgebonden aan Pippa, die natuurlijk niet meewerkt. Half vallend strompelen we als sloomste duo over de eindstreep. Ramona kondigt ondertussen aan dat iedereen z'n theedoek uit z'n tas moet halen. Daar had Harris me niets over verteld. Ik zucht en weet het zeker. Dit kamp wordt écht een ramp.

‘Hé, deel jij een stapelbed met Robin?’ vraag ik Harris, als ik hem in de deuropening van zijn slaapzaal opwacht.

‘Prima toch?’ Hij haalt zijn schouders op.

Ik voel me steeds ongemakkelijker. ‘Als Aurora nog leefde was ik nu alweer naar huis gegaan – om voor haar te zorgen. Dit kamp is echt stom.’ Harris komt naar me toe en we lopen de gang door. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Trouwens, thuis is het óók niks. Jij hebt het maar makkelijk, met je vader en een moeder die je doodknuffelen. Ik heb niemand, zelfs pap niet, met zijn eeuwige gerook en zijn Wingnut-verering.’ Ik draai me naar hem toe en stop. ‘Als we de Clucky-kippenfokkerijen konden opsporen, dan zaten we hier tenminste nog met een doel. Maar dat gaat echt nooit lukken.’

Harris staart ongemakkelijk naar zijn gympen en mompelt: ‘Je hebt mij toch? Ik dacht dat we beste vrienden

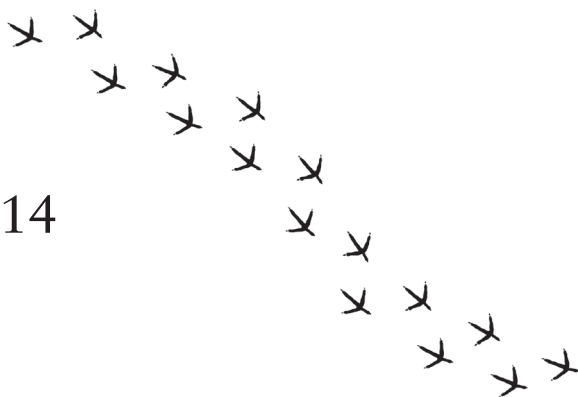
waren. En bij ons thuis mag je altijd komen. Mam en pap vinden je leuk en stoer. Dat zeggen ze steeds.' Hij kijkt op. 'Na dit kamp kopen we een nieuwe kip, dan mis je Aurora meteen een stuk minder.'

Er groeit een grote brok in mijn keel. 'Ik wil geen nieuwe kip. Ik wil Aurora terug, en mam. Maar dat kan allebei niet.'

'We kunnen er toch eentje zoeken die nog liever is dan Aurora?' Harris trekt me fluisterend aan de kant als Jack langsloopt, maar ik roep:

'Geloof je het zelf?' Ik draai me om en storm de gang af, naar mijn eigen slaapzaal. Onderweg koel ik een beetje af. Ik ruik een vette, zoute geur – vast ons avondeten. Opeens heb ik heel veel zin in patat.

Als ik de slaapzaal inloop en naar de kleine stapelbedden met de andere meiden kijk, bekruipt me opnieuw een beklemmend gevoel. Pippa zit in het donker op het onderste stapelbedmatras tegen de wand. Ze heeft haar oortjes in en staart naar haar telefoon. Daarboven ligt Liv, met een *Lord of the Rings*-boek. Ze is omringd door een hele berg kleren. Indra zit stijfjes op het bovenste matras van mijn stapelbed en kijkt dromerig naar twee vliegen op de tl-buis. Hoe houd ik het hier vijf dagen vol?

‘Vanavond trakteren we jullie op friet met appelmoes en kip.’ Ramona kijkt met een blij gezicht de tafel rond. Tegelijkertijd stapt de kok de eetzaal binnen met een grote, dampende schaal. Ik zit bij de deur en voor ik het weet glijden er patatjes en gele halve maantjes op mijn bord.

‘Wat zijn dit?’ murmel ik.

‘Kipsmileys. Die hadden we gelukkig op tijd ingeslagen, want door dat vogelvirus zijn ze nu niet meer te krijgen.’ De kok geeft me een knipoog, maar ik duw mijn bord weg en kijk hem boos aan: ‘Niet doen! Smileys, nuggets, kipsticks... Die troep hoeft ik écht nooit meer.’ Ik schreeuw bijna en meteen is het akelig stil in de zaal. Als ik opkijk, zie ik dat iedereen me aanstaart. ‘Die is raar,’ fluistert iemand. Jakhals trekt grijnzend een gekke bek naar zijn buurman. Ik voel mijn wangen branden. ‘Sorry,’ mompel ik snel, terwijl ik mijn stoel achteruitschuif. Voordat iemand me kan tegenhouden, schiet ik de zaal uit, ren naar de wc en draai de deur op slot.

Met mijn hoofd in mijn handen ga ik op het deksel zitten. Daar zit ik dan, door mezelf opgesloten omdat ik mijn tong niet in bedwang kon houden. Ik wacht en wacht, want ik durf het wc-hokje niet uit – stel dat ik

iemand tegenkom. Ik voel me elke minuut ongelukkiger worden en denk weer aan het gesprekje met Harris. Hij snapt écht niet hoe erg ik mam mis en hoe lief Aurora was. Of hoe eenzaam ik me voel omdat pap me niet begrijpt. Soms is pap opeens aardig hoor, maar Camila en Magnus zijn echt áltijd leuk. Hoe langer ik nadenk, hoe meer mijn gedachten afdwalen naar de patat met appelmoes. Ik heb sinds de lunch niets meer gegeten, zelfs mijn ijsje liep ik mis. Wacht. Onder in mijn tas zit een rol met koekjes – mijn noodvoorraad. De koekjes trekken aan me alsof ze magnetisch zijn en ik sluip naar de slaapzaal. Daar trek ik snel de chocowafels uit mijn rugzak en kruip ermee in bed. Als het pak halfleeg is hoor ik opeens wat. Ik kijk op: Harris staat in de deuropening naar me te gebaren. ‘Summer! Kom mee joh, Ramona gaat zo belangrijke instructies geven voor morgen.’

Ik wijs met mijn duim naar beneden, schud mijn hoofd en zeg met volle mond: ‘Ik vertoon me daar echt niet meer.’

‘Iedereen is je nuggetprotest vergeten, serieus. Zo erg was het ook weer niet. Ik vond je opmerking juist cool.’

‘Nuggetdráma bedoel je,’ kreun ik. ‘Ik wil naar huis.’

‘Nog even volhouden. Op donderdag is onze fietsdag, dan gaan we op Clucky-missie. Misschien kunnen we ons morgen al wat oriënteren. Kom.’ Harris trekt me aan mijn armen uit bed en laat me niet meer los tot ik weer aan tafel zit. Ik schaam me kapot, maar iedereen is gelukkig druk aan het kletsen.

Ramona staat op. ‘Jongens, twee van jullie hebben af-

wascorvee. Het rooster voor de week hangt in de keuken en daar liggen jullie theedoeken ook. Ik zet alles nog even in de app, zodat je geen excuus hebt als je je te laat meldt.'

Pippa met het blauwe haar trekt een lelijk gezicht. Robin moet om haar lachen.

'Vanavond gaan we gezellig volleyballen, maar morgenvroeg gooien we iedereen in het diepe. Jullie gaan namelijk op survivaldropping, met tentjes en al.' Ramona kijkt de tafel rond. De jongens beginnen meteen weer met elkaar te kletsen.

'Ssst. Jonathan legt zo alvast uit hoe de dropping in zijn werk gaat, want de eerste groep vertrekt morgenochtend al om zeven uur, na een vroeg ontbijt van pap of haggis.'

Harris springt op en roept: 'Haggis? *No way!* Dat eet ik echt niet!'

Ramona kijkt verstoord op. 'Geen paniek. Er is ook pap, dat zei ik toch. Jullie twee van Skye zijn wel keurig hoor...'

Jonathan pakt er een wandelkaart bij en wappert net zolang totdat hij helemaal opengevouwen is.

'Deze kaart krijgt ieder team morgen mee. We dropen je ergens in de rimboe en daarna moet je zelf de weg naar het kamp terugvinden. Je mag niet over de verharde weg lopen, maar we denken dat de meeste groepjes het binnen zesendertig uur kunnen doen. Het team dat het eerste weer hier is, wint de jaarlijkse Cairngormkamp-trofee. Jullie namen graveren we erin. Natuurlijk zijn er wel een paar regels. Iedereen moet zijn smartphone hier

achterlaten en je mag onderweg geen lift regelen. Naast vier bivaktentjes en wat andere survivalspulletjes krijgt ieder groepje voor de zekerheid een ouderwetse noodtelefoon mee.'

'Mag ik bij Liv?' vraagt Benjamin – Benjamin Blóbbvis in het spel en een kamergenoot van Harris.

Liv steekt haar tong uit en roept: 'Echt niet. Dan ga ik nog liever alleen.'

'Kan ik niet gewoon hier blijven? Mijn pa heeft me in dit gat gedumpt en zo'n bikkeltocht overleef ik nooit.' Voor het eerst sinds we hier aangekomen zijn hoor ik Pippa meer dan vier woorden achter elkaar zeggen. Ze heeft een heel sterk Schots accent en haar stem klinkt ouder dan ik had verwacht.

'Iedereen gaat mee,' zegt Ramona streng. 'We maken drie groepjes van vier personen. Pippa, jij en Liv mogen twee jongens uitkiezen. Indra en Summer, hetzelfde geldt voor jullie.'

Liv staat op. 'Ik wil met Harris en Larry. Larry Línworm.' Ze giechelt.

'Ik ga met Summer,' roept Harris.

'Ja, dat kan dus niet allebei,' zegt Benjamin. 'Kom op, Liv. Kies mij!'

Uiteindelijk laat Liv zich overhalen. Benjamin sluit zich bij hun groepje aan, met Pippa, en gelukkig mag Harris dus bij ons.

'Nou, alleen ik ben nog over.' Robin kijkt me uitdagend aan terwijl hij naar het groepje van Jack en de laatste drie jongens wijst. Harris geeft hem een high five en houdt zijn

hand op naar mij, maar ik rol met mijn ogen. Gedropt
worden in de wildernis met die rare Robin en vage Indra?
Ik hyperventileer nu al.

‘Summer, je kijkt nog steeds niet blij. Wat is er?’ Harris en ik staan buiten op Indra, Robin en onze spullen te wachten. Ik staar naar de twee geblindeerde busjes. De eerste auto vertrekt zo met het jongensgroepje en over een uur mogen wij.

‘Niks,’ zucht ik. ‘Of eh... alles. Deze speurtocht. Ons groepje. Dat we onze telefoons moesten inleveren. Hoe kunnen we nou naar kippenschuren zoeken? Of de weg naar het kamp terugvinden? Alleen oude mensen weten hoe je zo’n uitvouwkaart leest.’

‘Als we morgen terug zijn gaan we meteen op Clucky-missie. Ik weet al waar de mountainbikes staan. Dan kunnen we weer gewoon onze telefoons gebruiken.’

Ik schop tegen een graspol. ‘*Whatever*. Ik had zo’n zin in de zomervakantie, maar niets gaat zoals het moet.’

‘Relax, joh. Aan A-H6 en de gevolgen konden wij niks doen en deze dropping is verplicht. Een beetje lol maken mag nu toch wel?’

‘Ik ben nog niet uitgepraat.’ Ik kijk Harris strak aan. ‘Ik ben Robin zat, met zijn zeevogelomeletten en dat irritante gegrijs. En Indra is vast zo’n perfect meisje dat alles precies weet.’

‘Chill, Summer. Robin is echt oké. Hij is heel grappig. We worden vast vrienden met z’n vieren.’

‘Of we krijgen knallende ruzie. En stel dat het gaat regenen, of we raken de weg kwijt, of iemand verstuikt zijn enkel en we kunnen niet verder?’ Ik kijk automatisch naar mijn voet, die gelukkig niet meer dik is.

‘Dan bellen we Jonathan toch.’

‘Alsof dat helpt.’ Ik trek een hele pol gras uit het weiland en schop hem met een boogje de lucht in.

‘Nou, jij bent écht gefrustreerd.’ Harris klinkt zo wanhopig dat ik opeens toch moet lachen.

‘Oké. Sorry. Misschien heb je gelijk. Ik weet gewoon totaal niet wat er gaat gebeuren en dat maakt me zenuwachtig.’

‘Geen zorgen.’ Harris klopt bemoedigend op mijn schouder. ‘O ja, deze heb ik van Ramona gekregen.’ Hij haalt een oude Nokia-telefoon uit zijn zak. ‘Ons oertijdmobieltje, waar je dus alleen mee kunt bellen.’

Ik pak het zware, rare mobieltje op. ‘Kunnen we hier ook niet *stiekem* mee online?’

Harris schudt zijn hoofd. ‘Maar we hoeven in elk geval niet nog jaren in de wildernis te zitten als een van ons een ongeluk krijgt.’

‘Hé, wat staan jullie hier?’ Robin duikt opeens naast ons op. Hij en Indra hebben hun armen vol spullen. ‘Hier: voor iedereen een bivaktentje en een lichtgewicht matje.’ Robin spreidt zijn armen en laat alles op de grond neerploffen.

‘Een brander, twee pannetjes en spiritus om mee te

koken. En brood, kaas, boter, bananen en rijst met zakjes pindasaus.' Indra legt haar lading voorzichtig in het gras. Ze heeft haar zwarte haar in een vlecht gedaan en draagt dezelfde kleren als gisteren. Alleen haar sandalen heeft ze verruild voor wandelschoenen. Robin zwaait met een EHBO-doosje. 'En dit. Ook niet onbelangrijk.'

Hij zet zijn handen in zijn zij. 'Als oudste van dit team neem ik de leiding wel. Zullen we een groepsnaam bedenken? De Golden Eagles? Of Redheaded Robins, haha?' Hij ratelt aan een stuk door, alsof hij in gesprek is met zichzelf. Harris en ik kijken elkaar aan.

Opeens opent Indra haar mond. 'Nee. Jij bent superimpulsief. Als leider van een overlevingstocht moet je juist geduldig en voorzichtig zijn. Slim, maar niet arrogant. Vergeet die Roodharige Roodborstjes maar.'

Ik zie dat hij baalt. Toch roept hij vrolijk: 'Zullen we er anders over stemmen? Ik kan heel goed overleven en gewonde meisjes redden.' Hij knikt naar mij. 'En gisteren schoot ik twee gestrande gasten te hulp toen ze de laatste bus hadden gemist. Dus, wie kiest er voor mij?'

'Effe wachten, Robin.' Ik draai me richting Indra. 'En jij? We hebben het verkooppraatje van je tegenstander net gehoord. Maar waarom zouden we jou als leider moeten kiezen? En, eh... hoe oud ben je eigenlijk?' Ik gluur vanuit mijn ooghoeken naar Robin. Hij staart grijnzend, met zijn handen in zijn zakken, naar de grond. Indra schraapt haar keel, gooit haar vlecht naar achteren en trekt haar rugzakbanden aan.

'Ik ben dertien. En dit zijn de redenen waarom ik een

goede leider zou zijn.’ Ze haalt diep adem. ‘Ramona en Jonathan weten het niet, maar ik woon hier heel dichtbij. Ik ken dit terrein dus goed. Bij de scouting heb ik geleerd hoe je drinkwater vindt of maakt. En ik ken veel wilde planten die je veilig kunt eten. En daarnaast...’

‘Hoe weet je dat allemaal?’ onderbreekt Harris haar. ‘Dat van die planten, bedoel ik.’

‘Tot mijn achtste woonde ik in Bhutan, toen mijn ouders nog leefden. Mijn oma leerde me daar alles over eetbare en geneeskrachtige planten. Hier heeft mijn adoptievader me de Schotse soorten laten zien. Als we gewond raken, buikpijn krijgen of iets verstuiken, dan pluk ik wel een plantje.’ Indra kijkt even om zich heen, maar iedereen luistert. ‘Neem bijvoorbeeld duizendblad: dat groeit hier ’s zomers zo veel dat je erover struikelt. Als je een wond of een ontsteking hebt, smeer je er gewoon wat fijngeprakte blaadjes op en huppakee, je bent weer beter.’

Harris knikt. ‘Cool. Summer had laatst haar enkel verstuikt, ver van huis. We konden er pas na een paar uur ijs op doen en een magisch struikje op de kliffen was wel fijn geweest.’

‘Als jij valt, maak ik wel een kopje duizendbladthee.’ Indra kijkt hem aan.

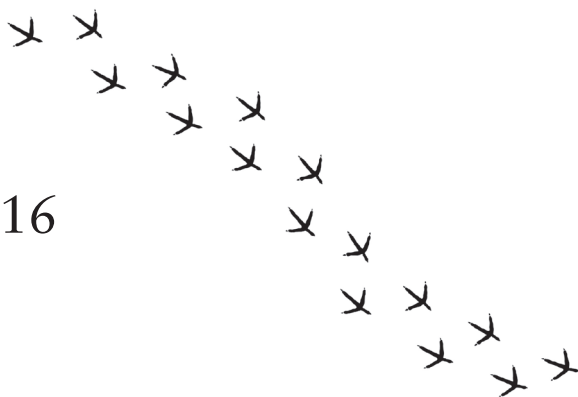
‘Oké, alleen...’ Harris wordt rood. ‘Ik ben niet zo dol op kruidenthee.’

‘Dan pers ik vers duizendbladsap voor je uit – een theelepeltje is al genoeg,’ zegt Indra enthousiast.

Harris lacht. Hij lijkt behoorlijk onder de indruk van wat Indra allemaal beweert. ‘Neem jij anders deze maar,’

zegt hij, en hij steekt haar de prehistorische telefoon toe.
'Dan is hij in veilige handen.'

Ik voel mijn maag ineenkrimpen. Harris vindt haar écht leuk. Wat als zij tweeën opeens *best buddies* worden? Ik ben twee jaar ouder dan Harris en Indra maar één. Straks zit ik de hele tocht met Robin opgescheept. En die kijkt al behoorlijk chagrijnig, nu Indra duidelijk de leider is geworden.

‘Die kaart hebben we vast nauwelijks nodig. Ik ben al een paar keer in dit gebied geweest,’ roept Indra als we het busje instappen. Harris gaat naast haar zitten en ze kletsen samen vrolijk verder. Robin is verdacht stil. Hij is allesbehalve een opgeef-type, en ik gluur naar zijn gezicht om erachter te komen wat hij denkt. Zijn rode krullen zijn met een hoofdband naar achteren geschoven en zijn voorhoofd is bedekt met sproetjes, alsof iemand hem met een potje paprikapoeder heeft belaagd. Hij is eigenlijk best knap nu hij zo relaxed kijkt – of eigenlijk: voldaan. Wat zit hij allemaal uit te broeden?

We zijn al bijna een uur met het busje op pad. Ik kan niet naar buiten kijken, want Ramona heeft de ramen afgeplakt. Eindelijk stoppen we. Oef.

Zodra we op het piepkleine parkeerplaatsje zijn uitgestapt, rijdt het busje alweer weg. Om ons heen staan dichte dennenbossen en het ruikt naar de wc-spray van mijn tante. Volgens mij zitten we ergens op een heuvel. Ik geef Indra een por. ‘Herken je dit?’

Indra kijkt om zich heen en pakt de kaart. ‘Eh... wacht. De rivier in het bos bij ons kamp stroomt hier vast ook langs. Zullen we die zoeken en volgen?’

‘Hoe ver is het lopen naar ons kamphuis denk je?’ vraagt Harris.

‘Uhm... Anderhalve dag of zo? De weg die het busje nam is vast het snelst, maar we mogen de verharde wegen niet gebruiken.’ Indra staart naar de kriebellijntjes op de kaart. Ze wordt steeds roder.

‘Ik wil auerhoenders zien, die zitten hier toch?’ Harris scant het landschap.

‘Heb je hem weer hoor.’ Ik geef hem een duw en Harris kijkt me vernietigend aan, maar Indra roept: ‘Klopt ja! Dit gebied is de Schotse *hotspot* voor auerhoenders.’

‘Hutspot? Van auerhoenders?’ Harris trekt zijn neus op. Een grapje natuurlijk, maar Indra snapt het niet. ‘Nee, de beste plek om ze te zien, duh.’

‘Weet ik ook wel hoor. Tachtig procent van die soort leeft in de Cairngorms.’ Harris bloost alweer. ‘Kunnen we vannacht in de buurt van zo’n auerhoenderplek kamperen? *Please?*’

‘Mij best. Dan moeten we dus tussen de dennen en de bosbessen gaan staan.’ Indra glimlacht naar hem. Pfff.

‘Auerhoenders? Dat zijn gewoon opgeblazen zwarte kippen. Dat jullie voor die dingen speciaal op dit kamp wilden. Echt bizar.’ Robin zucht overdreven. ‘Indra, hoe komen we weer bij ons kamp? Beloof ons dat je de kaart goed bestudeert, want die hebben we niet voor niets.’

Het klinkt wanhopig, maar op een grappige manier. Ik moet bijna lachen. Ook ben ik opgelucht dat de auerhoensmoes zo goed werkt. Enthousiast roep ik: ‘Ja Indra, de kaart! We moeten ons nu niet laten afleiden.’

Indra aarzelt even, maar spreidt de wandelkaart dan toch helemaal uit op de grond. We gaan er met elkaar omheen zitten. Ze beweegt met haar vinger over het papieren landschap. Ons kamphuis staat er nog net op.

‘Volgens mij zitten we ongeveer hier,’ mompelt ze na een poosje. ‘Vannacht kunnen we best in zo’n auerhoenbos bivakkeren, maar wel dicht bij de rivier.’

‘Goed plan. Kom op Indra, leid jij dit groepje bij elkaar geraapte snoeshanen maar. Eerst naar die slaapplek en dan naar het kamp.’ Robin grinnikt, maar niet plagerig. Hij steekt zijn duim op. Nu is het Indra’s beurt om rood te worden. Logisch – ze is natuurlijk niet gewend om de leiding te hebben. Maar Robin? Die snap ik écht niet.

Indra loopt samen met Harris voorop. Ze hebben het over de Schotse kruisbek, of zoiets. Ik doe mijn best om ergens anders naar te luisteren, maar hun lachende stemmen blijven hangen in mijn hoofd.

Opeens merk ik dat Robin naast me is komen lopen. ‘Zo Summer, zie je het nog zitten?’

‘Eh, wat? Deze tocht? Dit kamp?’

Robin knikt. ‘Met dit clubje rare snuiters? Volgens mij ben jij nog de meest normale van het stel.’

‘Ik eh...’ Zijn woorden brengen me in verwarring. ‘Harris is ook normaal hoor. En jou en Indra ken ik gewoon nog niet zo goed.’ Ik haal diep adem. ‘Ik weet alleen dat jij zeekoeteieren hebt gebakken, en dat is superasociaal.’ Ik frons expres heel hard.

‘Tja, dat was niet slim, want straks zit de vogelgriep ook in eieren en leg ik op deze bivaktocht het loodje, haha. Dat zouden jullie vast niet fijn vinden – of wel?’ Hij kijkt me schuin aan. ‘Alhoewel, Harris en Indra kan het vast weinig schelen. Die hebben alleen nog maar oog voor elkaar. Zelfs als er een auerhoen op zijn hoofd zou landen zou Harris het niet merken.’

Ik weet niet waar ik moet kijken, maar dan zegt Robin plotseling:

‘Summer, ik heb toch het idee dat jullie hier niet alleen voor die hoenders zijn. Klopt dat?’

‘Huh, wat bedoel je?’

Zijn ogen staren me indringend aan. ‘Boeien die beesten jou echt? Jij bent niet het type fanatieke vogelaar volgens mij. En ik vind het ook raar dat Harris direct naar dit kamp wilde toen ik hem erover vertelde. Ik bedoel: zoiets plan je toch een paar maanden van tevoren?’

‘Nou, toevallig vind ik vogels wél heel leuk.’ Ik doe mijn best relaxed te klinken. Wat als Harris onze missie aan Robin heeft verraden? Ik klem mijn klamme handen om mijn rugzakbanden. ‘En we hadden verder toch niets te doen. Ik had een zomerbaantje op een scharrelboerderij, maar door dat ellendige A-H6 zitten alle kippen in quarantaine. Mijn baas zei dat ik pas weer mag komen als alles opgelost is.’

‘Heftig. Dus daarom wilde je er even uit?’

Ik knik slapjes. Ik heb geen zin om een heel verhaal op te hangen, en ik weet sowieso niet wat ik verder moet zeggen om hem te overtuigen. Robin snapt de hint want

hij stapt fluitend verder tot hij vlak achter Indra en Harris loopt. Harris draait zich om en ze beginnen meteen te kletsen en te geinen. Ik sjok stilletes achter ze aan. Indra loopt inmiddels in haar uppie voorop.

Opeens spits ik mijn oren. Wat zegt Harris daar? ‘... Wingnut... de directeur... geheime fokkerijen... in de Hooglanden...’

Snel spring ik naar voren en snauw: ‘Harris! Waar heb je het over?’

‘Huh? O, Robin vroeg me waarvoor we hier écht op kamp zijn, want jij wilde daar niet over praten, enne...’

‘Harris!!!’ roep ik hard.

Meteen klopt Robin me op mijn schouder. ‘Summer, kijk niet zo ernstig. Ik had echt wel door dat jullie hier niet vanwege die auerkipjes zitten. En nu ik weet wat er wél aan de hand is, kan ik mooi een handje helpen. Op mij kun je rekenen!’ Zijn ogen lachen.

‘Wat heeft Harris je allemaal verteld?’ Ik staar hem boos aan en knijp nog harder in mijn rugzakbanden.

‘Dat die vogelgriep vast verspreid wordt door Wingnuts geheime kippenfokkerijen, en dat dat gevaarlijk is voor wilde vogels. Zoiets. En dat jullie die oplichter gaan ontmaskeren door bewijs te vinden. Hier, in deze wildernis.’ Robin spreidt zijn armen en draait dansend een rondje. Hij stopt en pakt mijn schouders vast. ‘Die man gaan we pakken. Laat dat maar aan Robin Roodborst over.’ Hij trommelt met zijn vuisten op zijn borstkas.

Harris giechelt, maar mijn ogen spuwen vuur. Robin weet alles! Als hij me loslaat en doorloopt, sis ik tegen

Harris: ‘Sukkel! Je had belóófd je mond te houden! Straks gaat hij het háár ook nog vertellen.’

‘Ja, maar tegen Robin *blijven* liegen is toch ook niet oké? Bovendien, met hem en Indra erbij kunnen we twee keer zoveel gebied uitkammen.’

Opeens draait Robin zich om. ‘Hé Summer! Harris zei dat je geld nodig hebt om een nieuwe kip te kopen. Hoe sneller we die Wingnut betrappen, hoe sneller de vogelgriep is opgelost. Dan kun jij weer aan het werk. En voilá: dan verdien je dus weer geld.’

‘Ik wil geen nieuwe kip! De enige kip die ik wil is dood!’ Ik schreeuw bijna.

Robins glimlach verdwijnt. ‘Sorry Summer. Ik, eh, zei dat echt niet om je op te juttten.’ Hij raakt even mijn arm aan. Meteen voel ik een warm elektrisch stroompje langs mijn huid kriebelen. Heel gek. Ik doe mijn mond open, maar heb geen idee wat ik zeggen moet. Snel stap ik langs hem heen en ga naast Indra lopen. Mijn aangeraakte arm tintelt nog een tijdje na.

Na een tijdje roept Robin: ‘Hé iedereen, het is lunchtijd. Waar hebben jullie zin in? Geplette broodjes pindakaas?’ Indra en ik draaien ons om. Robin blijft doorkletsen: ‘Of heeft iemand Summers portie kipmaantjes van gisteravond toevallig meegenomen? Daar heb ik nu best zin in.’ Hij knipoogt naar me.

Ik sis: ‘Als jij je mond niet houdt, maak ik nog gehakt van je. Voor op brood. Of door de rijst vanavond.’

‘Huh, wat zei je?’ Robin buigt zijn oor naar me toe, maar Harris roept snel:

‘Robinrolladerijst-met-pindasaus. Want nuggets kunnen echt niet meer.’ Hij maakt een vuist. ‘Weg met de Clucky-fabrieken!’

Indra kijkt naar ons alsof we in *aliens* zijn veranderd. ‘Wat doen jullie raar. En waar heb je het over? Clucky-fabrieken?’

Als ik oogcontact maak met Harris hoop ik dat er dolken uit mijn ogen steken. Hij moet nu echt z’n mond gaan houden over onze missie – anders weet straks het hele kamp ervan...

‘Harris!’ Ik ruk zijn bivaktentje open.

‘Huh? Laat me slapen. Mijn lijf voelt zo stijf als een mummie na gisteren.’

Ik negeer hem. ‘Wakker worden. Ik heb iets belangrijks ontdekt! Ik wilde me net gaan wassen in de rivier en raad eens wat ik in het water vond?’ Ik wapper mijn natte vondst voor zijn gezicht.

‘Ophouden!’ Harris slaat mijn hand weg en kijkt op. Zijn mond valt open. ‘Wat? Lege Clucky-zakjes, in de rivier?’

‘Precies. En het kan geen kampeerafval zijn, want hier komt verder niemand!’

Harris veegt zijn bespatte gezicht aan zijn opblaaskussen af en ritst zijn slaapzak open. ‘Dat IS bizar. Weten de anderen dit?’

‘Nee, die liggen nog onder hun tentzeil. Maar *guess what?*’

‘Nou?’

‘Op de zakjes staat dat ze eergisteren zijn verpakt.’

‘So *what?*’ vraagt Harris gapend.

‘Duh – de Clucky-fabriek draait dus nog steeds op volle toeren!’

‘Wat doen ze dan met die nuggets? Die mogen ze toch nergens meer verkopen?’

‘Die verhandelen ze vast illegaal, op de zwarte markt of aan het buitenland. Dom dat ze die datum voor de zekerheid niet aanpassen, maar wel handig voor ons.’ Ik geef Harris een por. ‘Straks zit hier gewoon een geheime opslag, of een fabriek! Als we die vinden, hebben we beet. Dat is nog beter bewijs dan een verborgen fokkerij. We volgen de rivier stroomopwaarts. Kom!’

Harris gaat overeind zitten. ‘Nee, niks “kom”. We blijven bij elkaar. We maken eerst Indra en Robin wakker en dan gaan we met zijn vieren naar die vindplek van jou. Maar niet op hol slaan, oké?’

‘Op hol slaan? Met zijn tweeën zijn we veel sneller. De anderen redden zich wel, hoor.’ Ik klink beslist, want ik móét Harris meekrijgen.

‘Nee. Opsplitsen doe ik niet. Ik ga alleen mee als we bij elkaar blijven. Indra heeft toch al door dat we iets voor haar geheimhouden.’ Harris doet zijn armen over elkaar. Ik rol met mijn ogen en zucht. Met tegenzin bedenk ik hoe we Indra en Robin kunnen overhalen.

Als we alle spullen hebben ingepakt en met zijn vieren bij elkaar staan, schraap ik mijn keel.

‘Harris en ik willen vanmorgen het riviertje een stukje volgen, stroomopwaarts. We zijn iets belangrijks op het spoor gekomen wat we even moeten checken.’

Robin steekt meteen zijn duim op en zegt: ‘Voor jullie missie zeker?’

Harris knikt. ‘Ja, Summer heeft twee lege Clucky-zakjes

gevonden, die komen hier vast ergens uit een verborgen opslag. En als we die vinden...'

Indra fronst. 'Wat doen jullie toch steeds geheimzinnig. Hoezo verborgen opslag? Vertel nou eens wat er zo spannend is.' Ze kijkt van mij naar Harris en schuurt onrustig met de zool van haar schoen over de grond. Ik houd de oranje nuggetzakjes omhoog en denk even na. Net als ik mijn mond opendoe om haar meer te vertellen, zegt ze opeens: 'Weet je wat? Laat ook maar. Jullie willen precies de verkeerde kant op en als we willen winnen, moeten we opschieten. Ik ben jullie leider en dus gaan we racen.'

Robin geeft haar een schouderklopje. 'Kom op, Indra. Wees een beetje spontaan. Wat boeit het nou als we de wedstrijd verliezen?'

Ik moet stiekem glimlachen, want al is hij irritant, hij is ook *chill* en wil echt helpen.

'Ja, kom op Indra,' zegt Harris. 'We hebben je nodig, want jij kent dit gebied.'

'We vertellen je eerst alles over onze missie, da's wel zo eerlijk.' Ik glimlach naar haar.

'Drie tegen één, terwijl ik de leider ben,' zucht Indra. 'Maar oké dan, we lopen een *klein* stukje om. Eerst je geheim delen.'

Ik begin te vertellen en zodra ik de naam Wingnut noem, springt Indra op. 'Die was net voor ons kamp op de radio! Over een week of zo is er een rechtszaak van hem tegen de overheid en de dierenbescherming.'

Ik knik. 'Wingnut wil weer massaal Clucky Nuggets

maken, maar moet eerst bewijzen dat het virus geen probleem is en zijn bedrijf het niet verspreidt.'

'En jullie willen dat ondermijnen?' Indra kijkt ons aan met grote ogen. 'Op de radio zeiden ze dat dit virus de wreedste versie ooit is.'

'A-H6 ja. Wingnut heeft dus weinig kans en als wij kunnen bewijzen dat hij stiekem door is gegaan, verliest hij helemaal. Toch is hij rijk en superslim. Straks koopt hij de rechter nog om.'

'Mmm.' Ze houdt haar hoofd schuin. 'Hoe kun je die man dan nog tegenhouden? Ik wil echt maar heel even naar die zakjes zoeken, want jullie missie klinkt erg vaag.'

Ik kijk van Indra naar Harris, maar als ik ons plan ga verdedigen wil Indra straks helemaal niet meer. Snel roep ik dus: 'Oké, kom mee. Laten we gaan!'

'Hier.' Ik wijs naar het stukje rivier waar ik me vanmorgen gewassen heb. We speuren het water af. Er is niets meer te zien.

'Volgens mij heb je alle zakjes eruit gevist,' roept Indra terwijl ze zich omdraait. 'Klaar dus?'

'Nee, helemaal niet klaar! Ik wil weten waar die zakjes vandaan komen! Dat wil ik al heel lang.' Ik zet mijn handen in mijn zij. 'Onze missie is helemaal niet vaag. Maar als jij en Robin naar het kamp willen, ga dan gerust.'

'Prima,' zegt Indra. Ze plukt aan haar vlecht en kijkt naar Robin. 'Als we doorlopen, zijn we voor het donker thuis.'

'Thuis?' roept Robin. 'Waar is dat? De natuur is ook

een thuis, hoor. Dat heb ik op Rubha wel gemerkt. En ik slaap prima in een tentje.'

'En jij, Harris? Wil jij echt niet met me teruglopen?' Indra bijt op het elastiekje dat om haar vlecht zit. 'Dan kan Robin bij Summer blijven.'

Ik kijk naar Harris. Die schudt gelukkig zijn hoofd.

'Dan ga ik wel alleen.' Indra klinkt fel.

Ik aarzel even. 'Dat lijkt me niet zo slim. Het is vast nog een heel eind. Straks verdwaal je. En wil je ons echt niet helpen met bewijs vinden tegen Wingnut? Jij vindt dieren beschermen toch ook belangrijk?'

Indra trekt wat aan haar rugzakbanden. 'Eh. Misschien...' Ze kijkt om zich heen. 'Oké, ik weet wat, wacht.' Opeens schiet ze weg naar de rivier.

'Waar gaat die nou heen?' vraagt Robin.

Na twee minuten is ze er weer, puffend. 'We kunnen dit riviertje blijven volgen, stroomopwaarts. Dat wil je toch?' Ze kijkt me aan. 'Dan komen we vanzelf bij de oude kerncentrale. Die zag ik gisteren al op de kaart. Daar kunnen we vast bovenop klimmen. Dan kunnen we in elk geval zien hoe we terug moeten lopen. Ondertussen zoeken we naar zakjes.'

'Hoe weet je dat allemaal?' vraag ik.

'Daar verderop staat een oud waarschuwingsbordje, dat heb ik net gecheckt. Er ligt ook verroest prikkeldraad, uit de tijd dat die centrale nog draaide. Het gebouw kan niet ver zijn. Als we op de koeltoren klimmen, kunnen we heel ver kijken, misschien tot aan de heuvel achter het kamphuis. Dan tekenen we de route op de kaart. En...'

Indra praat twee keer sneller dan normaal. ‘... onderweg vinden we vast nog meer zakjes. Dan is iedereen blij.’

‘Kerncentrale? Kun je daar echt op? Dat is toch superlink?’ Ik voel me nerveus. ‘Wat als hij lekt?’

‘Afgelopen jaar, in de brugklas, zeiden een paar jongens dat ze op een oude centrale waren geklommen. Dat moet deze wel zijn, want er staan echt geen twee kerncentrales in de Cairngorms.’ Indra kijkt zelfverzekerd. ‘Die centrale is stokoud en ongevaarlijk. Het kernaafval ligt ergens diep onder de grond in een bunker, of in de oceaan.’

‘Laten we het doen. Als het er onveilig uitziet, lopen we gewoon terug.’ Harris steekt zijn beide duimen op.

Ik haal diep adem. ‘Nee. Sorry. Dat doe ik niet. Straks krijgen we straling in onze longen, net als de mensen in Tsjernobyl. Na die kernramp daar.’

‘Maar dat was na een *ontploffing* in een *actieve* centrale.’ Harris begint ongeduldig op en neer te springen. ‘Wees effe nuchter Summer, dit is dé oplossing. Straks spotten we een Clucky-fabriek vanaf dat dak. Perfect toch?’

‘Ja, en dat ding is ontmanteld, dus het stralingsrisico is echt nul. Anders zouden er hoge hekken met gloednieuw prikkeldraad omheen staan.’ Robin wijst in de richting van het verroeste waarschuwingsbordje. ‘En die jongens die Indra kent leven ook nog gewoon. *Let’s go*.’

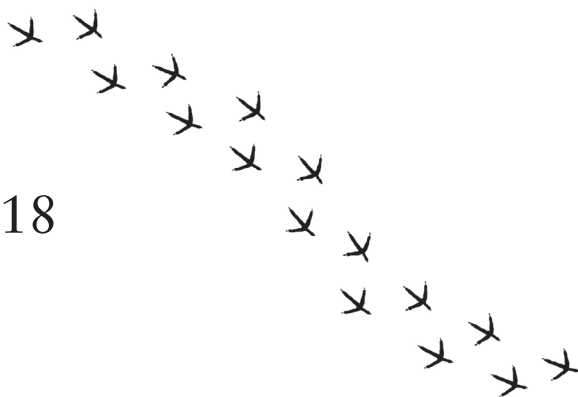
Mijn hoofd tolt. Ik ga op de grond zitten en probeer langzaam te ademen. Robin legt zijn hand op mijn schouder. ‘Gaat het?’

Weer voel ik het knisperen vanbinnen en daarna worden

mijn hart en buik weeïg, net zoals toen ik Aurora voor het eerst in mijn armen had.

‘Er kan echt niets gebeuren.’ Hij knijpt in mijn schouder. ‘We blijven bij elkaar.’

Ik kijk op en zucht. ‘Goed dan.’

‘Hé Summer!’

Ik schrik op als ik Robins stem plotseling naast me hoor. Mijn benen lopen automatisch achter Indra en Harris aan en mijn gedachten draaien de hele tijd rondjes om de kerncentrale. Ik kan alleen maar aan lekkende straling en ontploffend plutonium denken.

Ik kijk opzij. ‘Ja?’

‘Wat ben je stil. Maak je je zorgen?’ Hij staart me aan. ‘Waarom vertel je me niet wat meer over jezelf? Ben ik best benieuwd naar.’

Ik staar verbaasd terug. ‘Benieuwd naar mij? Jij? Wat moet ik dan vertellen?’

Robin moet lachen. ‘Denk niet te diep na en begin maar gewoon ergens, maakt niet uit. Saai ben je niet, dat weet ik zeker. En als we kletsen gaat het lopen sneller en zit jij niet steeds over enge kernrampen te piekeren.’

‘Nou, ehm...’ Hij heeft gelijk: zijn vraag leidt me behoorlijk af. ‘Mijn moeder leeft niet meer en ik mis haar supererg. Mijn vader zit de hele dag sloom te roken en te puzzelen. En mijn kip is dood, maar dat wist je al.’ Ik bijt op mijn tong – als ik niet gauw stop, vertel ik hem nog dat Aurora mijn hele kamer had ondergepoept toen ik haar

had verstopt. Robin fronsst zijn wenkbrauwen. ‘Sjonge. Is je leven echt zo ellendig?’

Help. Nu vindt hij me nog zielig ook. ‘Nou, nee hoor,’ zeg ik snel. ‘Skye is leuk en Harris ook en hij heeft toffe ouders.’

‘Dat is cool. Jullie zijn goede vrienden hè, Harris en jij?’

Ik knik en voel dat ik bloos.

‘Over vrienden gesproken...’ Hij klinkt geheimzinnig. ‘Ik heb wat voor je.’

Ik staar hem verbaasd aan.

‘Blijf maar even staan. Niet kijken.’ Hij laat zijn rugzak op de grond glijden en begint in het bovenste vakje te rommelen, dat zie ik nog net. ‘Ogen dicht hoor.’

Wat is dit nu weer? De zenuwen kriebelen in mijn tenen en mijn onderbuik. Opeens voel ik ook iets kriebelen om mijn pols. Robin lijkt er iets omheen te knopen. Ik voel de zijkant van zijn pinken tegen mijn huid. Een koordje? Een armbandje? Even pakt hij mijn hand vast en trekt het touwtje om mijn pols wat strakker aan. Wow. Het lijkt wel alsof ik een flipperkast heb ingeslikt, zo’n ouderwetse met balletjes, lichtjes en piepjes. Robin staat heel dichtbij. Help. Ik voel zijn adem bij mijn oor, maar hij zegt niets. Snel doe ik mijn ogen open.

‘Zo. Een vriendschapsbandje.’ Hij kijkt me aan en slaat met zijn hand tegen zijn borst. ‘Hiermee beloof ik jou en Harris dat ik jullie help met jullie missie en geen stomme dingen zal doen.’

‘Maar daar hoeft je me toch geen armbandje voor te geven?’

Robin kijkt verbaasd. 'Vind je hem niet leuk dan?'

'Jawel.'

'Nou dan. Relax. Het is maar wol, geen goud met diamantjes. Zie het als een *peace offering*, omdat ik je heb beledigd met mijn zeevogelomelet. En misschien vrolijkt het je meteen wat op, omdat je kip dood is en zo.'

'Als het uit medelijden is, hoeft het niet.' Ik houd mijn hoofd schuin en kijk naar het zwart-witte, gevlochten armbandje om mijn pols. 'Hoe kom je hier eigenlijk aan?'

'Zelf gemaakt. En echt, je krijgt het niet uit medelijden, maar om het goed te maken.'

'Jij maakt armbandjes?'

Robin begint een beetje te blozen. 'Eh, normaal gesproken niet. Maar in die hut op Rubha was niet zoveel te doen 's avonds.'

Ik weet niet precies waar ik moet kijken, want ik vind dit gedoe best ongemakkelijk.

'*Thanks,*' stamel ik dus maar. Het klinkt suf, maar Robin steekt snel zijn duim op.

'Goed. Opgelost. Nu naar die kerncentrale, de weg terug naar huis vinden en dat kipmysterie ophelderen. Straks spotten we echt nog een fabriek.' Hij slingert zijn rugzak over zijn schouders en loopt verder alsof er niets is gebeurd. Ik klem mijn hand om het armbandje. Aan lekkende reactoren denk ik nauwelijks meer.

'Hé Indra!' roept Robin opeens. 'Waar is die kerncentrale toch? Weet je zeker dat het geen luchtkasteel is? Uit het sprookje over de kippenbende en de vier nuggetiers – wij dus?' Voordat Indra kan antwoorden gooit hij

zijn tas op de grond en roept: 'Effe pauze. Het is lunch-tijd.'

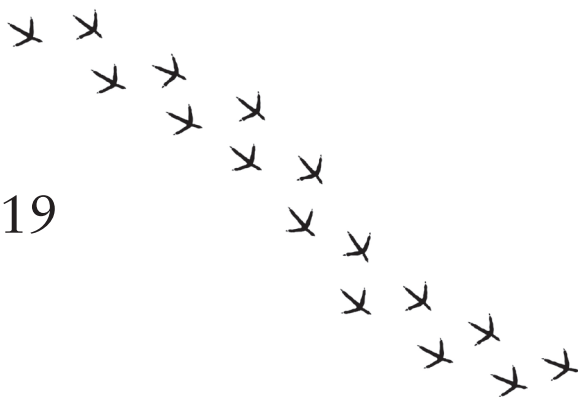
We verdelen de laatste, uitgedroogde boterhammen en dopen ze in de boter, die intussen helemaal gesmolten is. Robin drukt er een zachte, zwart geworden banaan tussen en inspecteert het resultaat. 'Ach ja, een mens moet wát eten.'

Harris schuift vol afkeuring het warme plakbrood van zich af. 'Ik ga op onderzoek uit.' Hij kijkt ons aan, maar wij blijven zitten. Ik wiebel met mijn stijve tenen in mijn stijve schoenen en masseer mijn enkel die weer prikt. 'Niet verdwalen in dit dichte dennenbos. Alles lijkt hier op elkaar.'

Harris haalt zijn schouders op. 'Dus jullie blijven hier? Ik ben zo terug.' Hij verdwijnt achter de struiken. Nog geen vijf minuten later is hij alweer terug. Grijnzend houdt hij een vuist vol plastic in zijn hand.

'Oranje Clucky Nuggetzakjes uit het riviértje. Er zit óf een Clucky-opslag óf een fabriek in dit bos. Kip, ik heb je.'

'Haha. Niet lolliq.' Ik word die kippengrapjes steeds meer zat. Sinds het gesprekje met Robin en dat plotselinge armbandje werkt mijn hoofd sowieso niet meer lekker. Toch zijn die zakjes wel verdacht. We springen op, prop-pen de laatste restjes brood naar binnen en lopen verder het riviértje af. Er lijkt geen einde aan te komen en twee uur later hebben we nog altijd geen koeltoren gespot. Iedereen kijkt uitgeblust en niemand zegt iets, maar ik wed dat we allemaal hetzelfde denken. Is de kerncentrale inderdaad een luchtkasteel?

‘Hé, kijk!’ roept Indra. Ze stopt bij een metalen hek met een geel rond bord. Er staat een zwarte kernenergieventilator op, en de woorden *DANGER – radiation*. Het hek staat op een kiertje.

‘Hèhè. De echte ingang naar de oude kerncentrale.’ Indra slaat grijnzend haar armen over elkaar.

‘Kijk, Summer, we mogen hier gewoon naar binnen,’ zegt Robin, terwijl hij het hek voor me openhoudt. ‘Dat gebouw is uitgestraald, anders zat hier wel een dubbel slot op.’ Hij wijst naar een oude, groengrijze camouflageauto die in de verte staat geparkeerd. ‘Ze doen hier vast soms militaire oefeningen, dus het is echt veilig.’

‘We moeten de koeltoren zoeken,’ zegt Indra. ‘Het terrein is bizar groot, maar we zijn er bijna.’

‘Daar!’ Ik zie opeens een paar betonnen gebouwen achter de dennen oprijzen. ‘We zijn er!’ We sluipen richting de grote, oude nederzetting. ‘Die onhandige rugzak kan nu eindelijk af. Ik verstop die van mij achter een struik totdat we weer weggaan.’ Ik wrijf over mijn zere schouders.

‘Eerst even bij het hoofdgebouw kijken en dan naar een trap omhoog zoeken. Er zit er vast eentje op de koeltoren,’ zegt Indra terwijl ze stevig doorstapt.

‘Splitsen we op of blijven we bij elkaar?’ Harris kijkt naar mij.

‘Opsplitsen. Ik ga wel met S...’ Robin steekt zijn hand op voor een high five, maar trekt hem opeens terug. ‘Hé, het lijkt wel alsof ik iemand hoor fluiten.’ Hij kijkt om en wijst naar een laag gebouwtje met een open deur. ‘Snel, verstop je!’ Hij duikt weg achter een grote container, de bosjes in. Als een gazelle springt Indra hem achterna. Ik wil hen volgen, maar Harris pakt mijn hand en trekt me mee achter een grote jeneverbes. Het gaat snel en automatisch. We hurken neer. Stiekem was ik liever bij Robin gebleven, maar Harris is mijn beste vriend en dat gaat voor, dus ik zeg niets.

We turen door de takken naar de deur waar Robin het gefluit vandaan hoorde komen. ‘Hoorde jij ook iemand?’ fluister ik.

‘Nee. Maar Robin raakte in paniek en dat gebeurt niet zomaar.’ Opeens snuift Harris hard en mompelt: ‘Ik ruik iets vreemds – net vissticks. Jij ook?’

Ik snuffel een paar keer. ‘Mmm, misschien ja.’

Ik tuur naar het gebouw en het pad dat erlangs loopt. De tijd kruipt en er is nog steeds niemand te zien.

‘We kunnen niet eeuwig achter deze struik blijven zitten.’ Harris strekt zijn lange benen uit. ‘Volgens mij heeft Robin zich vergist.’

‘Ik wil vanavond in mijn stapelbed slapen, mijn enkel doet weer zeer.’ Mijn hart klopt in mijn keel, terwijl ik nu juist kalm en logisch wil denken. ‘Ik klim alleen die koeltorentrap op als het veilig is en we zo de weg naar

het kamp kunnen zien. Anders ren ik liever het terrein af. Clucky Nuggets kan me op dit moment gestolen worden. We geven alle zakjes aan de politie en die zoekt het maar uit.'

'Oké. *I get it*. Je wilt hier weg.' Harris pakt mijn hand. Het voelt warm en vertrouwd. 'We kunnen even naar die trap zoeken en kijken of we Indra en Robin zien. Als daar andere mensen zijn, sluipen we ongemerkt het terrein af. Er is dekking genoeg en we weten de weg.'

'Wat als we de anderen niet meer vinden?' fluister ik.

'Die komen wel thuis. Indra heeft de kaart én de telefoon. Als het moet, kan ze Jonathan bellen. En wij redden ons samen ook, echt.'

'Ik dacht dat jij juist goed met Indra kon opschieten,' fluister ik.

Harris haalt zijn schouders op. 'Ze is aardig, hoor, maar niet zo stoer als jij.'

Mijn wangen gloeien. Ik knik snel. 'Oké dan. Laten we de koeltoren opzoeken. Als we een trap zien, klimmen we erop.'

Heel voorzichtig en gebukt als een kromgegroeid opatje en omaatje sluipen we naar het gebouw toe. Opeens ruik ik de vette geur ook. Het is zeker weten eten. Zijn er soms militairen in het gebouw op oefening die *fish and chips* aan het bakken zijn? Of... is het iets anders?

Aan de achterkant van het hoofdgebouw is de frituurlucht nog sterker. Ik wil hier weg, maar Harris, die twee meter voor me loopt, blijft stilstaan en morrelt aan een deur.

‘Harris, niet doen!’ fluister ik hard. Mijn stem slaat over. ‘Ik wil terug. Kom.’

Maar hij heeft de deur van het gebouw al opengeduwde en loopt naar binnen. Even aarzel ik. Dan volg ik hem toch. We belanden in een vierkante ruimte met betonnen muren. Overal staan metalen vriezers en koelkasten. Het is hierbinnen een stuk kouder dan buiten en erg donker, zonder ramen en met weinig lampen. Wat is dit?

Rillend trek ik het deksel van een diepvrieskist open. Grote, kale, witte ... kippen! Snel gooi ik de vriezer dicht en kijk op. Harris staat in de hoek van de ruimte naast twee enorme tonnen. Hij heeft een blauwe deksel in zijn hand. Ik sluip naar hem toe.

‘Paneermeel,’ zegt hij, als ik in de ton kijk. Hij trekt de deksel van de tweede ton omhoog. ‘Iew!’

Maagzuur borrelt op in mijn keel, maar toch gluur ik over zijn schouder. Ik heb meteen spijt. In de ton zitten liters stinkend vet dat op gesmolten margarine lijkt. Het is alsof we *Vegan Chickpea’s* nuggetfilmpje zijn ingelopen. Ik draai me richting de uitgang, maar Harris trekt aan mijn arm en fluistert enthousiast: ‘Nu wil ik de rest ook zien.’

Hij duwt tegen de deur die naar een andere ruimte leidt, maar die is op slot. Bovenin zit een klein rooster. Als we onze neus ertegenaan drukken, ruiken we een HELE sterke geur. Een kipnuggetgeur...

We kijken elkaar aan. ‘Clucky Nuggets,’ zeggen we tegelijk.

Dit is bizar en ik fluister: ‘Nucli-nuggets, als je het mij

vraagt. Straks zit er kernaafval in. Zo ranzig!’ Ik loop naar de buitendeur. ‘Kom, ik wil naar het kamp. Foto’s maken kan toch niet zonder smartphone. We gaan deze illegale bende meteen aangeven.’

‘Wacht. Daar hangt een Clucky Nugget-poster!’ Harris wijst naar de zijkant van een grote koelkast.

‘Duh, *surprise*. Kom nou!’ Mijn achterwerk trilt van de zenuwen, alsof een wolk steekmuggen mijn billen lek wil prikken. Opeens horen we stemmen van buiten. Ik grijp Harris vast en trek hem achter de dubbele diepvries in de hoek. De deur zwaait open. Fel zonlicht stroomt naar binnen en drie mensen in witte kleren stappen over de drempel. Van achter de hoge diepvries zien we dat ze in het midden van de ruimte blijven stilstaan. Ik verstop mijn hoofd weer en spits mijn oren.

‘Die nachtdiensten breken me op, man,’ zegt een vrouw. Ze heeft geen Schots accent. ‘En ik mis de grote stad. Schotland is zo suf.’

‘Haha, val maar niet in slaap,’ lacht een mannenstem. ‘Stel dat de politie een inval doet.’

‘Wakker blijven is echt lastig met zo weinig licht. En dan is muziek draaien ook nog eens verboden, zelfs met oortjes in,’ zucht de andere, jongere mannenstem. ‘Want we moeten *alert* blijven. Zó belangrijk in deze afgelegen wildernis.’ Hij klinkt sarcastisch. ‘Serieus: er kraait geen haan naar wat hier uitgevreten wordt. Zaten we nog maar in de Londense fabriek, gewoon van negen tot vijf. En er is hier ook nog eens niks: geen clubs of pubs, alleen maar bomen en deze gifcentrale.’

Onschuldige, ontevreden fabriekswerkers en dus geen gewapende bewakers of enge criminelen. Oef!

‘Wanneer komt de bestelwagen met kaalgeplukte kadavers? Gisteravond zijn ze niet geleverd,’ zegt de vrouw. ‘Hebben we nog genoeg kip in de koelkast, voor de nuggetpartij die ze morgenochtend komen halen? Anders wordt Miss Lister boos.’

‘Rico komt hopelijk om middernacht. Volgens mij liggen er ook nog kippen in de vriezer. Die kunnen we eerst fijnmalen.’ De jonge man klinkt relaxed. ‘Maak je om Lister geen zorgen. Ze doet wel alsof ze een harde zakenvrouw is, maar eigenlijk is ze een softie. Toen ze ontdekte dat een ondergrondse snackbar vlak bij Skye een lading lege zakjes in de zee had laten waaien, heeft ze dat niet aan Wingnut doorgegeven. Over Wingnut gesproken, die is pas intimiderend.’

‘Intimiwat?’ vraagt de vrouw.

‘Bedreigend. Agressief en licht ontvlambaar. Die moet je niet tegen je krijgen. Toen hij hoorde dat hier in de rivier per ongeluk wat zakjes én rauwe kippendarmen waren gedumpt, ontplofte hij zowat! Hij heeft de hele ploeg meteen ondervraagd. We moesten zweren dat we het niet gedaan hadden.’

‘O ja. Ik had die nacht geen dienst.’

‘Uiteindelijk bleek dat die slome Gary erbij was toen het gebeurde. Die ingewanden waren uit een omgevallen container het riviertje ingerold, samen met die afgekeurde lege zakjes. Gary had meteen moeten ingrijpen. Zo slordig.’

‘Gary? Die leuke vent van de bewaking?’ zegt de vrouw.

‘Yeah. Die. Hij is nog net niet ontslagen, want ze hebben hem nodig. Maar hij moest van alles ondertekenen. Als hij nog één misstap maakt, gooit Wingnut hem op straat.’

Wingnut! Als we die hier tegen het lijf lopen, zijn we er geweest, dat is duidelijk. En wie is Miss Lister? Ik kijk opnieuw naar Harris, die net als ik met gespitste oren meeluistert.

‘Als ik hem was, zou ik die Wingnut mooi laten stikken,’ mompelt de oudere man, die tot nu toe weinig heeft gezegd. ‘Op deze manier blijft de vogelgriep zich gewoon verspreiden. Neem nou de wilde vogels, vooral hier in Schotland...’

‘O ja! Op het journaal was gisteren een heel verhaal over zieke zeevogels op Skye. Die waren door dat virus gewoon door hun poten gezakt. Vreselijk zielig. Als het zo doorgaat, neem ik ontslag,’ roept de vrouw.

Ik schrik. Zieke vogels? Op Skye?

‘Yeah, als we voor die tijd niet gepakt worden door de politie,’ prevelt de jonge man. ‘Hier in de kerncentrale, of als de zwarte markt wordt ontdekt. Zonder die zwarte markt zaten wij hier natuurlijk niet. Je wilt niet weten hoe makkelijk je daar nog stiekem Clucky Nuggets kunt kopen. Het is heel geraffineerd. Op het *darkweb* bestel je ze vandaag en heb je ze morgen binnen. Zo doen de kleine, clandestiene ketens dat stiekem. En wat denk je van *Meaty feasts*, die bezorgservice?’

‘Clandestien?’ vraagt de vrouw.

‘Illegaal,’ zegt de oudere man. ‘Trouwens Rupert, hoe weet jij dat allemaal?’

‘Ik, eh... heb zelf een kleine business. *Nuggets of Intelligence*. Met insiderinformatie voor dat soort afnemers, zeg maar. Zij willen kip en ik vertel ze hoe ze eraan kunnen komen. Op die manier haal ik tenminste nog wat meer uit dit rotbaantje dan het minimumloon.’

De haartjes op mijn armen en benen staan recht overeind. Dit is gewoon een criminele operatie, terwijl de zeevogels stervend op de stranden liggen! Een slap gevoel trekt door mijn lijf en even wordt het zwart voor mijn ogen. Wankelend grijp ik Harris vast.

‘Gaat het?’ fluistert hij.

Ik knik slapjes.

‘Ik ga naar de lopende band,’ roept de vrouw, terwijl ze met een luide klik de binnendeur van het slot draait.

‘Wij maken kippastei van wat er nog ligt. Dan kunnen de bevroren hennen ondertussen in de koelkast ontdooien,’ stelt de oudere man voor. ‘Rupert, zet jij de frituurovens in de oude reactorvatkamer aan?’

‘Frituren tussen de oude reactorvaten,’ mompelt Rupert. ‘Hoe krijgen ze het bedacht...’

‘Wingnut zegt dat alle splijtstaven veilig in de bunker onder de centrale liggen.’

‘Klinkt heel veilig. Niet dus. Hoe weet je of er geen restjes uranium in die reactorvaten zitten? Als ze lekken, kunnen we zelf straks bij het kernafval.’ Ruperts stem hapert even. ‘Als ik mijn geheime business niet had, was ik hier allang vertrokken.’

‘Radioactieve straling? Maak je niet druk. Daar krijgen alleen de *diehard* Clucky-nuggetvreter last van. Als die lui straks licht gaan geven, kan de politie ze meteen opsporen.’ De oudere man hinnikt.

Heel voorzichtig gluur ik om het hoekje van de grote vrieskist. Rupert volgt de vrouw de andere ruimte in. Ik hoop dat de oudere man niet in deze vriezer gaat rommelen. Ik maak me klein en staar strak naar de vloer.

Plotseling begint de vrieskist te trillen. De man heeft het platte deksel opengetrokken; het ding hangt als een dakje over onze hoofden. We duiken nog verder in elkaar. Ik durf nauwelijks te ademen. De koude vrieslucht prikt in mijn nek en de geur van aftershave vult mijn neus. De hand trekt het deksel weer op zijn plaats. Voorzichtig gluur ik weer om het hoekje. Met twee loeizware kippen in zijn hand loopt de man naar een apparaat naast de blauwe tonnen. Is dat een pasteimachine? Ik trek mijn hoofd terug, ga verzitten en schuif mijn billen tegen de vrieskist, zodat ik net wat minder ongelukkig zit. ‘Dit. Is. Een. *Catastrofe*,’ mompel ik zacht tegen Harris. ‘Wat als ze hier de hele dag blijven rondhangen? En wat als Robin en Indra in gevaar zijn? Die weten nog niets van deze illegale operatie. Misschien komen ze ons wel zoeken, en dan lopen ze recht in de val!’

‘Maak je geen zorgen. Robin is al zestien en heel slim en kalm, en Indra heeft de telefoon. Zij kan haar ouders of Ramona bellen als het moet.’ Harris knijpt in mijn hand.

Geluidloos leun ik met mijn hoofd tegen de diepvries. Hoe komen we hier weg?

‘Hé, Summer, wakker worden.’ Ik open mijn ogen. Om me heen is alles donker. Harris heeft zich naar me toe gebogen. ‘We moeten hier weg. Nu. Die oude man is net naar buiten gegaan met een thermoskan en koekjes. Misschien heeft hij pauze.’ Harris fluistert in mijn oor. Het kietelt en ik merk dat zijn hele lichaam trilt van de spanning.

‘Hoe laat is het?’ fluister ik slaperig terug.

Harris kijkt op zijn horloge. ‘Vier uur. Het wordt zo licht, we zitten hier al bijna negen uur!’

‘Wat? Négen uur?’

‘Ja, maar jij hebt wel meer dan vijf uur geslapen net.’

‘Echt waar? En jij, ben jij de hele nacht wakker geweest? Wat doen we hier zo lang?’

‘Nou, ik heb mijn ogen niet van die deur afgehouden, maar ontsnappen lukte echt niet, want er liep voortdurend iemand door deze ruimte. Anders had ik je meteen gewekt.’ Harris klinkt geïrriteerd en ik zeg snel: ‘En waar zijn Robin en Indra, weet je dat?’ Er flitsen een heleboel vragen door mijn hoofd en mijn maag knort, maar toch heb ik geen trek. De vieze nuggetgeur bederft mijn hele eetlust.

‘Geen idee waar de rest is. Ik had mijn ogen dicht, maar kon niet slapen op die betonnen vloer. Mijn billen voelen als verrotte appels.’ Harris kreunt zielig.

‘Dan was die bivaktent toch beter.’ Ik voel voorzichtig aan mijn stijve rug. Au.

‘Snel, voordat hij terugkomt.’ Harris probeert me omhoog te trekken. Ik ben net een stenen beeld en mijn knieën willen niet meer rechtbuigen. Eindelijk sta ik overeind. Maar net als we naar de uitgang willen sluipen, kraakt de tussendeur. Snel trek ik Harris weer achter de vrieskist. Dít is balen.

Rupert en de vrouw stappen binnen. Ze hebben ruzie – zo te horen over wie er schoonmaakdienst heeft.

‘Het is toch echt jouw beurt vandaag, ik heb het gisteren gedaan,’ roept de vrouw.

‘*Oh come on!* Jouw kortetermijngeheugen werkt voor geen meter,’ sist Rupert.

‘Mijn hersenen zijn rijper dan de jouwe. Ik had je moeder kunnen zijn,’ bijt ze terug.

Ik kijk om het hoekje. Net een brugklastoneelstuk.

Rupert vist zijn telefoon uit zijn zak, drukt op het scherm en schuift het onder haar neus. ‘Kijk. Het is jouw beurt, Josie Johnson. Doe!’ Hij stopt zijn telefoon weg en gooit de buitendeur open. Precies op dat moment verschijnt de oudere man ook weer. Ik trek mijn hoofd weer terug achter de vriezer.

‘Josie, ik ga thuis pitten. Er is hier niets meer te doen. Weer geen levering vannacht. Misschien wordt het lastiger om aan voorraad te komen. Alle kippen die hier nog

in de koeling zaten zijn door de gehaktmachine gegaan. We hebben de meeste pastei tot nuggets verwerkt en de rest zit in plastic emmers. Heb ik in de koelkast gezet voor de volgende nachtdienst. Sluit jij af? En doe het goed deze keer, want gisteravond stond de deur nog op een kier. Rupert, jij had hem 's ochtends bij vertrek natuurlijk niet op slot gedaan. Als Wingnut dat zou horen...' De man grijpt zijn tas en slentert de centrale uit, gevolgd door Rupert.

'Nou ja, Martin! Luie dweil,' roept Josie hem achterna. Ze mompelt nog wat ongepaste woorden en begint schellend een emmer te vullen met water en zeep.

Het schoonmaken maakt me gestrest; het duurt wel een uur voordat Josie uitgepoetst is en ik ben bang dat ze ons elk moment zal ontdekken. Eindelijk pakt ze haar tas in. Ik kijk naar Harris en sein met mijn ogen. Ramen zijn er niet in deze ruimte. We moeten hier weg voordat Josie de deur op slot doet, anders zitten we hier minstens nog een dag!

Een paniekgevoel begint in mijn buik te branden, alsof iemand daarbinnen een kampvuur aan het stoken is. Harris zit naast me alsof hij zelf een bevroren kip is. We moeten iets doen, maar wat?

Opeens wordt er hard op de buitendeur gebonkt. Politie? Ik spiek hoopvol om het hoekje van de vriezer.

'Ja, ja...' mompelt Josie. Ze loopt naar de deur en trekt hem open. Op de drempel staat een deftige mevrouw met halflang blond haar. Ze draagt een rode leren jas en een zwart spijkerrokje.

'*Oh hello*, Miss Lister,' hoor ik Josie zeggen. Harris is

nu ook weer ontdood en gluurt mee.

‘Inspectie,’ zegt de blonde vrouw, terwijl ze binnenstapt. Ze heeft een tablet in haar handen. Haar blik glijdt keurend door de ruimte. We duiken in elkaar.

‘Hoe was uw reis vanmorgen?’ vraagt Josie.

‘Prima. Ik ben gisteravond naar Edinburgh gevlogen, vanaf London Gatwick. Halfuurtje.’ Miss Lister grinnikt. ‘Vannacht in mijn hotel in Aviemore geslapen. Eerst lekker gedineerd natuurlijk. Schots Hooglandhert met asperges en krielaardappeltjes. Wijntje erbij.’

Ik kijk voorzichtig om het hoekje van de vriezer. Mevrouw Lister loopt op haar hoge hakken door de ruimte en tikt ondertussen fanatiek op haar tablet. Dan klinkt Josies stem weer, feller dan daarnet. ‘Mag ik u iets vragen, Miss Lister? Wat vindt u nou echt van deze operatie? Ik bedoel: zo’n illegale nuggetfabriek runnen terwijl de kippen en zeevogels bij bosjes neervallen, ook hier in Schotland? Wat als die vogelgriep vanaf deze plek op mensen overslaat? Dat kan toch niet?’ Ze zet haar handen in haar zij. ‘En wat als er toch nog straling vrijkomt uit die vaten hier en in de kippastei terechtkomt? Illegale nuggets of niet, we weten allemaal wat er na de kernramp in Tsjernobyl is gebeurd.’

‘Sjonge,’ fluistert Harris in mijn oor. ‘Die Josie heeft echt lef. En zo dom is ze niet!’

‘Misschien wil ze ons wel helpen, als we hier ooit levend uit komen,’ fluister ik terug.

‘Eh, tja... Ik, eh...’ mompelt Miss Lister. Haar stem haperd even, maar dan snerpt ze: ‘Ik kan dit ook niet helpen.’

De baas neemt de beslissingen en ik ben slechts de onderdirecteur. En nu moet ik verder met de inspectie, anders mis ik mijn vliegtuig vanmiddag.'

Miss Lister loopt gehaast met haar tablet de ruimte door. Ze gaat toch niet achter de diepvries inspecteren? Snel rollen we ons op als pissebedden, met onze armen over ons hoofd. Af en toe rek en strek ik mijn nek tegen de kramp. Opeens komt het geklikklak recht op ons af. Miss Lister stopt, trekt de diepvries open en zegt: 'Leeg. En vies. Er zit bruine troep onderin. Wanneer is deze voor het laatst schoongemaakt? En is de vrachtwagen met bevroren kippen nog niet langs geweest? Die moet toch elke nacht leveren vanuit de fokkerij verderop?'

'Die leverancier hebben we al 48 uur niet gezien. En een diepvries schoonmaken die niet uit mag, is nogal ingewikkeld.' Josies stem wordt luider. 'Wat is er nou eigenlijk erger: een paar restjes vastgevroren kippenbloed of honderdduizenden illegale nuggets?' Ze is vast op ontslag uit, want zonder antwoord af te wachten, roept ze erachteraan: 'Trouwens: die undercover kippenschuren in de Schotse bossen zijn ook superaso. Dat virus kan zo de natuur in ontsnappen. Enne, jullie plofkippen hebben een rotleven.'

'Dat kan niet anders. De productie moet doorgaan, anders is Clucky zo failliet. Deze verhuizing naar Schotland was juist slim. Iedereen denkt nu dat we gestopt zijn met nuggets maken. En dat is maar goed ook, anders waren we flink gestraft. Volgende week spreekt Wingnut zich tegen het verbod op kipnuggets uit. Als de rechter hem

gelijk geeft, kunnen we terug naar Londen en onze producten weer volop verkopen. Niemand mag onze geheime praktijken dus ontdekken, anders verliest Wingnut alsnog. Reken maar dat die sluwe vos zelf niets prijsgeeft.' Miss Lister lacht zenuwachtig. 'En wees jij nou maar blij dat je nog werk hebt, al moet je nu iets verder reizen.'

'Je hebt gelijk: deze baan is geweldig. Ik reis elke zondag gezellig twaalf uur met de bus en trein van mijn huis naar Aviemore. Dan werk ik 's nachts hier, heerlijk rustig, en overdag mag ik op een hostelslaapzaal vol luidruchtige backpackers bijkomen. Mijn gezin in Londen redt zich wel, toch? Op donderdagavond ben ik immers weer terug.' Josie stampt met haar gympen op de vloer.

De koude lucht van de open vriezer bijt als een boze hamster in mijn nek. Ik draai mijn hoofd opzij en kijk op. Daar, over de rand van de deksel, bungelt de hand van Miss Lister. Ze heeft gelakte nagels en een paar grote zilveren ringen om. Op haar pols staat iets geschreven. Of is het een tekening? Ik probeer mijn ogen erop scherp te stellen. Wacht, het lijkt net een kleine, wat vervaagde tatoeage. Een oranje beestje met een rode kriebel ernaast? Ik laat mijn hoofd weer zakken. Mijn nek doet zeer van de kou en ik ben uitgeput. Harris en ik moeten hier weg – voor we vastvriezen.

De hand is verdwenen en de deksel zit weer op de vrieskist. Miss Lister loopt met snelle stappen door de rest van de koelzaal. 'Voor de rest is alles in orde. Ik ga de verwerkings- en inpakruimte inspecteren.'

'Eh, Miss Lister?' Josies stem klinkt opeens slapjes. 'Het

spijt me dat ik me net zo liet gaan. Ik ben moe en alles breekt me op. Het zit me heel erg dwars hoe dit bedrijf opereert, maar ik heb dit werk nodig.'

Ik kijk nieuwsgierig om het hoekje. Tot mijn verrassing zie ik hoe Miss Lister haar hand op Josies schouder legt. 'Luister, ik snap je wel. Ik voel me hier ook niet meer op mijn plaats.' Meteen slaat ze haar hand voor haar mond. 'Wacht. Dat floept eruit. Ik ga nog snel de andere ruimte inspecteren en dan mag je gaan. Neem morgen maar vrij. Maar belooft me dat je je aan je contract houdt en niemand iets over Clucky Nuggets vertelt. Beroepsgeheim. En vergeet wat ik net over mezelf zei. Wingnut mag niets weten en hij let extra op nu de rechtszaak eraan komt.'

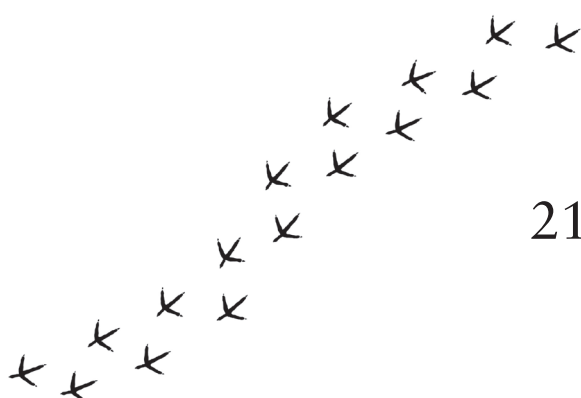
Miss Lister kijkt opeens weer streng en Josie knikt. Ze heeft donkere wallen onder haar ogen en haar hoofd hangt als een slappe vaatdoek naar beneden. 'Maar wat als meneer Wingnut me op m'n kop geeft als ik morgen alweer naar Londen ga? Of erger nog: als hij me ontslaat?'

'Dan zeg je maar dat Chris merkte hoe uitgeput je was en je een dagje ziekteverlof aanbood.' Miss Lister glimlacht en geeft Josie een vlug knipoogje.

'O echt?' Josie's gezicht relaxt.

'Je mag natuurlijk ook Christine Lister zeggen.' Ze loopt naar de tussendeur. Als ik naar haar hoge hakken, haar rokje en haar blonde haar kijk, begint er vaag iets in mijn hoofd te rinkelen, als een soort alarmbelletje. Die naam, Christine... en dat rare plaatje op haar pols... Het voelt alsof ik haar ergens van ken, maar dat kan niet. Was mijn hoofd maar niet zo wollig...

Opeens stoot Harris me aan. ‘Summer! Dit is onze kans! Miss Lister en Josie zitten in de andere ruimte. We kunnen weg!’

Ik kijk van de buitendeur naar de tussendeur, die op een kier is blijven staan. Het liefst wil ik hier zo snel mogelijk weg, maar zo'n kans krijgen we misschien nooit meer. 'Heel even om het hoekje kijken?' fluister ik naar Harris. 'Extra ooggetuigenbewijs voor ons dossier.'

'Eh, doe ik wel. Ga jij maar vast naar buiten en kijk of de anderen daar zijn.' Harris staat al naast de deur en spiekt naar binnen. Natuurlijk neem ik ook een kijkje.

'Wát een grote ruimte!' Mijn fluisterstem trilt van de spanning. In de hoek staat een apparaat dat een krakend geluid maakt. Dat moet de pasteimachine zijn, waar de kip door een rooster geduwd wordt – net als in het filmpje van *Vegan Chickpea*. Overal staan kratten met stapels botten en ingewanden (zo vies!), en nog veel meer blauwe tonnen met paneermeel. Een simpele lopende band, net zo een als bij de kassa in de supermarkt, ligt vol met oranje zakjes, die een voor een verdwijnen in een machine met de woorden 'airtight glue' – die lijmt de zakjes natuurlijk luchtdicht. Tegen de wand aan de andere kant van de zaal zie ik rijen met hoge vriezers – vast voor de zakjes die klaar zijn. Miss Lister loopt erlangs en typt nog altijd dingen in op haar tablet. Josie kijkt als een verloren lammetje in het rond.

‘Kom,’ fluister ik, en ik sleur Harris mee. ‘We moeten nu echt gaan. Hopelijk komen we geen bewaking tegen.’

Zo hard mogelijk rennen we van de centrale naar het bosje met onze rugzakken. De koeltoren kunnen we nu wel vergeten. Hopelijk vinden we de weg naar huis ook zonder uitkijkpost. Daar is het hek al waardoor we gisteren naar binnen zijn geslopen. Eindelijk zijn we het omheinde terrein weer af. Mijn enkel gloeit van het hollen.

‘Het mysterie van de zakjes is opgelost. *Well done us!*’ Harris geeft me een stomp. ‘Als we terug zijn, moeten we direct aangifte doen. Dan kan de politie die kippenschuren opsporen en iedereen arresteren.’

Ik aarzel. ‘Wat als ze Josie ook oppakken? En die Chris Lister lijkt me ook best aardig. Volgens mij is zij stiekem ook anti-nugget...’ Ik denk weer aan het vage alarmbelletje dat vanmorgen in mijn hoofd afging.

‘Maar ze werkt wél voor Clucky. Als ze echt spoorde, was ze daar toch allang weggegaan? Iedereen weet dat die Wingnut niet deugt.’

‘Ze zit natuurlijk klem. We moeten haar overhalen om een *whistleblower* te worden, samen met Josie.’ De woorden stromen uit mijn mond, maar waarom ik dit zo nodig wil weet ik niet.

‘Huh? Whistleblower?’ Harris kijkt me aan alsof ik Spaans spreekt.

‘Klokkenluider. Iemand die bijvoorbeeld bij de krant of televisie aan de bel trekt zodat er een probleem aan het licht komt. Vaak moet die persoon daarna in het geheim ergens onderduiken.’

‘Echt?’

‘Yep. Omdat machtige mensen wraak nemen als hun geheimen zijn uitgelekt. Maar als we slim zijn, komt die Wingnut er nooit achter wie hem heeft verraden en betaalt alleen hij de prijs. En mensen als Rupert en de vrachtwagenchauffeurs, misschien.’

Harris kijkt bedenkelijk. ‘Da’s een behoorlijk risico. Stel dat Chris Lister niet wil meewerken en Wingnut waarschuwt dat we hem op het spoor zijn? Laten we de politie op de fabriek afsturen. Die zoekt alles wel uit voordat de rechtszaak begint. Verder is Josie de enige die ik vertrouw.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Als de politie er nu al heengaat, krijgt niemand de kans om weg te gaan of uit te leggen dat ze eigenlijk tegen Wingnut zijn. Straks moet Josie de gevangenis in. Da’s toch zielig? Denk eens aan haar familie in Hackney!’ Ik duw mijn handen diep in mijn zakken en stap stevig door. Mijn lichaam voelt halfdood na die nacht op het beton, maar mijn hersenen doen het alweer beter.

‘Mmm. Daar zit wat in. Als we Josie strikken, hoeft alleen de echte nuggetbende straks in de bak: Wingnut en zijn handlangers. Hopelijk hoort Miss Lister daar niet bij. Dat kan Josie vast nog ontdekken.’ Harris geeft me een stomp. ‘Slim bedacht, Summer. Je verdient een detectivebeloning.’ Hij stopt en doet zijn rugzak af. Ik denk weer aan het armbandje van Robin en hoe hij dat om mijn pols knoopte. Opnieuw voel ik eventjes vuurwerk in mijn hoofd. Harris heeft vast niet zoiets cools voor

mij gemaakt, maar hij is wél mijn beste vriend. En Robin zie ik na dit kamp nooit meer terug. Die gaat weer naar die rare rokjeskostschool aan de andere kant van Schotland, of op stage. Mijn hoofd begint opnieuw te tollen en snel duw ik mijn gedachten weg. Een ding is opeens wél duidelijk: ik wil naar huis. Ik ben uitgeput en heb geen zin meer in het kamp. Dan moeten we stomme spelletjes doen en op fietstocht terwijl er werk te doen is. We hebben ons bewijs nu binnen en moeten Josie en Chris Lister overhalen. Thuis kunnen we bijslapen, een plan maken en ongestoord aan de slag. Daar hoeft ik niet meer op een slaapzaal en hebben we beter internet, voor ons detectivewerk...

‘Harris, ik eh...’

‘Wacht, ik heb het bijna.’

Ik kijk naar Harris, die diep met zijn arm in zijn tas zit te wroeten. Het ziet er grappig uit.

‘Hier. Mijn laatste voer. Voor jou.’ Hij reikt me een zacht geworden chocoladereep aan en vanbinnen smelt ook ik een beetje. ‘O, jammie. Hoe kom je daaraan?’

‘Had ik nog van thuis, gehamsterd voor een noodgeval.’

‘Perfect, want mijn reservekoekjes zijn op. We delen hem hoor,’ zeg ik, terwijl ik de verpakking van de chocola afpel en de kleffe reep doormidden breek. ‘Hier. Proost.’

Ik slik het laatste hapje van de reep door. Iets eten helpt, maar ik ben nog steeds hondsmoe en mijn enkel en benen doen zeer. Toch moeten we verder. Om het vol te houden begin ik hard, en vals, ‘We zijn er bijna’ te zingen.

‘Summer, wat is er?’ Harris kijkt me geschrokken aan.

‘Ik kán bijna niet meer. Maar hier neerploffen is niet handig, want dan gaat die crimineel van een Wingnut gewoon door met kippen fokken en slijmnuggets maken.’ Ik schop tegen een tak aan.

Harris pakt mijn hand. ‘Niet opgeven. In het kamphuis kun je uitrusten.’

‘Uitrusten? Op de slaapzaal met Pippa, Liv en Indra? Over Indra gesproken: zij heeft de kaart en wij hebben geen idee waar ons kamp is. Straks is het nog twee dagen lopen.’

‘We zijn er bijna, dat zing je zelf – al mag je stoppen met je valse gebrul.’ Harris knijpt in mijn hand. ‘*Trust me*, we gaan de goede kant op, dat zie je aan de zon. Straks even afslaan naar het zuiden, dan komen we er vanzelf.’ Hij kijkt me aan. ‘Vind je het niet bizar cool dat we de fabriek gevonden hebben?’

‘Jawel, maar we moeten nog hard aan de slag. Het is allemaal zo ingewikkeld en ik ben supermoe. Ik eh... Morgen wil ik naar huis.’

‘Wat?’ Harris stopt met lopen. ‘Maar het kamp is amper begonnen! Ik wil nog steeds een auerhoen zien en mountainbiken, en...’

Opeens leg ik mijn hand op zijn arm. ‘Kijk, daar!’ Verderop, in een struik, hangt een grote rode sok aan de takken. ‘Dat lijkt de sok van Robin wel!’ Ik knijp lachend mijn neus dicht.

‘Ja! En onder dat bosje staat iets in het zand geschreven. Een bericht van hem en Indra?’ Harris buigt zich voorover. ‘Ze hebben met een stok iets in de grond gekrast.’

Ik hurk naast hem neer. ‘Een pijl met “4 km doorlopen. Links bij de brug. De heuvel over.” Wauw, zij zijn dus ook ontsnapt en ze weten de weg!’ Opnieuw knettert er vuurwerk binnenin me. Niet omdat een knappe jongen een vriendschapsbandje om mijn pols knoopt, maar vanwege iets diepers. Hoop.

‘Hoe weten we nou hoe ver vier kilometer is?’ zegt Harris. ‘Of welke brug we moeten nemen?’

‘We gaan stappen tellen en houden de tijd in de gaten. Je kunt vier kilometer makkelijk in een uurtje lopen en er zijn echt geen honderd bruggen.’

‘En een stap is ruim een halve meter, dus dan moeten we vanaf 6000 stappen op gaan letten.’ Harris kijkt me aan alsof hij Albert Einstein is.

‘Hoe wil je die tellen? Ik houd gewoon mijn horloge in de gaten. Over 45 minuten hoeven we pas naar die brug uit te kijken. Simpel.’

‘Daar!’ Harris begint opeens de heuvel af te sprinten. Zijn rugzak stuitert op en neer.

‘Wacht!’ schreeuw ik. Meteen draait hij zich om.

‘Summer, het kamphuis! We zijn er bijna, nog een klein stukje bos en weiland door.’

Een gevoel van opluchting stroomt door mijn uitgeputte benen en ik hobbel Harris zo snel mogelijk achterna.

‘Hé, de laatste twee zijn er ook!’ Het is Larry Lintworm. Hij rent roepend naar ons toe. ‘Zijn jullie verdwaald of expres zo lang weggeweest?’ Larry maakt een zoengeluidje met zijn lippen. We negeren hem en strompelen door. Bij het kamphuis gooi ik mijn tas op de grond en strek ik me uit op het gras. Harris loopt door. Hij heeft me beloofd zich meteen bij Ramona en Jonathan te melden, want ik kan écht niet meer. Mijn hoofd en lichaam zijn op.

‘Schoonheidsslaapje?’

Ik kijk op en zie een paar bekende bergschoenen naast mijn hoofd. Een elektrisch schokje schiet door mijn lichaam: Robin. Hij staart naar me alsof ik de Mona Lisa ben. Een Mona Lisa die oneerbiedig, *total loss* op het gras ligt.

‘Uhm. We zaten vannacht klem achter een diepvrieskist en dat lag niet écht lekker. Maar we hebben wel een supervondst gedaan,’ murmel ik terwijl ik in mijn ogen wrijf. Mijn mond voelt droog aan en mijn rug is stijf van de harde grasgrond.

‘Supervondst?’ Robins mond lacht, maar zijn ogen doen niet mee. ‘Wat een topteam, jij en Harris.’

Ik weet even niet wat ik daarop moet zeggen. ‘En jullie?’ vraag ik maar snel.

‘Wij zijn ook pas vanmorgen aangekomen.’

‘Echt? Wat is er gebeurd dan?’ Ik kijk van Robin naar Indra, die er nu ook bij staat.

‘Net toen we de koeltorentrap op wilden klimmen, kwam er een fluitende man aan. Een bewaker denk ik. We konden nog net wegduiken, maar we durfden niet meer dicht bij de gebouwen te blijven.’ Indra draait het uiteinde van haar vlecht om haar wijsvinger.

‘Nou ja, niet dúrven. Ontdekt worden leek ons niet handig.’ Robin fronst dramatisch. ‘Jullie rugzakken lagen er nog, maar zelf was je nergens te bekennen. We hebben alle bomen en struikjes uitgekamd.’

‘En toen?’ vraag ik.

‘We zijn het terrein afgelopen en hebben het riviertje stroomafwaarts gevolgd. Toen het schemerig werd, hebben we onze bivaktentjes opgezet. Om vijf uur vanmorgen zijn we alweer op pad gegaan. Dat wilde Indra. Ze bleef maar over de race om de kampbokaal zeuren.’ Robin rolt met zijn ogen en Indra steekt haar tong uit.

‘Wat goed. En bedankt voor je sok, pijl en hint, anders

zaten Harris en ik nu nog in het bos.’ Ik steek mijn duim op. Robin grijpt mijn hand en knijpt erin. Indra is ons zat, denk ik, want opeens loopt ze weg.

‘Graag gedaan, mevrouw. Helaas hadden jullie niet zo’n slome oertijdtelefoon, anders hadden we elkaar nog kunnen bellen. Maar je hebt het overleefd – en je armbandje ook?’ Robins ogen glinsteren. Ik houd mijn pols omhoog.

‘Ja. Maar als ik niet snel wat eet, ga ik alsnog van mijn stokje. En ik moet douchen, want ik stink naar zweet en Clucky Nuggets.’

‘Clucky Nuggets?’ Robin kijkt me verbaasd aan. ‘Had je die kipmaantjes tóch meegesmokkeld?’

‘Nee man, duh, die maken ze daar in die kerncentrale!’ Nu worden zijn ogen nóg groter, maar ik spring op en roep: ‘Ik vertel het jou en Indra nog wel!’

Pas als het warme water alle nuggetgeuren en al het vuil en zweet het doucheputje in spoelt, ontspan ik weer een beetje. Het is lunchtijd en we krijgen macaroni met kaas-saus en komkommersalade. Harris en ik mogen onbeperkt opscheppen van Ramona, omdat we als laatste binnenkwamen en al een dag niet gegeten hebben. Ze doet bijzonder aardig en weet vast niets over de kerncentrale, laat staan wat Harris en ik daar hebben meegemaakt. Ramona blijft maar zeggen dat ze onze groep meer eten had moeten meegeven, en een tweede telefoon. Maar echt, het enige dat me nu interesseert is mijn stapelbed. Ik gaap non-stop. Terwijl de rest op het kampterrein landverover-tje speelt, trek ik in de slaapzaal mijn pyjama aan en kruip

in bed. Net als ik lekker in mijn slaapzak lig, wordt er op de deur geklopt.

‘Summer?’

‘Harris? Wat moet jij hier?’

‘Mag ik even binnenkomen?’

‘Oké. Zolang je Lintworm en Blobvis niet bij je hebt. Jongens mogen hier eigenlijk niet komen.’

Harris gaat op het onderste matras van het stapelbed naast het mijne zitten. Hij plukt aan het kussen.

‘Wat is er?’

‘Ik, eh... wil je echt terug naar Skye morgen?’

‘Hier blijven en lol maken terwijl die Clucky-fokkerijen keihard doorgaan?’ Ik rol met mijn ogen. ‘En wat als het water bij de kerncentrale dat freakvirus het bos in spoelt – naar de drinkpoeltjes van jouw auerhoenders?’ Ik noem expres de zielige kippen niet.

Harris zucht. ‘Precies. Ik wil zo graag nog een auerhoen zien. En wie weet komen we tijdens de fietstocht wel zo’n kippenfokkerij van Wingnut tegen. Dan hebben we nóg meer bewijs! Kunnen we niet tot zaterdagmiddag blijven? Dan is het kamp officieel afgelopen.’

Ik strek mijn benen in mijn slaapzak, sluit mijn ogen en zeg: ‘Luister. De rechtszaak komt eraan en we moeten Josie overhalen en meer informatie zoeken. Elke dag telt mee. Die auerhoenders kun je best een andere keer zien.’

‘Wat ben je weer aardig.’ Harris klinkt kortaf.

‘Sorry hoor. Ik wil nu gewoon slapen en dan morgen een plan maken. We beginnen meteen in de trein of bus naar huis. Nou, doe.’ Ik draai me om. Harris wijkt nog

geen millimeter en piept mopperend: ‘Maar dan missen we de rest van het programma. Mijn ouders hebben voor de hele week betaald! Enne... wil je Robin en Indra dan niet beter leren kennen?’

Natuurlijk wil ik dat – maar als ik Robin te goed leer kennen, slaat mijn hoofd helemaal op hol en daarna zie ik hem toch nooit meer. Lekker handig. Dat Robingedoe wordt steeds irritanter, en ik ken hem amper! Maar dat hoeft Harris allemaal niet te weten en dus zeg ik:

‘Ik snap je best, maar we hebben nu hard bewijs dat Clucky in het geheim nog nuggets maakt. Ook weten we dat Wingnut stiekem kippen fokt én dat er rauwe kippendarmen zijn gedumpt. Onze kampmissie is afgerond. We moeten doorpakken.’

Harris slaat met het kussen tegen zijn schoot. ‘Please, Summer, alleen die fietsdag dan. Dan gaan we morgenavond naar huis. Deal?’

Ik zucht overdreven. ‘Nee. En nu naar bed. Hup.’

‘Nog één ding.’ Harris aarzelt. ‘Wat vind je nou eigenlijk van Robin? Ik dacht eerst dat je baalde dat hij hier ook is, maar nu...’ Hij wacht even en zegt dan snel... ‘vind je hem superleuk, toch? Hij is in elk geval behoorlijk opdringerig naar jou toe.’ Ik zie dat hij knalrood wordt.

‘Opdringerig?’

‘Ja, hij vindt je duidelijk leuk. In elk geval veel leuker dan Indra – of mij. Ik hoorde zijn opmerking vanavond heus wel. Ben je verliefd op hem?’

‘Op Robin?’ Mijn hals en handen worden klam. ‘Eh... hij is leuk en stoer, maar verliefd?’

Harris geeft me een por. ‘Beloof dat wij vrienden blijven, ook als je met hem gaat.’

‘Welnee joh!’ roep ik gapend. ‘Robin gaat straks terug naar zijn doedelzakschool of op stage, en *that’s it*. Punt uit.’ Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Misschien vindt hij me inderdaad leuk. Nou en? Jij bent mijn beste vriend, en dat blijf je.’

‘Hij is toch veel te oud voor jou!’

‘Ha, maar jij bent nog maar *twaalf* – mocht je ideeën krijgen. Nepbroertje!’ Ik spring uit mijn slaapzak en sla heel hard met mijn kussen op zijn hoofd. ‘Zo. Of iemand te oud voor me is, maak ik zelf wel uit. Hij is zestien en ik ben veertien. Kan prima, hoor.’

Harris pakt een ander kussen en slaat me terug. Voor we het weten vliegen er wolken van veertjes door de slaapzaal.

‘Zo’n kussengevecht wil je vast ook graag met Robin houden, maar dan met een ander soort kussen,’ roept Harris.

Ik duw mijn hoofdkussen in zijn gezicht. ‘Nu durf je weer hè, nu je weet dat ik jou belangrijker vind dan Robin. En als we morgen naar huis gaan, heb je mij weer voor jezelf.’

Opeens vliegt de deur open. ‘*Excuse me*, wat is hier aan de hand? Niet meedoen met “Ik verklaar de oorlog”, maar wel stiekem in de slaapzaal vechten? De MEIDEN-slaapzaal nog wel. Harris!’ Indra kijkt ons streng aan en opeens mept ze met haar eigen kussen tegen onze hoofden.

‘Maar nu even serieus,’ puft Indra als we uitgevochten zijn. ‘Jullie waren gistermiddag ineens spoorloos. Wat was er gebeurd? Bij het ontbijt vroeg iedereen naar jullie. Robin en ik moesten snel een smoes verzinnen.’

‘Wat voor smoes?’

‘Dat Harris en jij vanmorgen heel vroeg een auerhoen hadden gehoord waar jullie per se op af wilden. Dat wij waren doorgelopen en jullie eraan kwamen.’

‘Geloofden ze dat dan? We waren best laat terug.’

Indra haalt haar schouders op. ‘Ramona was druk met Liv, die was gevallen, en Jonathan moest de lunch maken omdat de kok vanmorgen vrij was. Toen hij klaar was en ontdekte dat jullie er nóg niet waren, wilde hij een zoektocht beginnen. Gelukkig kwamen jullie toen net aanlopen. De fietsdag had hij trouwens al naar morgen verschoven.’

‘O. Oké. En niemand weet iets van de kerncentrale?’

‘Nee. Lintworm en Blobvis vuurden wel allerlei vragen op ons af, maar Robin kletst zich echt overal uit. Maar nu jij. Wat hebben jullie uitgevoerd nadat we gisteren opgesplitst waren?’

‘Als je belooft je lippen op elkaar te houden, vertellen we het,’ zeg ik. Indra knikt. Gapend doe ik ons verhaal, maar wat ik vermoed over Chris Lister houd ik voor mezelf. Straks ontdek ik nog dat ik er helemaal naast zit.

‘Wauw, dat jullie het zakjesmysterie hebben opgelost en Clucky hebben opgespoord! Dat was die extra nacht wel waard. Ik houd mijn mond, maar als jullie een plan hebben, help ik mee! Ik woon hier vlakbij.’

‘Dus je wilt echt meedoen? En je ouders, als we extra hulp nodig hebben?’ vraag ik.

Indra knikt enthousiast. ‘Tuurlijk. Mijn ouders doen echt alles voor me.’ Ze pakt haar telefoon, scrolt over het scherm en houdt hem omhoog. ‘Kijk, dit zijn ze.’

‘O.’ Harris fronst. ‘Echt? Ze zijn blond en jij hebt zwart haar.’

Ik geef hem een stomp. Indra trekt haar neus op. ‘Ik ben geadopteerd. Had ik toch al verteld!’

Harris’ wangen beginnen te gloeien. ‘O ja. Sorry.’

‘Geeft niet.’ Ze glimlacht. ‘Toen ik acht was, ben ik vanuit Bhutan hierheen gekomen, helemaal alleen, want mijn ouders zijn overleden. Ergens in de bergen woont mijn oma nog.’ Ze is even stil. ‘Maar mijn Schotse pap en mam zijn superlief. Ze willen sowieso helpen. Stuur me maar een bericht als je me nodig hebt. En nu moeten we gaan slapen. Ook ik val bijna om.’

Ze geeft Harris een stomp. Die kijkt verbaasd.

‘Die hint is voor jou, dombo.’ Ik trek aan zijn mouw. ‘*Moven*. Hup naar bed. Je hebt zwarte wallen onder je ogen, alsof je in elkaar geslagen bent. Welterusten.’ Ik wijs naar de deur en Harris sloft met een lelijk gezicht de gang op.

‘Zin in de fietstocht, Summer?’ Robin reikt me de pot met pindakaas aan. We zitten naast elkaar aan de ontbijttafel. Hè bah – op slag twijfel ik aan mijn plan. ‘Ik houd van fietsen ja. Thuis fietsen Harris en ik ook veel. We hebben e-bikes. Alleen, eh... Vandaag gaan we helaas niet mee.’

‘Oh?’ Robin kijkt van mij naar Harris en weer terug. ‘Jonathan heeft het speciaal uitgesteld.’

‘We moeten naar huis, want, eh...’ Mijn tong blijft steken in mijn keel, maar dan neemt Harris het over.

‘We moeten iets heel belangrijks regelen. Dat kan alleen thuis. Het heeft te maken met gisteren.’

Wat lief. Ik zeg: ‘Alleen Indra weet ervan. We vertellen het jou direct na het ontbijt. Daarna rijdt Ramona ons naar Aviemore.’

Robin knikt. ‘Oké, *I get it.*’ Heel even maakt hij oogcontact – hij kijkt best serieus. Ik knik en glimlach maar een beetje.

Na het eten lopen we met Robin naar de rand van het hellingbos en vertellen we hem alles over onze ontdekking van de Clucky-fabriek.

‘Respect man. Goed plan.’ Hij geeft Harris een high five. ‘Trouwens, ik ga alsnog terug naar school. Dan zit

ik dus mijlenver bij Skye vandaan.’ Robin richt zijn blik weer op mij en knipoogt. ‘Niet je armbandje afdoen, Summer, oké? Dan denk je misschien nog eens aan me.’

Ik kijk hem scherp aan. ‘Dat bepaal ik zelf wel hoor.’ Hij kijkt verbaasd en ik zeg lachend:

‘Had ik je mooi beet. Tuurlijk houd ik hem om. Alleen moet jij beloven dat je echt niemand iets over onze missie vertelt, afgesproken?’

Robin steekt zijn hand naar me uit. ‘Afgesproken.’

Net als ik het ‘Teen Survival’-busje instap, voel ik vanachter twee armen om me heen.

‘Zo blij dat ik jullie ontmoet heb,’ zegt Indra, die me een knuffel geeft. ‘Houd contact, oké?’

Robin roept: ‘Ja, houd ons op de hoogte. Ik zie jullie vast nog eens op Skye.’

Ik voel een piepklein steekje in mijn hart, maar als ik naar Harris kijk, word ik rustiger. Het is goed zo. Wij hebben werk te doen.

Onderweg in de trein praten Harris en ik alleen maar over Clucky Nuggets en de kerncentrale.

Dan zeg ik: ‘Die Chris Lister hè? Denk je dat het de Christien van Sam zou kunnen zijn?’

‘Christien? Sam Scampi’s vroegere vriendin, bedoel je? Hoezo dan?’

‘Haar naam. En dat plaatje op haar pols. Volgens mij was dat een tatoeage – zag je die? Ook een garnaaltje, dat weet ik nu zeker. En er stond een roodroze vlekje ernaast. Wat als dat een hartje was?’

‘Nou en?’

‘Waar Sam het over had! Weet je nog?’

‘En dat vertel je me nu pas!’ Harris fronst. ‘Toch geloof ik dat echt niet. Het zou wel héél toevallig als die Clucky Chris ook meteen Sams Chrisje is. De naam Christine komt superveel voor.’ Hij denkt even na. ‘Ik zag dat ze iets op haar pols had staan ja, maar een garnaaltje met een hartje? Je fantasie slaat weer eens helemaal op hol, Summer. Vast omdat je zo moe bent. We moeten ons op Josie richten.’

‘Oké dan. Laten we kijken of we Josie’s nummer of e-mail kunnen vinden, online.’

‘Nu? Op de Clucky-site? Goed plan.’

Ik typ wat op mijn telefoon. ‘Kijk. Er is zelfs een kinderpagina, met kippenraadsels en een kleurplaat die je uit kunt printen. Expres onschuldig.’ Ik scrol verder. ‘En hier een filmpje over nutri-nuggets.’

‘Wat nep allemaal,’ sneert Harris als we naar de video kijken. ‘Een vega-nuggetvariant die over een paar jaar moet verschijnen. Ja, ja. Dat zeggen ze vast al jaren.’

‘*Green-brushing*,’ mompel ik. ‘Wingnut heeft sluw met een toverstokje over zijn website gezwaaid, zodat het allemaal gezond en *eco* lijkt.’ We zoeken verder. ‘Hier staat dat de verkoop van kipnuggets vanwege het virus tijdelijk opgeschort is.’

‘Ook dat is *fake news*. Ze noemen het *darkweb* natuurlijk niet. Even kijken of Josie onder de medewerkers staat,’ zegt Harris terwijl hij mijn telefoon pakt. ‘Geen Josie, Gary of Martin, alleen die enge Wingnut.’ Opeens geeft hij me een stomp. ‘Hé, een foto van Christine.’

Ik pak mijn telefoon weer en zoom in. ‘Ze lijkt hier trouwens helemaal niet op de Christien die we gezien hebben. Veel normaler en leuker.’

‘Ja, haar haar is nu langer en blond. Maar het staat er echt: *Christine Lister, onderdirectrice*.’ Hij scrollt naar beneden. ‘Helaas geen e-mailadressen, alleen één telefoonnummer, van het hoofdkantoor, want 020 is Londen.’

‘Dan bellen we dat toch, om te vragen of ze ons het nummer van Josie kunnen geven. Kom morgen om half negen maar langs, dan zijn we weer fris en werken onze hersenen beter. Eén verkeerde beweging en we hebben onze kans verkeken. Ik wil trouwens nog effe slapen.’ Ik stop mijn telefoon in mijn tas en laat mijn hoofd tegen het raam van onze bus zakken. Straks moeten we nog één keer overstappen en dan zijn we alweer bijna in Portree. Het is een gek gevoel. Alsof we veel langer weggeweest zijn dan vier nachten.

Magnus haalt ons op bij de bushalte. ‘Hoe was jullie reis?’ vraagt hij als we de auto instappen. ‘Zo vervelend dat je ziek bent, Summer. En dan je enkel die nog zeer doet. Moet ik even bij de apotheek stoppen, voor paracetamol of zo?’

Ik slik en kijk naar Harris. Liegen tegen Magnus, dat voelt rot. Maar Harris zegt slapjes:

‘Ze is vooral heel moe. Rijd maar naar huis.’

Magnus start de auto en vraagt: ‘Wat vind jij, Summer? Ik heb het idee dat jullie Cairngormkamp wat tegenviel, klopt dat?’

‘Eh, nee het was wel leuk, maar supervermoeiend. We zagen de laatste dag echt niet meer zitten.’ Ik draai het raampje open, want de airconditioning is stuk. Door de zon is de auto net een tropisch kasje. Als ik opkijk, zie ik dat Harris in de achteruitkijkspiegel naar me seint. ‘Pap, zet ons allebei maar bij Summers huisje af. Ik help haar even met haar spullen en loop straks zelf wel naar huis.’ Ik sein terug – een soort oog- en wenkbrauwmorsecode. *Begrepen.*

Als ik weer in mijn vertrouwde achtertuin sta, zie ik meteen hoe zielig en leeg Aurora’s hok is. Ik loop erheen en klem mijn vingers om het gaas. Harris komt naast me staan. ‘Hé, Summer. Niet verdrietig zijn. Zodra A-H6 de wereld uit is gaan we een nieuwe kip voor je zoeken. De leukste, liefste kip van Schotland. Die wil je best. Maar niet te dicht bij het hok, oké?’ Hij trekt me bij het gaas vandaan. ‘Straks is het nog besmet.’

Ik glimlach slapjes, want voor bekvechten heb ik geen energie. Opeens hoor ik nog een stem:

‘Precies: een braaf kippetje dat niet meteen je hele kamer vol poept.’

Ik kijk om. Daar staat pap. ‘Jammer dat je eerder naar huis moest komen. Maar ik moet zeggen: het was hier stil en ongezellig.’ Hij glundert ongemakkelijk.

‘Ongezellig? Je hebt je puzzelboekjes toch? Je tv en je online spelletjes? En je kon eten wat je wilde. Elke dag patat met kip en appelmoes.’ Vermoeid kijk ik hem aan. Of is dit een compliment?

‘Ik heb je gekakel gemist – en ook dat van je wilde

kippentante.' Hij geeft me een knipoog. 'En ik heb alleen maar brood met pindakaas gegeten, want koken kost tijd en de snackbar zit niet om de hoek.' Hij wacht even. 'Maar speciaal voor vanavond heb ik mijn best gedaan.'

Ik veer op. 'Wat bedoel je?'

'Wacht maar af. Harris kan ook best blijven eten.' Pap glundert. 'Lust je zelfgemaakte lasagne?'

De bel gaat en ik ren naar de voordeur. Ik zit vol energie, want vannacht heb ik wel twaalf uur doorgeslapen. Toen pap me wakker schudde, vroeg hij of ik soms in coma lag. Ik zwaai de deur open. ‘Harris! Ontbijt je mee? Ik wilde net pap gaan maken.’

Harris trekt een vies gezicht. ‘Mag ik roerei met *baked beans on toast*? Dat heb ik gemist en ik heb trek! Mam heeft jullie toch eieren van de buurman gegeven, nu Aurora ze niet meer kan leggen?’

‘Je bent wel veeleisend. Een uitgebreid ontbijt maken kost tijd en we moeten aan de slag.’ Ik pak de havermout uit de kast en houd de zak omhoog. ‘Wacht. Dit is niet genoeg voor ons allebei. Oké, je krijgt een ei. Ben jij ook weer blij.’ Zuchtend zoek ik naar een blikje bonen in tomatensaus, vis het allerlaatste ei uit het doosje en zet de steelpan op het fornuis.

Ik schuif Harris een bord met omelet en bonen op ge-roosterd brood toe. ‘Hier, omdat je toch mee terug wilde naar huis en éindelijk je mond hebt gehouden over ons plan.’

‘Zullen we het hoofdkantoor zo bellen?’ zegt Harris terwijl hij een grote hap neemt.

‘Eerst eten,’ antwoord ik terwijl ik mijn havermout uit de magnetron haal. Toch pak ik mijn telefoon erbij, want het is al halftien. ‘Het kantoor is vast open, als daar nog iemand zit.’

Ik slik mijn laatste hap door, druk op het nummer en luister.

‘U bent verbonden met het hoofdkantoor van Clucky Nuggets. Helaas zijn wij wegens de vogelgriepcrisis voor onbepaalde tijd gesloten. Houd onze website in de gaten voor updates. Bedankt voor uw begrip.’ Ik druk mijn telefoon uit en kijk naar Harris.

‘Een automatisch antwoord van een computerstemmevrouw. En nu?’

‘Uhm,’ mompelt Harris, terwijl hij een grote hap ei wegwerkt. Zonder te kijken lepelt hij zijn bonen met tomatensaus op. Er belandt een grote klodder op zijn schone T-shirt.

‘Harris! Een kleuter knoeit nog minder dan jij.’ Ik spring van tafel, maak een doekje nat onder de kraan en boen over de rode smurrie.

Hij negeert me. ‘Een appje sturen?’

‘Naar de vaste lijn van een bedrijf? Ik dacht het niet. We moeten Josie opzoeken.’

‘Josie opzoeken? Ze woont helemaal in Londen. In Hackney.’ Hij tikt met zijn wijsvinger tegen zijn slaap. ‘Op een lange busreis naar die stinkstad zit ik niet te wachten. We zijn amper terug van ons kamp. En in Hackney vinden we haar nooit.’

‘Online opzoeken natuurlijk, sufkop. Op social media.

Dan kunnen we haar een bericht sturen. Tegenwoordig zit iedereen op Instagram, dus zij vast ook.'

'Maar wat als ze daar niet aan doet? Ik zit ook niet op social media.' Harris frons.

'Ik wel, maar ik ga haar geen bericht sturen onder mijn eigen naam. Dan ontdekt ze direct wie ik ben en dat ik nog op school zit. Zelfs als ze mee wil doen, is dat niet slim. We maken een nepprofiel.'

Harris haalt zijn schouders op. 'Als het maar geloofwaardig overkomt. Eerst kijken of ze wel op Instagram staat.'

'Wat was haar achternaam ook alweer? Johns?'

'Zoiets ja. Johnson?' Harris springt op, pakt mijn telefoon, tikt op het roze Instagramicoontje en typt 'Josie Johnson' in. Meteen rollen er wel twintig vrouwen met dezelfde naam over het scherm.

'Wow. Moeten we al die foto's scannen om te kijken wie de echte Josie Johnson is?' roept hij.

'Nee man, houd het simpel. Typ gewoon "Josie+Johns on+Hackney+Clucky+nuggets" in.'

'*Alright*,' zegt Harris terwijl hij druk op mijn telefoon typt. 'Hebbes! Blonde Josie van de kerncentrale staat bovenaan de resultaten. EN ze heeft een openbaar account. Bingo.'

'Dan maak ik een nepaccount. Wat dacht je van dokter Smith, de virusonderzoeker?'

'Top. Nu komt je fantasie opeens wél van pas.' Harris steekt zijn duim op. 'Zo'n titel maakt indruk.'

'En Smith is de meest voorkomende naam in Groot-

Brittannië. Dat weet ik toevallig.’ Ik steek mijn tong uit naar Harris. Ik gebruik een plaatje van het A-H6 virus in een petrischaaltje, want dat komt professioneel over, en noem mijn dokter Inez. Als het account klaar is, scroll ik als ‘Inez’ door Josies foto’s, uitspraken en *shared posts*. ‘Ik kijk eerst wat ze over zichzelf post. Wie weet brengt ons dat op ideeën.’

‘Oké. Ik maak wel aantekeningen.’ Harris pakt een notitieblok en pen van mijn bureau.

We maken een lijstje:

Josie Johnson

Heeft een hond, een vriend die in een buurtwinkel werkt en twee dochters die nog thuis wonen.

Is 53 en werkt al zestien jaar bij Clucky Nuggets.

‘Mijn band met de lopende band’ staat onder een foto van een trotse Josie met twee zakjes nuggets in haar handen.

‘Dit schiet niet op. Wat kan ons het nou schelen dat haar vriend bij de buurtsuper werkt of dat ze tien jaar ouder dan mijn vader is?’ Ik zucht.

‘Wat dacht je dan te vinden? Het nummer van haar pinpas, zodat we haar kunnen dwingen om mee te doen omdat we anders haar rekening leegplunderen?’ Harris fronsst diep terwijl hij verder scrollt.

‘Nee, we moeten uitzoeken of ze echt aardig en betrouwbaar is. En of ze van dieren houdt, wilde vogels bijvoorbeeld. Misschien vinden we iets wat we kunnen

gebruiken om haar te overtuigen. Of iets waar ze zich voor schaamt of zo. Dát zou handig zijn.’ Maar zodra ik het zeg, voelt het alsof iemand afkeurend op mijn schouder tikt. Ook Harris roept meteen: ‘Hé Summer, wat gemeen! Da’s chantage! Die Josie doet ook gewoon haar best. Dat ze tegen Christien in opstand kwam was superstoer. Ze doet vast mee. Vooral als we zeggen dat we de politie erbij halen en dat ze medeplichtig is als ze blijft. Dan weet ze dat treuzelen niet slim is. Een béétje dreigen mag best.’

Ik kijk vrolijk op. ‘Moet je horen wie het zegt.’

We lezen net zoveel Instagramberichtjes totdat Josie zowat een kennis van ons is. Daarna is het ineens een stuk makkelijker om haar te schrijven.

Hi Josie,

We schrijven u deze brief om u te waarschuwen en helpen. Ook hebben we uw hulp nodig.

U weet dat de vogelgriep een grote bedreiging voor de wereld vormt. Boerderijdieren, wilde vogels en ook mensen kunnen besmet raken en heel ziek worden en doodgaan.

Slimme onderzoekers en geheim agenten hebben met cameradrones een kaart gemaakt van Groot-Brittannië. Daarop staan heel veel mogelijke besmettingsbronnen. Bijvoorbeeld een verborgen superspreider-fabriek in de Cairngorms – we weten er alles van. Neem daarom zo snel mogelijk afstand van

Clucky Nuggets voordat de waarheid in de rechtszaak aan het licht komt!

Op ons instituut onderzoeken we virussen en kippenfokkerijen, en de nuggetindustrie is dierenmis-handeling. Hier is een filmpje: www.youtube.com/groovyscharrelkip-wrede-kippenmoord.

Wij vertrouwen u en willen graag met u samenwerken. Het is hierbij belangrijk dat u:

- 1. Tegen NIEMAND iets zegt – TENZIJ u weet dat uw collega's te vertrouwen zijn. Kunt u daarachter komen? Het gaat om Christine en misschien Gary en Martin (laat Rupert erbuiten). Zie punt 3.*
- 2. Een beetje 'nonchalant' ontslag neemt – zeg maar dat u het reizen en nachtwerk niet meer volhoudt om gezondheidsredenen. Geen haan die naar de echte reden kraait.*
- 3. Probeer Christine Lister te overtuigen dat ze mee moet doen en ontslag indient... ALS ze ons niet aan Wingnut verraadt!*

Als u dit allemaal binnen DRIE dagen doet en ons helpt met bewijs tegen Wingnut, ontsnapt u aan het Vonnis. Het Clucky Nuggetpersoneel dat niet vrijwillig opstapt zal helaas niet aan vergelding kunnen ontkomen.

Dit alles schrijf ik u in vertrouwen. U mag hier verder met niemand over praten.

Voor vragen en hulp, neem contact op met mij,

Dr. Inez Smith

A-H6 onderzoeker

Harris en ik kibbelen nog even of we ‘mevrouw Johnson’ of ‘Josie’ moeten zeggen en of het woord ‘vergelding’ niet raar overkomt. ‘Straf klinkt zo kinderachtig,’ zeg ik opnieuw. ‘Van alle woorden op de synoniemensite klinkt “vergelding” echt het meest professioneel.’

‘Jij je zin.’

Net als ik het nog één keer wil doornemen, roept Harris: ‘Dit bericht is echt wel goed zo.’ Hij drukt op ‘verzenden’.

‘Je ging wel snel,’ mompel ik, terwijl ik het opnieuw lees. ‘We laten zien dat we veel weten, da’s wel oké. Alleen het *Hi Josie* klinkt toch best suf, zeker als we serieus willen overkomen.’

‘Ach, daar leest ze wel overheen. De rest, van de rechtszaak, *het Vonnis* en die drones en zo, blijft veel meer hangen. En dat we de namen van haar collega’s kennen. Een soort *kip ik heb je*-boodschap. Zo komt ze in actie.’

‘Maar we bluffen behoorlijk.’

‘Dat moest, want we moeten opschieten. We hebben nog maar een paar dagen tot de rechtszaak begint en zij is de enige die ons kan helpen.’ Harris geeft me een schouderklopje. ‘Ons, en de wilde vogels.’

‘En alle zusjes van Aurora.’ Ik stomp hem.

Daar zitten we dan. Harris scrolt wat op zijn scherm-

pje, op zoek naar een cakerecept voor zijn moeder, en ik bijt op mijn nagels. Ondertussen kijk ik schuin naar mijn telefoon – de ‘postbode’ tussen ons en Josie.

Na een tijdje gooi ik hem op mijn bureau. ‘Harris, kom. Ik trek het niet meer. Laten we naar buiten gaan. Mijn telefoon laat ik even alleen.’

We rennen de trap op, mijn kamer in. Daar ligt mijn telefoon, in de slaapstand. Ik pak hem op, veeg het zwarte scherm weg en tik mijn pincode in. Ping – een melding op Instagram. Mijn hart klapt zowat dubbel van de spanning. Ik durf nauwelijks te kijken. Straks wil ze helemaal geen ontslag nemen. Of is ze boos omdat we haar beleedigd hebben? Stel dat Josie ons doorheeft? Of erger, dat ze ons doorheeft én Christien of Wingnut heeft gebeld om ons plan door te geven... Met tegenzin klik ik mijn Instagram open. En ja hoor: Josie heeft gereageerd. Harris schuift naast me en we lezen haar berichtje:

Beste Dr. Inez Smith,

Dank u wel voor uw brief. Ik moet eerlijk zeggen: ik schrok me rot toen ik het las. De woorden 'vonnis' en 'vergelding' vond ik heel agressief klinken. Hoe weet ik dat u geen marketingrobot bent of me in de val wilt lokken? Voor wie werkt u eigenlijk precies?

*Met vriendelijke groet,
Josie Johnson*

‘Oh!’ Ik hap naar adem – het voelt alsof ik kopje-onder ga. ‘Misschien hadden we minder dreigend moeten doen? Straks gaat ze zelf nog naar de politie, met een verhaal over afpersers!’

‘Mmm, dat lijkt me niet, want dan komt Wingnut namelijk alsnog in de schijnwerpers te staan en wordt hij woedend op haar.’ Harris haalt zijn schouders op. ‘Josie heeft meteen gereageerd en zegt niet dat ze niet mee wil doen. We moeten doorbijten en haar overtuigen.’

‘Laten we een aardig berichtje terugsturen.’ Ik begin meteen te typen.

Beste Josie,

Onze excuses voor de toon van ons bericht.

‘Stop!’ Harris grijpt mijn telefoon.

‘Hé, voorzichtig, straks druk je nog op verzenden.’

‘Je moet *‘mijn bericht’* zeggen, sufkop. Inez biedt haar excuus aan voor wat zij heeft gezegd. Noem alleen wel dat ze dit namens haar team schrijft. Zeg maar iets over een onderzoekslaboratorium en geef je nummer. Dan hoeven we niet meer op Instagram. Je weet nooit wie er meeleest.’

‘O ja.’

Beste Josie,

Mijn excuses voor de toon van het bericht. Agres-sief was het niet bedoeld. Het was juist een waar-schuwing omdat we u voor het vonnis willen be-hoeden. Verder ben ik geen robot, maar een mens van vlees en bloed. Dit is geen valstrik of iets com-mercieels, maar een aanbod. Als u ons helpt, hel-pen wij u. Hier op ons onderzoeksinstituut voor de volksgezondheid staan we voor u klaar. Ik specia-liseer me in de vogelgriep, met name de dodelijke AH-6-variant.

Ik hoop van harte dat u terugschrijft. Mijn nummer stuur ik u apart. Kunt u me daarop terugschrijven?

*Bedankt,
Inez*

Harris leest het twee keer door. ‘Oké. Stuur maar op.’

Terwijl we wachten op Josies reactie, kijken we een YouTube-filmpje over de kippenindustrie.

‘Zo zielig hoe die slimme dieren de hele dag op elkaar zitten en zichzelf van verveling kaal pikken,’ zeg ik.

‘En kijk dit nou.’ Harris duwt een video over rijen dode jan van genten op de stranden van Zuid-Engeland onder mijn neus. ‘Allemaal besmet.’

Ik draai mijn hoofd weg. ‘Kappen, Harris. Te heftig. Straks verliezen we de moed nog.’

Pas na een uur begint mijn telefoon weer te pingen. Drie keer zelfs – en allemaal WhatsApp.

Beste Inez,

Goed – ik denk dat ik u kan vertrouwen, al zitten scammers tegenwoordig overal. Ik zeg het eerlijk: uw eerste berichtje overviel me echt. Ik probeer ook maar gewoon mijn werk te doen, want er moet eten op tafel komen en mijn huur is hoog. Zodra ik 's ochtends de fabriek verlaat, doe ik net of Clucky Nuggets niet bestaat. Maar ze bestaan natuurlijk wel en dat is een groot probleem. Mijn baas Christine weet aardig hoe ik alles vind maar toch: eenmaal thuis in Londen zit ik in een andere wereld.

Maar uw briefje heeft me weer aan het denken gezet. U hebt gelijk: we moeten wat doen en snel ook. Gisteren vond mijn collega Martin een dood auerhoen onder een boom, niet ver van het fabrieksterrein. Het was een vrouwtje en hij heeft haar in zijn diepvries gelegd, zodat ze kunnen kijken of ze vogelgriep had. “Een AUERHOEN,” zei Martin en hij hilde bijna. Hij houdt veel van vogels, you know, en auerhoenders zijn superzeldzaam en beschermd. Zelf vind ik het best een lelijk beest, vooral zo'n bruin vrouwtje, maar dat zeg ik natuurlijk niet tegen Martin.

Zodra ik uw tweede berichtje had gelezen, heb ik Martin gebeld. Hij doet mee. En Gary ook, want hij

voelt zich nogal schuldig over het auerhoen – maar dat is een ander verhaal. Alleen Christien weet nog van niets. Ik vind het eng, haar bellen, want ze kan ons verraden. Maar: stiekem wil ze zelf ook weg. Dat is echt zo. Eigenlijk mocht ik dit niet zeggen, maar u staat tenslotte aan de goede kant.

Misschien moeten we samen iets verzinnen om veilig bij Clucky weg te gaan, zonder dat Wingnut lont ruikt. Ik zal haast maken, want u heeft gelijk: de rechtszaak is al snel! Ik bel Christien morgen en zal heel voorzichtig zijn.

Hopelijk kunnen we bewijs tegen Clucky naar de rechter doorsluizen, maar eerst moeten we hier weg.

Met vriendelijke groet en bedankt!

Josie

Mijn mond hangt halfopen. Wow – een auerhoen. Dood. Meteen schiet het beeld van Aurora met haar pokken en piepende longen weer door mijn hoofd.

Harris kijkt geschokt. ‘Een AUerhoen,’ fluistert hij wel tig keer. Dan roept hij briesend: ‘Wat een uilskuiken die Gary. Als hij de rauwe kip meteen uit het water had ge-vist, was dit vast niet gebeurd. Dat vlees was natuurlijk besmet. Maar hij heeft wel spijt, anders deed hij nu niet mee.’

‘Tja.’ Ik ga zitten. ‘Wel goed van Martin om die auerhoen in de diepvries te stoppen. Als dat dier inderdaad be-

smet is met A-H6, dan kan dat helpen bij de rechtszaak.'

Harris knikt. 'En wat knap van Josie dat ze de mannen heeft overgehaald om mee te werken!'

'Ja, ze vertrouwt ons opeens bijna blindelings... Misschien is ze toch niet superslim? Dan moeten we oppassen.'

'Nee man, nu overdrijf je. Ons briefje met mijn nummer gaf haar vertrouwen en omdat die rechtszaak er aankomt is ze *desperate*. Als Wingnut die verliest, zit zijn hele team in de rats. Josie en die mannen moeten daar weg en daarna helpen ze ons om bewijs bijeen te rapen voor de rechter. *Let's go*.'

'En Christien?' vraag ik.

'Dat horen we snel. Die volgt vast vanzelf. En als ze uiteindelijk toch bij Clucky blijft, nou, dan moet ze het zelf weten.'

'En wat als ze stiekem alsnog Sams Chrisje is en in de bak komt?' Ik kijk bezorgd naar Harris. 'Dan wordt hij boos en hebben wij het gedaan.'

'Summer, serieus. Vergeet dat verzinsel. Wij hebben werk te doen.'

Het is maandagochtend en ik check de tijd: acht uur al. Geeuwend rol ik mijn bed uit.

Net als ik mijn havermout opheb, gaat mijn telefoon. Vast Harris. Zonder te kijken neem ik op. ‘Hoi, met Summer.’

‘Hallo, Summer. Is je moeder thuis? Ik ben op zoek naar dokter Inez Smith.’

Ik slik. De stem komt me vaag bekend voor – maar het is zeker niet die van Harris. Terwijl ik mijn mond langzaam open, graaf ik in mijn hersendoollhof: wie ís dit?

‘Nee, ik ben haar assistente. Goedemorgen.’ Ik schraap mijn keel om tijd te rekken. Opeens weet ik het en ik zeg: ‘Belt u over de zaak van Josie Johnson en haar baas, mevrouw Lister? Daar ben ik helemaal van op de hoogte.’

‘Mijn naam is Christine Lister, ja. Ik kom even pools-hoogte nemen.’

Ik slik onhoorbaar en doe mijn best om nóg zelfverzekerder te klinken. ‘Wat fijn dat u belt. Wat kan ik voor u doen?’

‘Eh, Summer. Beloof je me dat de inhoud van dit gesprek alleen met Inez gedeeld wordt?’

‘Zeker.’

‘Goed. Gister had ik een gesprek met Josie. Ze zei dat ze haar ontslag wilde indienen. Ik ben onderdirectrice van een bekende kipnuggetfabriek.’

‘Clucky Nuggets, ja,’ zeg ik kalm.

‘*Exactly*. Ze vertelde me dat het haar allemaal te veel werd. Maar toen gebeurde er iets heel eigenaardigs. Twee andere collega’s belden me gister. Ook zij wilden weg. Toen heb ik Josie weer gebeld. En wat bleek? Dat zij contact met jullie onderzoeksbureau heeft gehad. Klopt dat?’ Christiens stem klinkt gespannen.

‘Ja, ik heb uitgebreid met haar gesproken. Wat een toestand allemaal met het bedrijf.’ Ik knijp mijn ogen dicht. In mijn nek welt een soort hittegolf op.

‘Zeker, maar nu eerst wat anders.’ Christien begint steeds sneller te praten. ‘Josie vertelde me iets over een brief van Inez. Nadat ik doorvroeg gaf ze me schoorvoetend dit nummer.’

Na een korte stilte knijp ik mijn ogen dicht en zeg ik: ‘Ik snap het.’

‘Maar, Summer, wie ben jij precies? Wie zijn jullie? Ik heb op jullie onderzoeksbureau en Inez Smith gegoogeld en er is online geen virusbioloog te vinden met die naam of die bij zo’n instituut werkt.’ Het is even stil. ‘En hoe oud ben jij eigenlijk? Achttien? Je klinkt nog erg jong.’

‘Eh, nou... ja.’ Ik denk even na. Ik moet voorzichtig blijven. ‘Inez is pas getrouwd, met Carl Smith, maar ze publiceert nog onder haar meisjesnaam.’ Mijn wangen gloeien. Ik wil stoppen met liegen, maar dat lukt me niet: ik MOET eerst weten wat Christien precies van plan is

en of ik haar kan vertrouwen. ‘En ik ben inderdaad nog vrij jong.’

‘Wat is haar meisjesnaam?’

Hier was ik al bang voor. Razendsnel zet ik mijn telefoon op luidspreker en googel op ‘Inez+ biologist’. Gelukkig rollen er meteen tien Inezen voorbij. Eentje doet iets met microbiologie in Amsterdam. ‘Inez de Vries,’ roep ik dus.

‘Diepvries?’

‘Nee, *Duh-Freez*. Dokter Smith heeft een eh... Nederlandse vader. Trouwens, bedankt dat u Josie, Martin en Gary zo serieus neemt en ons opbelt.’ Ik slik en knijp in mijn zakdoek. ‘Dat ontslag komt inderdaad niet zomaar. Er speelt van alles. Bij Clucky werken is bloedlink, net als het virus dat overal rondgaat. Voor Martin was het dode auerhoen de laatste druppel.’ Vlug ratel ik door, bang dat Christien weer over de achternaam van Inez gaat zeuren. Of over mijn leeftijd. ‘Gezien de gevaren die ik net noemde wil ik u wat vragen.’ Ik haal diep adem. ‘Wat is uw eigen standpunt? Er komt een grote rechtszaak aan, van Wingnut. Voelt u uzelf nog lekker over uw positie?’

‘Positie?’ vraagt Christien. ‘Mijn functie in het bedrijf bedoel je?’

‘Precies, ja.’ Het lijkt wel of er een waterval van zweet over mijn rug gutst. Dit is zo klungelig...

Christien blijft akelig stil en ik kan bijna horen hoe haar hersens wild tekeergaan. Ik bijt op mijn nagels. ‘Die rechtszaak zit me niet zo lekker nee, maar...’ Opnieuw is het stil en ik zeg:

‘Wij, eh, hebben het beste met u en uw collega’s voor. De vogelgriepcrisis richt steeds meer ravage aan.’ Ik pluk aan mijn korte broek. ‘Doorgaan met kippen fokken vinden wij onverantwoord en de waarheid moet boven water komen tijdens die rechtszaak. Dus...’

‘Ik begrijp het.’ Christien klinkt kalm, maar ik voel de spanning. ‘Summer, luister. Mijn eigen ontslag indienen is niet simpel, als je daar soms op doelt. Ik heb jarenlang keihard gewerkt om deze functie te krijgen. Om kipnuggets zelf geef ik niets, maar ik ben in deze business gerold toen ik een baan in Londen nodig had. Ik had daar verder geen contacten en Clucky gaf me een gouden kans, met een uitstekend salaris.’ Ze wacht even. ‘Alles ging prima, totdat A-H6 uitbrak en Clucky illegaal naar Schotland verhuisde. Ik wil geen problemen krijgen met Wingnut. Tegelijk bezorgt de huidige situatie me *kippenvet*.’

‘O,’ mompel ik onhandig, terwijl ik, ondanks mijn hekel aan kippengrapjes, een giechel onderdruk.

‘Toen ik een paar weken terug voor het eerst op inspectie in Schotland werd gestuurd, schrok ik best. In de nieuwe, illegale fokkerijen zitten de kippen nog dicht op elkaar. Er komt geen licht of frisse lucht naar binnen. Die beesten hebben écht geen leuk leven. Niet dat melkkoeien en speenvarkens dat wel hebben, maar toch. En dan de kippenmést. Die wordt stiekem in de rivier van het nationale park gedumpt.’ Ze zucht. ‘Die kerncentrale vertrouw ik trouwens ook niet. Wat als er toch nog iets lekt? Mijn collega’s zitten daar elke nacht in het gebouw. En wat als A-H6 alsnog door ons verspreid wordt? Het

virus gaat nu ook in kippenhokken in de Cairngorms rond en Josie vertelde iets over een overleden auerhoen. Best verdacht allemaal.' Christien stopt even. 'Er komen dus heel wat vragen op me af. Tegelijk denk ik: moet ik de zaak failliet laten gaan?'

Mijn hoofd lijkt steeds meer op een suikerspin die al draaiende steeds groter wordt. Ik maak dus maar een soort neutraal mompelgeluidje, net zoals ik Camila soms hoor doen.

Christien gaat verder: 'Toch stemmen de gesprekken met mijn collega's gister me helemaal tot nadenken... Dat zij allemaal hun baan opzeggen, maakt me enorm onrustig.'

Er borrelt hoop op in mijn hart, maar ik weet niet goed wat ik moet zeggen en Christine gaat gewoon door: 'En wat als...'

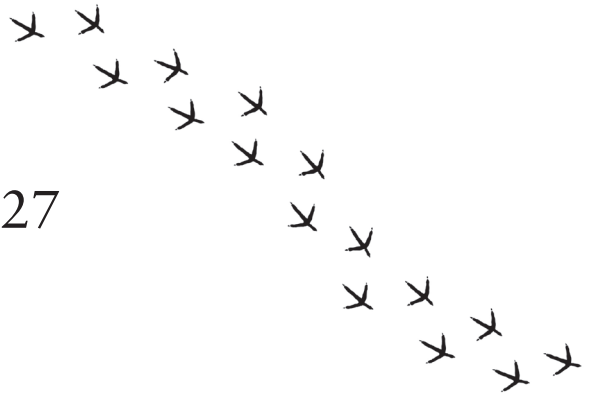
Ik hoor het niet goed en spits mijn oren.

'... veroordeeld? Dan ben ik mijn b...' Haar stem valt opnieuw weg.

'Hallo, wat zegt u?' vraag ik, maar Christine blijft onverstaanbaar doorpraten. Opeens hoor ik haar weer helder.

'Het blijft dus ingewikkeld, mijn dilemma. Vooral dat laatste punt. Als ik eruit ben laat ik direct van me horen. Tot snel.'

Opeens is de verbinding verbroken en ik staar naar mijn telefoon. Oeps. Welk laatste punt?

Ik zet mijn fiets tegen de muur van het huis van Harris. Ik moet hem over het telefoontje vertellen, maar hij en Camila zijn buiten bezig met een verfklus. En er zit nog iemand in de tuin. Iemand met een pijp in zijn mond en een poes op schoot. Sam Scampi. Automatisch strek ik mijn handen uit om Seamus de kat op te pakken, maar mijn voeten lijken wel vastgeroest. Er is zoveel gebeurd en Camila en Magnus weten van niets.

Zwijgend kijk ik naar Camila die met Sam over langoustines praat. Harris zit een paar meter verderop en is geconcentreerd het hek aan het verven. Eindelijk kijkt hij op. ‘Hé Summer, wat doe jij hier?’

Ik ga naast hem zitten en fluister: ‘Ben je bijna klaar? Ik moet je wat vertellen.’

‘Vertel nu maar, want ik ben nog wel even bezig met dat hek.’ Harris kijkt weer aandachtig naar zijn kwast. Ik fluister mijn update over Christien in zijn oor.

‘Wát?’ Met een ruk draait hij zich om. ‘Christine belde jóú? En wat wil ze dan precies? Gaat ze ons helpen, denk je, en zelf ook ontslag nemen? Weet je zeker dat zij het was?’

Opnieuw tolt mijn suikerspinbrein. ‘Ja man, ik herkende

haar stem en ze zei haar naam.' Ik begin steeds harder te praten. 'Het was ECHT Christine Lister! Al twijfelt ze nog behoorlijk, ze had een hele rits redenen om Clucky vaarwel te zeggen. En ze is superaardig.'

'O,' mompelt Harris terwijl hij langs me heen kijkt. Opeens sist hij: 'Sufkop, waarom schreeuwde je zowat?'

Ik draai me om en zie dat Sam argwanend onze kant op staart. 'Waar hebben jullie het over? Chris *Lister*?'

Hij wordt rood en opeens weet ik het zeker: al die tijd had ik gelijk! Ik kijk Harris schuin aan en roep snel:

'Ja, eh, ik vertelde Harris dat we iets over een Christien hadden gezien, online.' Meteen voel ik mijn nek weer heet worden. Waar ben ik mee bezig?

'Wat dan?'

'Dat ze, eh, meedoet met de verkiezing van businessvrouw van het jaar.' Mijn slapen gloeien. 'En toen zei ik dat het misschien wel die Chris van jou was. Deze vrouw werkt ook in Londen.'

'Wat? Was het echt Lister? Laat me je telefoon met die website zien – waar werkt ze?' Sam springt op en ik roep:

'Ik weet het niet, kun je zelf niet googelen? Harris en ik moeten gaan.' Snel trek ik Harris van de grond af. Zijn kwast vliegt uit zijn handen en er druipen groene verfspetters over zijn wang en gymschoen.

'Oeps, sorry. Maar we zijn al laat. Pak snel je e-bike,' fluister ik.

'Nou, dat was op het nippertje.' Harris kijkt me aan met donder in zijn ogen terwijl hij hard op zijn trappers

stampt. ‘Acteren voor het goede doel kan nog, maar liegen tegen *Sam*?’

‘Ja, maar ze is het dus echt! Dat weten we dan toch maar mooi.’ Ik trek een lekker-puh gezicht.

‘Is niet relevant. Jij praatte veel te hard en dus verzon je een raar verhaal. Alleen denkt Sam dat het waar was. En straks moet ik alles opbiechten, aan hem én pap en mam. Denk je dat ik daar zin in heb? Zij doen echt alles voor ons, en wij liegen ze maar een eind voor!’ Harris briest. Hij begint steeds sneller te trappen en schreeuwt over zijn schouder. ‘Wat heb je daar op te zeggen, Summer zwamneus?’

Ik weet niet waar ik kijken moet. Als we bijna bij ons huis zijn, remt hij af. Ik stop niet meteen.

‘Hé, niet vluchten. Je hebt nog niet gereageerd.’ Harris grijpt mijn mouw. ‘Als je wilt dat we vrienden blijven, moet je eerlijk zijn. Anders ben je straks iedereen kwijt. Heb je alleen Robin nog, als hij je nog wil. Ik weet echt wel dat je stiekem verliefd bent, want je draagt dat stomme armbandje nog steeds.’

Ik slik. Ik wil wegfietsen. Weg, weg, weg de zee in, zodat het zoute water me wegsleurt, naar Amerika. Ik ruk me los. ‘Dit is niet eerlijk! Ik moest met Christines telefoontje dealen terwijl jij thuis op je gat zat.’ De tranen stromen over mijn gezicht. Harris kijkt me geschrokken aan. ‘Summer! Niet huilen. Zo bedoelde ik het niet. Serieus.’

Ik laat mezelf van mijn fiets glijden en staar naar mijn spaken. Harris pakt mijn hand vast en fluistert: ‘Sorry.’

Echt. Ik was gemeen. Wil je dat ik Christien opbel om haar over te halen?’

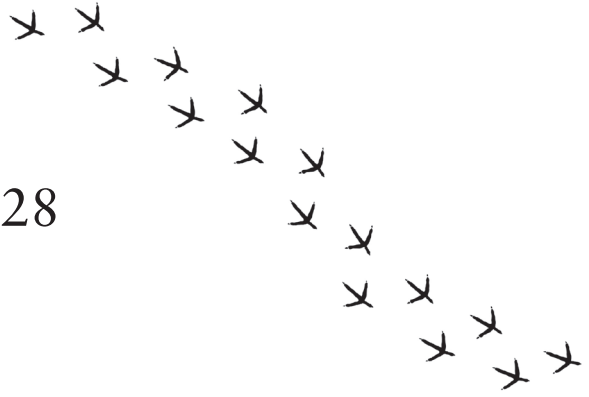
‘Neehee, jij niehiet.’ Bah – mijn stem piept als een brandalarm en mijn gezicht is nat. Ik veeg het af met mijn mouw en kijk naar Harris. ‘Ze-e...’ Ik slik hard en snik: ‘Ik wee-heet niet wa-hat ze gaat doen. E-hen wanneer ik weer va-han haar hoor. Op-ee-heens was het gesprek voorbij. En ik, eh, hoorde niet alles. Stra-haks loopt alles mi-his. Ook voo-hoor Josie. En me-het die re-hechtszaak.’

‘Rustig maar, Summer. Het komt goed.’ Harris knijpt in mijn hand. ‘Ze belt vast snel terug. Natuurlijk gaat ze weg bij Clucky.’

Ik snuit mijn neus. Harris knijpt opnieuw in mijn hand en kijkt me dan heel serieus aan.

‘Alleen... Dat gelieg moet stoppen. Wat maakt het nou uit of dokter Inez van een of ander bureau haar waarschuwt of dat wij het zijn? Er zijn toch genoeg redenen voor haar om weg te gaan? Josie, Gary en Martin kunnen tegen Wingnut getuigen, met foto’s en verhalen. En als Christine niet meedoet krijgt ook zij straf. Als we haar nú appen en opbiechten dan is er alvast één leugen de wereld uit. Misschien halen we haar dan zelfs sneller over. Zullen we naar je kamer gaan? Ik help je, echt.’

Ik knik slapjes.

‘Kom op, Summer. Het is maar een appje. Je kunt het!’ Harris geeft me mijn telefoon.

‘Ik durf niet,’ zeg ik terwijl ik zijn hand wegduw. Op eens gaat mijn telefoon af. Het is Christine – ik herken haar nummer. Voor ik het weet, neem ik op. Met een bonzend hart druk ik mijn oor tegen mijn telefoon: ‘Hallo, met Summer.’

‘Summer. Ik heb nog even nagedacht. We hebben niet veel tijd. De rechtszaak is overmorgen al.’ Ze kucht. ‘Maar eerst moet ik met je praten. Ik heb het Instagramaccount van Inez na ons gesprekje wat beter bekeken. En weet je wat?’ Ze wacht even, maar ik zeg niks. Er vormt zich een soort harde, zware bal in mijn buik.

‘Het valt me op dat deze dame geen volgers heeft en zelf ook niemand volgt. Bovendien is dokter Inez Smith online nergens terug te vinden als onderzoeker. Er is geen instituut dat haar in dienst heeft. Pasgetrouwd of niet – professioneel is anders. Heb je daar een verklaring voor?’

Ik slik opnieuw.

‘Ik moet met Inez praten. Hoe bereik ik haar?’

‘Eh, nou... ik, eh... wilde u ook net een berichtje

sturen.' Het komt er nogal onhandig uit, ook al ben ik dit keer eerlijk.

Christien zegt niets.

'Hallo, bent u er nog?'

'Jazeker. Wat wilde je me schrijven?'

Ik ga rechterop zitten en gluur naar Harris, die tegen de muur leunt en me expres niet aankijkt, zodat ik niet nóg nerveuzer wordt en er niets meer uit mijn mond komt. Ik haal diep adem en zeg: 'Goed. Ik zal eerlijk zijn. Beloofd u dan alstublieft dat u niet boos wordt? We bedoelden het echt goed.'

'Wij? Jij en Inez?'

'Nee, eh... ja. Wij. Mijn vriend Harris en ik. Wij, eh... hebben toevallig alles ontdekt, van de Clucky Nuggetfabriek en zo. Maar we wisten niet wat we moesten doen. Het is een lang verhaal.' Mijn oren gloeien en de hand waarmee ik mijn telefoon tegen mijn oor gedrukt houd is zo nat dat er zweetdruppels in mijn hals lopen.

'Prima, meisje. Vertel je verhaal maar. Ik heb alle tijd.' Chris klinkt niet relaxed.

'Oké. Eh... ik weet niet goed...' Help – waar moet ik beginnen?

'Ik zal heel goed luisteren en mijn best doen om je te begrijpen, *all right*?' Christiens stem wordt iets rustiger.

'Goed.' En dan vertel ik haar alles, ook over de jan-van-gent, de dode zeevogels op Rubha, de zakjes, Robin en Indra, Josie en Martin... Alleen Sams naam durf ik niet te noemen. Dit is al gênant genoeg. Als ik klaar ben, blijft het stil. Ik bijt op mijn onderlip.

‘Aha, aha. Wat een ingewikkeld verhaal. Jij en je vriend-je hebben veel risico’s genomen en tegen mij en Josie gelogen en dat is niet zo fijn.’

Ik voel de tranen in mijn ogen prikken en mijn handen trillen. Ook heb ik mijn lip kapotgebeten, want ik proef bloed. Snel slik ik het door.

‘Maar weet je, Summer? Jullie zijn ook erg dapper. Kinderen die zó voor vogels opkomen, dat hoor je nooit. Dat doet me toch ook wat.’

Ik slik opnieuw en voel een klein beetje trots opwellen.

‘Luister. Al vermoedde ik sterk dat jouw verhaal niet klopte, ik bel vooral om een andere reden. Ik heb besloten om mijn ontslagbrief in te dienen, bij mijn baas, Wingnut. En daarna wil ik het vertrek van Josie, Gary en Martin doorgeven. Wanneer ik wat precies ga doen weeg ik nog af, maar lang wachten is niet slim. Tegelijk moeten we zo snel mogelijk bewijs tegen hem verzamelen, uiteraard héél voorzichtig. En jou en je vriendje hebben we nodig. Of je nou virusonderzoeker bent of niet.’

‘Wat, echt?’ roep ik iets te hard. Harris schuift naar me toe en geeft me een por. Hij kijkt me onderzoekend aan. Ik was hem helemaal vergeten. Snel druk ik op luidspreker.

‘Ik wil eigenlijk tegen Wingnut zeggen dat de lange reis en vervelende werktijden me opbreken en dat ik een lokale baan op het oog heb. Over de verspreiding van A-H6 en ook het dode auerhoen houd ik natuurlijk mijn mond, anders ruikt hij vast onraad. Daarna zeg ik dat de anderen weg willen, omdat ze het zonder mij niet zien zitten. Zoiets.’

‘Kunnen Josie of de mannen nog bewijs verzamelen tijdens de nachtdienst vanavond en morgen? Wingnut moet gestopt worden maar dat gaat niet zomaar. De helft van het land gelooft dat hij gelijk heeft, mijn vader ook,’ zeg ik. ‘Die man verschijnt voortdurend in de krant en op de radio.’

Harris kijkt me veelzeggend aan.

‘Ik heb een beter plan. Onthoud één ding: de timing is cruciaal. We moeten alles perfect coördineren, oké?’ Christien klinkt bloedserieus.

‘Zeker.’

‘Morgenvroeg ga ik zelf naar de fabriek om foto’s te maken en wat geheime documenten op te halen. Ik weet waar die liggen.’

‘Staat u dan op het rooster? Zo vaak gaat u toch niet naar de kerncentrale? Wat als Wingnut erachter komt?’

‘Maak je geen zorgen, Summer. Wingnut zit vandaag op het zusterkantoor in New York en hij komt sowieso nooit naar de centrale. Woensdagmiddag is de rechtszaak al en daarom ga ik morgenochtend héél vroeg de detective uithangen. Josie is er dan ook, want ze heeft vannacht dienst.’

‘En Rupert? Die is jong en slim en profiteert enorm van de zwarte nuggetmarkt.’ Ik draai aan mijn oorbelletjes. Eentje schiet los. Harris buigt voorover en raapt het ringetje op. ‘Hij wil echt niet dat de zaak uitlekt.’

‘Ja, ik weet het, maar Rupert heeft al een paar dagen griep. Die gaat vanavond vast nog geen nachtdienst draaien. Ik ga nu snel mijn vlucht en hotel voor vanavond

boeken, op eigen kosten natuurlijk. Dat moet nu even. Ik houd contact met je. En ik zal Josie op de hoogte brengen van dit hele verhaal.'

Harris staat op en wijst naar de deur. 'Wc,' mompelt hij. Ik knik. Net als ik Christien wil vragen of Gary en Martin vannacht ook dienst hebben en haar kunnen helpen, zegt ze:

'Wel wil ik graag even met je ouders praten. Er is zoveel gaande en ik moet zeker weten dat ze op de hoogte zijn. Anders zit me dat niet lekker.' Ze klinkt serieus én vriendelijk.

'Eh, mijn moeder leeft niet meer en mijn vader is, eh... met heel andere dingen bezig. Hij heeft veel meegemaakt.' Voordat Christien kan zeggen dat ze toch echt met pap wil praten, roep ik: 'Maar de ouders van Harris zijn fantastisch. Die kunt u gerust spreken.' Razendsnel denk ik na. Als we alles meteen aan Camila opbiechten, valt de situatie misschien nog te redden. Zij en Magnus zijn wel wat gewend van mij en Harris, want we zijn érg avontuurlijk. En natuurlijk neem ik alle schuld op me, dan vindt Harris dit idee vast oké. Toch voel ik opeens een klein steekje.

'Vooruit. Misschien kunnen zij je vader inlichten. Waar wonen jullie?' Christien klinkt opgewekt.

'Op Skye. In de baai van Staffin.'

Ze valt even stil. Dan stapt Harris mijn kamer weer in. Ik kijk op. Mijn telefoon staat nog steeds in de luidsprekerstand.

'Hallo?' zeg ik onrustig.

‘Ja, ik ben er nog. Staffin Bay ken ik wel.’

Ik sein naar Harris en hij seint terug. Christien is daar natuurlijk vaak met Sam geweest. Hij vist daar het hele jaar door, en Staffin Bay is echt romantisch.

‘Luister, Summer. Zodra ik morgen terug ben van de kerncentrale, bel ik de ouders van Harris op. Geef me hun nummer maar. Meteen daarna lever ik de ontslagbrieven in bij Wingnut, en bekijken we hoe we anoniem mijn bewijsmateriaal en getuigenverklaringen naar de rechtbank kunnen sturen. Ik laat alles aan de politie zien, want dan wordt Wingnuts hele nuggetbende sneller opgerold. Hij is natuurlijk niet de enige die illegaal bezig is. Maar je moet me beloven dat je dit alleen aan Harris vertelt. Niemand mag verder iets weten. Behalve zijn ouders natuurlijk – maar we zorgen dat die ook hun mond houden.’

Mijn stem en handen trillen van de spanning. ‘Beloofd. Tot snel.’ Christine hangt op en ik voel me opgelucht. Toch durf ik Harris nog niet aan te kijken en opeens vult mijn hoofd zich met vragen en stress. Wat als Christiens fabrieksbezoek mislukt of Wingnut opeens onraad ruikt? Of Josie superboos op me is en niet meer mee wil doen omdat ik zo gelogen heb? En wat denkt Harris allemaal? Hoe gaan we ons hele verhaal aan Magnus en Camila vertellen?

‘Summer, wat kijk je wanhopig!’ Ik kijk opzij. Harris zit naast me en hij kijkt niet boos. ‘Christien doet mee!’

‘Ja, maar...’

‘Geen tijd voor gemaar. We gaan meteen naar mijn ou-

ders.’ Harris trekt me van mijn bed af. ‘Die helpen ons echt. Kom op!’

Camila en Magnus zitten aan de grote eikenhouten keukentafel. Magnus wroet met zijn vingers in een doos ventieltjes voor zijn e-bikes. Camila is met een bak fossielen en haar laptop bezig. Ze is met dinobotten aan het werk. Seamus ligt op een stoel te spinnen. Wanneer we bij de tafel staan kijkt Camila op. Ze klakt met haar tong: ‘Ik heb het hek zelf maar afgeleverd, want jij was opeens gevlogen, Harris.’

‘Sorry, dat kon niet anders. Waar is Sam?’

‘Die is gaan vissen. Hij heeft Seamus achtergelaten en haalt hem morgen weer op.’

‘Da’s gezellig.’ Harris loopt naar de kraan en vult vier glazen met water. Hij zet ze op tafel en wanneer we allemaal zitten, schraapt hij zijn keel. ‘Pap, mam. We moeten jullie iets vertellen.’ Zijn nek en oren kleuren licht rood.

Camila kijkt hem onderzoekend aan en knikt dan begripend. ‘Ach, wat leuk.’

‘Wat is leuk?’ vraagt Magnus verbaasd.

‘Dat hoor je vast en zeker zo wel.’ Camila knipoogt naar me. Zo doet ze anders nooit.

‘Mam, doe niet zo raar,’ zegt Harris. ‘Als je denkt dat we met elkaar gaan, dan heb je het mis. We hebben best vaak ruzie en bovendien vindt Summer iemand anders leuk.’

Wat zegt hij nou? Ik gluur opnieuw zijn kant op, maar hij zit fanatiek aan zijn T-shirt te plukken en kijkt me

niet aan. ‘Mam, het is heel wat anders. Veel serieuzer. Ga maar even zitten. Pap ook. We hebben op kamp iets meegemaakt. Het is groots en het gaat om het virus.’ Hij kijkt naar Camila, maar het is Magnus die meteen recht-op schiet. ‘A-H6? Wat dan precies? Waarom heb je niets gezegd?’

En dan vertellen we het hele verhaal van de survival-dropping en de nacht achter de vriezer. We leggen uit wie Josie en Christine zijn, en dat er een dode auerhoen gevonden is. Magnus zet zulke grote ogen op dat het net stuiterballen lijken die zo uit zijn oogkassen kunnen springen.

‘Enne, toen hebben Summer en ik dus iets doms gedaan.’ Harris pakt een zachte perzik van de fruitschaal en begint erin te knijpen.

‘Ja,’ zeg ik, terwijl ik de vacht van Seamus voorzichtig gladstrijk. Een poes aaïen helpt altijd, vooral als je bloednerveus bent. Ik haal diep adem. ‘We hebben Josie benaderd via Instagram. Dat was niet heel doordacht. Maarre, het is oké nu.’

Camila en Magnus kijken ongemakkelijk. Gelukkig neemt Harris het woord weer. Hij vertelt over het nepaccount, de verzonnen berichtjes en het valse telefoontje, maar ook dat ik alles aan Christine heb opgebiecht en dat we dit allemaal met zijn tweetjes gedaan hebben. Zo lief.

‘Tja, het is niet de eerste keer dat jullie je zonder nadenken ergens ingestort hebben.’ Camila bijt op haar lip. Is ze boos? Of moet ze glimlachen? Mijn ribben trekken samen van schaamte. Ik hoop heel hard dat Camila niet teleurgesteld in me is.

‘Tja. Nou. Hopelijk loopt het ditmaal ook goed af,’
mompelt Camila.

Magnus kijkt haar verliefd aan en knijpt in haar hand.
‘We maken een plan. Wat een durfal, die zoon van ons.’

‘En wat een stoere meid, dat vriendinnetje van hem.’
Camila lacht naar me. Het strakke gevoel rond mijn ribben ebt weg. We hebben alles verteld. Alles. En niemand is boos. Opeens heb ik zin om vijftien radslagen te doen.

Mijn telefoon gaat. Het is al halftien 's ochtends, maar ik heb uitgeslapen en ben net mijn tanden aan het poetsen. Omdat de wastafel helemaal in de badkamer is, kan ik zo snel niets uitspugen en dus slik ik alle tandpasta door. Bleh – ik ril ervan.

‘Hawlllo?’ mompel ik terwijl ik met mijn tong over mijn tanden wrijf.

‘Summer? Met Josie, van Clucky Nuggets.’

‘Dwj Josie?’ Ik schroef het volume op en druk mijn oor tegen mijn telefoon. Nog steeds hoor ik haar amper.

‘Gwaat het?’ Mijn tong zit vol schuim en mijn kiezen voelen plakkerig. ‘Ben je bwoos wop ons?’

‘Nee, niet boos, en nee, het gaat niet. Daarom bel ik je,’ fluistert ze.

‘Wat wis wer?’ Ik gooi mijn tandenborstel op bed en rommel in mijn nachtkastje tot ik een zakdoekje vind. Onhoorbaar spuug ik erin.

‘Christien is hier, met mij, bij de oude kerncentrale. Maar we hebben een probleem.’

‘Een probleem? Met Christien?’

‘Mister Wingnut is er ook en hij heeft in de gaten dat wij, nou ja, Christien, hem wil verraden!’

‘Wat? Wingnut? Zat die niet in Amerika?’

‘Ja, tot gisteravond, zo bleek. En hij vloog niet terug naar Londen maar naar Edinburgh! Vanmorgen was hij hier opeens. Spullen voor de rechtszaak halen denk ik. En toen hij Chris zag, terwijl ze foto’s nam van alles, vroeg hij woedend wat ze aan het doen was. Chris schrok zo, ze begon meteen te sprinten. Wingnut ging haar achterna en greep haar arm vast. Toen pakte hij haar tas af en die zat volgestopt met documenten en een handje lege Cluckyzakjes. En toen...’ Josies stem slaat over. ‘... toen heeft hij haar opgesloten in de machinekamer van de kerncentrale. Die is geluidsdicht en diep in het gebouw verstopt.’

‘O nee, wat vreselijk! En jij, waar ben jij?’ vraag ik, terwijl ik haastig de restjes tandpasta wegslik.

‘Ik sta buiten achter een struik te bellen. Ik had dienst, samen met Rupert. Die was toch op komen dagen, al hoestte hij de hele nacht. Ik zei dat hij om vijf uur naar huis moest gaan en dat ik het wel redde zonder hem. Chris kwam om acht uur en Wingnut kwart voor negen. Gelukkig was ik hier toen nog aan het schoonmaken.’

‘Kun je Chris niet redden en dan samen wegrennen of zo?’

‘Nee! Wingnut heeft de sleutel en hij zit op zijn kantoorje. Als hij me ziet bij de deur waar Chris achter zit, sluit hij mij natuurlijk ook op. We moeten hulp halen, maar ik bel de politie liever niet. Zodra Wingnut onraad ruikt, gaat hij er natuurlijk direct vandoor. Dan duikt hij ergens onder en zo krijgt de politie hem nooit te pakken. Kunnen jullie niet iets doen?’ piept Josie bijna huilend.

‘Eh...’ Opeens heb ik een idee. ‘Oké. Verstop je op een veilige plek en verroer je niet. Ik ga iemand bellen.’

Ik hang op en check mijn horloge. Harris en ik zouden Magnus om tien uur met de tuin van de burens helpen. Snel stuur ik Harris een appje dat ik wat later kom en toets het nummer van Indra in.

‘Hé Summer! Cool dat je belt zeg. Waar zit je?’

‘Geen tijd. Het gaat om iets serieus.’

‘O jammer, ik verveel me dood hier.’ Indra gaapt.

‘Ik bel je morgen om bij te kletsen, maar eerst dit.’ Ik vertel haar dat Christien vastzit en hulp nodig heeft.

‘Ik snap je verhaal maar half. Wat moet ik doen dan?’

‘Eh, misschien kun je je ouders naar de kerncentrale sturen? Zodat ze Wingnut in de val kunnen lokken en Josie en Christien redden? Hij mag niet ontsnappen.’ Opeens weet ik het ook niet zo goed meer.

‘Mijn ouders zijn helaas op vakantie. Ik logeer bij de burens. Supersaai, maar overmorgen zijn ze weer thuis.’ Opnieuw gaapt Indra.

‘Indra! Stop met gapen. Dit is een noodgeval.’ Het klinkt fel en ik heb meteen spijt van mijn geschreeuw.

‘Sorry. Ik slaap nog half, want ik heb tot middernacht film gekeken met mijn buurmeisje en vanochtend blafte haar hond ons al om zes uur wakker,’ fluistert ze.

‘Oké, het spijt me. Ik ben gestrest en baal dat dit zo ingewikkeld is.’

‘Wacht.’ Indra klinkt opeens veel minder moe. ‘Als Robin en ik nou op de fiets naar de kerncentrale gaan... Zo ver is dat niet. Dan kunnen we samen met die Josie een

plan bedenken om Wingnut te pakken. We filmen alles voor de politie.'

'Robin?' slik ik. Ik voel mijn hoofd direct op hol slaan – en dat terwijl ik juist kalm en helder moet blijven.

'Ja, die is hier blijven hangen na het kamp. Hij wilde geld verdienen voor hij weer naar school gaat. Nu werkt en kampeert hij bij een boer in de buurt. Hij kan vast even weg. Ik app wel.'

'O. Oké,' mompel ik, terwijl ik over de situatie van Christien nadenk. 'Weet je, Indra, ga lekker uitslapen en laat Robin sowieso maar. Dat fietsen en filmen is geen slim idee. En Wingnut vangen helemaal niet. Hij is een gevaarlijke crimineel. Ik vraag de moeder van Harris om raad. Morgen hoor je hoe het is gegaan.' Ik hang op, ren de trap af en trek mijn sandalen aan. Onderweg naar het huis van Harris schaaf ik mijn kuit aan een kei. Au. Wat een gestress dit.

Camila zit aan de keukentafel met gereedschap en een brok steen. Ze is geconcentreerd een dinobot aan het schoonmaken. Als ik hijgend de keuken instorm, kijkt ze nieuwsgierig op. Ik plof op een stoel neer en zie dat mijn been bloedt.

'Gaat het?' vraagt ze. 'Harris en Magnus zijn al bij de buurman bezig.'

Ik kijk haar aan en voel plotseling een boze prop in mijn luchtpijp schuren. Mijn hele lichaam prikt. En dan, zonder dat ik het wil, gil ik: 'Nee, het gaat niet!' Ik schiet van mijn stoel en ren huilend het huis weer uit.

Buiten kruipt de schaamte door mijn bloedvaten. Ik houd mijn pas in en draai me om. Wat heb ik gedaan? Zomaar hysterisch wegrennen is zó kinderachtig. Camila zal wel denken... En ik heb haar hard nodig.

Met een zwaar gevoel loop ik terug naar de voordeur, maar net op dat moment zie ik dat er een groepje e-bike-huurders bij het huis aanbelt. Ik twijfel even en draai me weer om. Met lood in mijn schoenen sjok ik terug, de weg weer af, naar huis.

Pap zit in de keuken en kijkt verbaasd op van zijn Sudokubboekje. Zijn blik glijdt over mijn betraande wangen. ‘Gaat het?’

Boos steek ik mijn tong uit. ‘Nee! Maar aan jou heb ik tóch nooit wat. En als jij mam eerder naar het ziekenhuis had gebracht dan leefde ze nog!’

Ik zie dat pap wit wegtrekt, maar negeer het. Ik ren de keuken uit, spring de trap op, storm mijn kamer in, gooi mijn telefoon op mijn bureau en laat me op mijn bed vallen. Mijn natte gezicht begraaft ik in mijn kussen. Meteen schieten er honderden gedachten door mijn hoofd. Ik heb raar gedaan tegen Camila en Indra onnodig opgebeld, een rotopmerking tegen pap gemaakt en nu zit Robin ook weer in mijn hoofd. Maar het allerergste is dat Chris en Josie op mijn hulp zitten te wachten en ik hier maar lig en zonder enig plan mijn kussen vol huil. Harris zou me vast een jankend watje noemen. Een jankend watje met een liefdespolsbandje, van Robin. Ik huiver. Harris ga ik écht niet bellen. Ik sta er nu alleen voor en het is mijn eigen schuld. Ik heb het helemaal verprutst – het is

verschrikkelijk en niemand kan me helpen.

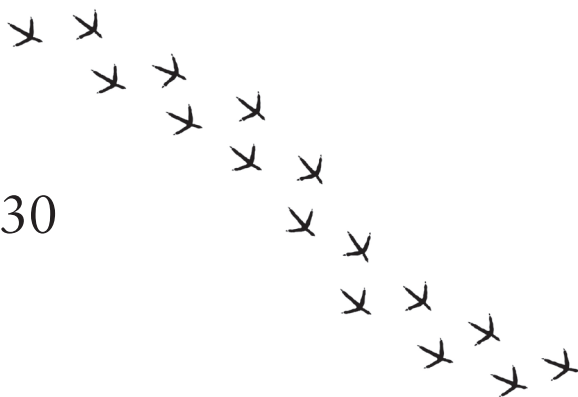
Was Aurora hier nog maar. Ik was liever honderd keer poepgordijnen dan dat ik nooit meer met haar kan knuffelen. En ik zou elke dag het hele huis schoonschrobben als ik mama daarmee terug kon krijgen. Dan zou echt álles een miljard keer beter zijn. Ik bal mijn vuisten. Als pap haar longontsteking eerder serieus genomen had... Of ik... Heel langzaam verandert mijn slappe, zielige gevoel in iets anders – een woeste tornado. Ik veeg mijn gezicht af. De orkaan in mijn buik begint te gutsen en te bruisen. Ik spring op en smijt mijn natte kussen in de hoek. Ik kijk naar mijn pols. Robin moet uit mijn hoofd. Het armbandje moet weg. Nu. Dan heb ik nog maar tien in plaats van twintig problemen en stopt Harris misschien eindelijk met zijn gezeur over mijn verliefdheid. Grote kans trouwens dat Robin niet eens meer wil dat ik zijn bandje draag. Ik bedoel, straks ontdekt hij nog hoeveel ik gelogen en gejaknt heb deze week. Ik ruk het vriendschapsbandje van mijn pols en prop het in mijn broekzak. Dan ren ik de trap weer af, het huis uit en richting het strand. Het is laagtij. Dicht bij de zee pers ik mijn gekromde vingers in het zand en haal het met handenvol omhoog. De korrels schuren onder mijn nagels. Ik duw het zwart-witte bandje diep het zand in en gooi het gat dicht. Zo. *Goodbye Robin. Goodbye gedoe met Harris.*

Voordat ik me kan bedenken ren ik het klifpaadje weer op, terug naar huis. Daar plens ik water in mijn gezicht totdat het minder rood lijkt. Ik trek een schoon T-shirt aan, kam mijn haar en kijk in de spiegel. Ik zie er niet uit,

maar mijn gezicht is in elk geval niet meer gevlekt en ik voel me sterker. Ik loop de trap af, de keuken in. Daar zit pap nog altijd. Ik slik en zeg: 'Sorry pap dat ik zo rot deed net.' Ik laat mijn hoofd hangen. 'Zo bedoelde ik het niet.' Ik kijk weer op. 'Nu moet ik gaan. Sorry.'

Mijn vader kijkt op van zijn woordpuzzel. 'Naar Harris zeker?'

Ik zie dat zijn ogen rood zijn. Ik knik en even open ik mijn mond. Dan ren ik zwijgend en met een brok in mijn keel naar buiten. Christine en Josie zijn in gevaar.

Camila staat al op de uitkijk bij haar voordeur. Er zit gruis in haar lange krullen en de zakken van haar schort zitten vol hakgereedschap. Ik loop naar haar toe en zonder iets te zeggen pakt ze me vast. Daar sta ik dan, met Camila's armen stevig om me heen. Ze aait over mijn rug. Mijn hart begint weer wat normaler te kloppen. Ik haal diep adem en snuif haar bloemenparfum op. De laatste boze schuimbelletjes in mijn borstkas spatten uiteen.

‘Ach, Summer. Wat is er toch met je?’ fluistert Camila in mijn oor. Ze strijkt over mijn haar alsof ik Seamus ben. Het voelt fijn. Mam hield me vroeger ook zo vast, maar haar armen heb ik al zo lang niet gevoeld. Mijn ogen prikken opnieuw en Camila drukt me dicht tegen zich aan.

‘Zij-ijn de f-fietsers weer weg?’ snik ik.

‘Ja, die wilden alleen een pomp lenen.’ Met haar arm om me heen neemt ze me mee de keuken in. ‘Kom, we gaan theedrinken.’

Camila klikt de waterkoker aan. Ze tovert twee bosbes-senmuffins uit de koektrommel en schuift er eentje naar me toe. Ik vertel haar alles over mijn telefoongesprek met Josie, over Chris die opgesloten zit en over mijn gesprek

met Indra. Alleen het armbandje van Robin laat ik erbuiten. Camila kijkt peinzend voor zich uit en schuift haar dinobotten aan de kant. 'We moeten dit oplossen. Nu.' Ze pakt een vel papier en tikt met haar pen op tafel. 'Weet je, Summer. Ik denk dat we toch de politie moeten bellen. Ik maak een overzichtje met informatie. Ook wil ik precies weten waar die kerncentrale zit.' Ze begint van alles op te schrijven en precies als ze haar pen weer neerlegt zwaait de achterdeur open.

'Ahoy!' klinkt een bekende stem. 'Ik ben er weer. Heeft de kat het overleefd?'

'Sam!' roep ik en mijn mond valt open.

'Wat kijk jij geschrokken. En wat zitten jullie hier serieus te doen.' Sam wijst naar Camila's lijstje. 'Of gaan jullie shoppen?' Hij schuift lachend aan. 'Zo. Ik ben uitgevist. Maar ik lust wel een kop thee met zo'n cakeje.' Hij wijst naar de halve muffin op het bordje van Camila.

'Natuurlijk, dan haal ik er eentje uit de vriezer in de schuur. Summer, ik bel meteen Magnus om het een en ander uit te leggen. Hij helpt de buurman vandaag op het land. Goed?' Camila knipoogt naar me en staat op. Ik knik.

Sam pakt Seamus op en buigt zich over de tafel heen. 'Zo, Summer, en hoe is het met jou?'

'Eh, nou ja. Er is eh... veel gebeurd.' Het liefst zou ik als een sneeuwpop wegsmelten in de zon.

Maar dan kijkt Sam me aan alsof ik heel belangrijk ben. 'O, echt?' vraagt hij bezorgd.

En dan houd ik het niet meer. Voor de zoveelste keer

vandaag barst ik in tranen uit en opnieuw vind ik het heel gênant.

‘Wat is er dan gebeurd?’ Sams grote bruine ogen zijn nog steeds als zoeklampjes op mijn gezicht gericht. Ik draai mijn hoofd opzij en staar naar het tafelblad. Dan vertel ik hem alles over Josie en... Chris – omdat ik moe ben en het me niet meer uitmaakt én omdat het liegen me ziek maakt. Als ik eindelijk opkijk, staar ik recht in Sams open mond: een gapend gat omringd door baard- en snorhaar. Ik bijt op mijn lip om niet te lachen.

‘Maar dat kán toch niet?’ mompelt hij, terwijl het lijkt of een onzichtbare hand zijn wangen rood verft. Hoofdschuddend staart hij naar me. Ik voel me steeds kleiner worden. ‘Je had me mooi beet met je London Business Awards!’ Sam knijpt zijn ogen tot spleetjes en ik zie hem denken. Plotseling slaat hij met zijn vuist op de tafel. Seamus schrikt en schiet van zijn schoot af.

‘Ik ga erheen, met de auto. Nu meteen. Zo ver is het niet.’

Camila komt de keuken weer in met een zak bevroren muffins. Voordat ik iets kan zeggen, schuift Sam zijn stoel achteruit en staat op. ‘Sorry, Camila. Summer heeft me alles verteld en dit is mijn kans. Ik moet mijn Chrisje redden. Ik gooi mijn thee wel in een thermoskan en de muffin mag mee in een bakje. Kan dat?’

Camila staart ons aan en ook haar mond valt open. ‘Je hebt álles verteld, Summer?’

‘Het kwam er gewoon uit. Ik ben supermoe en ook een beetje in de war. Sorry.’ Ik kijk naar de keukenvloer.

‘Nee, wacht. Dit is helemaal geen slecht idee. Sam, jij kent Christine als geen ander. Dat heb ik nu wel door. Als je haar redt en die Wingnut te slim af bent, is ze vast onder de indruk.’ Camila steekt haar duim op. ‘Ga maar gauw.’

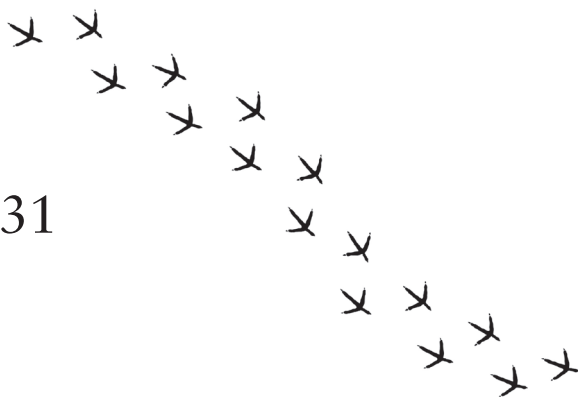
‘Ik wil ook mee,’ zeg ik snel. ‘Samen met Harris. Dan kunnen we Sam de weg wijzen. Misschien kunnen we op de uitkijk staan als Sam de deur openramt om Christien te redden, of Wingnut volgen als die wil ontsnappen.’

Camila knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Dan bel ik Magnus opnieuw. Om te overleggen of we jullie als ouders bewust het hol van de leeuw in moeten sturen. Dát is de vraag.’

Ik slik en zeg niets. Ergens ben ik jaloers op Harris, dat zijn moeder ons niet zomaar laat gaan, want mijn vader kan het natuurlijk niets schelen. Toch hoop ik met alle haren op mijn hoofd dat zij en Magnus ja zeggen. Als ze het niet goed vinden, zit ik hier de rest van de dag mijn nagels stuk te bijten. Ik ga niet opnieuw op eigen houtje aan de slag. Dat doe ik echt niet. Camila loopt de keuken weer uit om te bellen. Als ze terugkomt, staat haar mond strak. Onrustig wiebel ik met mijn tenen in mijn sandalen. Dan zegt ze: ‘Harris komt eraan. Jullie mogen mee.’

‘Echt?’ roep ik. ‘Bedankt!’

‘We vertrouwen Sam. Bovendien werken jullie goed samen. Ik maak snel wat broodjes klaar en zodra je veilig in Sams auto zit, ga ik weer fossielen uitboren.’ Camila lacht een beetje. Ze klinkt verbazingwekkend relaxed. Vreemd, maar het belangrijkste is: we gaan Chris redden – als een team!

We scheuren richting de kerncentrale. Wat een dag. Mijn arme hoofd weet niet meer wat er allemaal gebeurd is. Het is alsof ik in een draaimolen zit die steeds sneller gaat, waardoor mijn schommeltje hoger en hoger de lucht invliegt. Maar uit de auto stappen, of uit dit hele avontuur, kan niet meer.

Ik bel Josie voor een update. Ze zit al uren in de struiken te wachten. Wingnuts auto staat er nog, zegt ze. Hij en Chris zijn dus nog steeds daarbinnen. Ik kijk de hele autorit naar buiten terwijl Sam een playlist met piratenliedjes afspeelt. Eindelijk, na ruim drie uur, rijden we het weggetje op dat aan de achterkant van de centrale uitkomt: dezelfde weg die de kippenleveranciers waarschijnlijk gebruiken. Sam parkeert zijn auto achter een hoge houtstapel. Met z'n drieën sluipen we naar de centrale. Pas na tien minuten vinden we Josie, weggedoken achter een grote braamstruik. Sam vuurt meteen een heleboel vragen op haar af. Waar is Wingnut? In welke ruimte heeft hij Chris opgesloten? Hoe moeten ze daar komen?

‘Wingnut zit vast en zeker nog in zijn kantoor. Als we Chris willen vrijlaten, moeten we de centrale in,’ zegt Josie. ‘Maar hij mag ons in geen geval zien.’

Sam kijkt om zich heen. ‘Jullie blijven alle drie hier. Verstop je iets verderop. Ik ga ongemerkt naar binnen. Magnus heeft me een bijl en een elektrisch handzaagje met een accu geleend.’ Hij tikt tegen zijn rugzakhengsel aan en sluipt weg alsof hij uranium gaat stelen.

‘Mag ik mee?’ vraagt Harris nog. ‘Want ik...’ Sam draait zich om en kijkt hem streng aan. Harris snapt de hint. Het enige dat wij nu kunnen doen is heel hard hopen dat hij veilig met Christien naar buiten komt.

Behalve twee kwekkende kruisbekken is het doodstil rondom de kerncentrale. De tijd krúípt voorbij. Af en toe ruiken we de weeïge visstick-nuggetgeur. Ik kijk om me heen. Hé, wat is dat? Onder de takken van een den steken de voorwielen van twee mountainbikes uit. In mijn hoofd begint het wild te schudden.

Opeens horen we een geruis en gekraak. Iemand komt aanstormen door de bosjes. Indra!

‘Hé! Wa-wat doe jij hier?’ Harris struikelt over zijn woorden.

‘Robin en ik hebben net Christien gered, samen met een hele stoere visser die Sam heet.’ Indra’s gezicht glimt.

‘Huh, wat? Jullie hebben Chris gered? Met ONZE vriend Sam Scampi?’ Harris kijkt verbluft. Indra knikt enthousiast.

‘Maar, maar... WIJ hadden hem en jullie getipt. We zijn helemaal hierheen gereden om haar te redden.’ Harris knijpt zijn ogen tot spleetjes. Ik kijk hem strak aan.

‘Yep, zonder jullie was het nooit gelukt.’ Indra negeert Harris’ gemok en steekt haar duimen op. ‘Top teamwork.’

‘Christien is VRIJ!’ Mijn hart vlindert in mijn borstkas en voordat Harris opnieuw iets stoms uitkraamt, sla ik mijn armen om haar heen. ‘Is het echt gelukt? A-MAzing!’

‘Ja! Robin en ik hadden ons net in een kast verstopt, vlak bij het hok waar Christien zat, toen die Sam eraan kwam met zijn bijl en zaag. Zijn lompe gestommel lokte Mister Wingnut zijn kantoortje uit. Nou, dat ging meteen mis tussen die twee. Ze kwamen elkaar tegen voor de deur waarachter Christien zat opgesloten. Heel dramatisch. Sam was razend. Hij probeerde Wingnut te dwingen om hem de sleutel te geven, want hij had al gezien dat zijn bijl en zaag niet op konden tegen een deur van staal. Wingnut liep natuurlijk weg, maar toen sprong Sam op zijn rug en schreeuwde: “Blijf van mijn Chrisje af!” Wingnut sloeg Sam hard van zich af en toen is Robin Sam gaan helpen. Samen hebben ze de sleutel afgepakt, Christien uit het hok gered en, *guess what...*’ Indra’s ogen flitsen als discolampjes.

‘Wát?’ vragen Josie, Harris en ik tegelijk.

‘Robin, Sam en ik hebben Wingnut het hok ingeduwed en de deur op slot gedaan! Nu zit hij opgesloten!’

‘ECHT?!’ Het begint me opeens te duizelen.

‘En waar zijn Sam, Chris en Robin nu dan?’ vraagt Harris.

Indra draait zich om en wijst. ‘Daar!’

Chris en Sam lopen naast elkaar op ons af. Ze kijken allebei een beetje ongemakkelijk naar de grond. En daar, achter hen, zie ik Robin. Hij glundert en geeft me een knipoog. Mijn hoofd begint meteen te tollen.

‘Zo.’ Sam kijkt ons een voor een voldaan aan. ‘Nu de politie bellen en dan wegwezen.’

‘Ja, snel. Als die Wingnut daarbinnen aan de knoppen gaat draaien, ontploft de centrale nog.’ Harris klinkt bezorgd.

‘Nee man, de kerncentrale is jaren geleden ontmanteld. *Trust me.*’ Robin geeft hem een stomp. ‘En vandaag dus opnieuw, al gaat het nu niet om uranium maar gevaarlijke nuggets.’ Dan kijkt hij naar mij. ‘Hé, ik moet gaan. De boer helpen.’ Even lijkt het alsof zijn ogen mijn pols inspecteren, maar dan loopt hij zwaaiend naar zijn fiets. ‘*See you soon, Summer.*’

‘Kom op.’ Harris trekt aan mijn arm. ‘Sam gaat de politie bellen.’

Net als we op de weg staan omdat daar beter belbereik is, komt er een auto aan scheuren: een snelle zwarte met een zwaailichtstaaf op het dak. De deuren vliegen open en vier mannen springen naar buiten. ‘Politie!’ roept er eentje.

Harris en ik kijken verbaasd naar elkaar. Hoe kan dat nou zo snel?

‘Hebben jullie een telepathieapparaat of zo? Ik wilde net bellen,’ zegt Sam verrast.

‘En kun je jezelf dan teleporteren naar de plek waar je moet wezen?’ vraagt Harris.

‘Wat bedoelen jullie?’ De hoofdagent, met vier streepjes op zijn mouw, fronsst verbaasd. ‘Een paar uur geleden belde ene Camila McRum ons. Zodra we ons team en onze spullen in orde hadden, zijn we vanuit Aviemore

naar hier gereden. Er schijnt hier iemand opgesloten te zitten – klopt dat?’

Dus dáárom keek Camila zo chill toen ze ons liet gaan! Sam, Chris en Josie leggen uit wat er gebeurd is. Sam geeft ze de sleutel van het opsluithok. Terwijl de agenten naar binnen gaan, lopen wij langzaam terug naar de auto.

‘Hoe komen jullie thuis?’ vraagt Sam aan Indra.

‘Wij fietsen terug, geen probleem.’

Dan kijkt Sam naar Josie. ‘En jij, wil je een lift?’

‘Graag. Ik moet naar het station van Aviemore.’

Het is even stil. Sam plukt aan zijn baard. Christine draait rondjes met haar schoenen in het grind. Ik bijt op mijn nagels. Wie van die twee durft als eerste iets te zeggen?

Na een eeuwigheid trekt Sam zijn mond open. 'Eh, Chris? We hebben nog een plaatsje over. Kan ik je ergens heen brengen?'

'Uhm... ik bel wel een taxi.'

'Geen sprake van. Waar moet je heen? Naar het vliegveld? In Edinburgh?' Sams voorhoofd glimt van het zweet en hij praat steeds sneller.

'Oké dan. Zet me maar met Josie op het treinstation af. Ik heb mijn vlucht nu toch gemist. Ik boek de volgende wel.'

'Nee, Chris. Ik rijd naar Edinburgh.'

We stappen in Sams auto. Harris en ik kruipen snel achterin en trekken Josie zowat bij ons op schoot. Nu móét Chris wel naast Sam gaan zitten.

In Aviemore stapt Josie uit en daarna rijden we door naar het vliegveld.

'Oké, Chris,' zegt Sam na tien minuten. 'Wil je echt terug naar Londen? Wat als de handlangers van Wingnut je daar opzoeken?'

'Eh...' stamelt Chris.

'Kun je niet beter met ons mee naar Skye? Dat is lekker afgelegen – en anoniem.' Sam klinkt serieus. 'En je

hebt je vlucht toch al gemist.'

Christien onderdrukt een gaap. Sam kijkt haar schuin aan. 'Chrisje, je bent doodop. Ga vannacht bij Camila en Magnus slapen.'

Ze schiet overeind. 'Noem me alsjeblieft geen Chrisje!'

'Oké, oké. Vergeef me. Maar nu we heel toevallig bij elkaar in de auto zitten, wil ik je wel wat vragen, want we hebben het nooit uitgepraat,' mompelt Sam.

'Ik ben je heel erg dankbaar voor vandaag. Maar toch was het je eigen schuld dat ik wegging.' Christien fluistert bijna, maar achterin kunnen we haar nog net verstaan. 'Jij gaf meer om vissen dan om mij.'

Ik gluur in de achteruitkijkspiegel om te zien hoe Sams gezicht eruitziet.

'Nee echt, Chrisje, eh, Chr...' Hij kijkt haar wanhopig aan.

'Chris! Of Christine. En waarom ben je me niet achterna gereisd of op komen zoeken, als ik zo belangrijk ben?'

'Uhm...' Sam richt zijn ogen snel weer op de weg. Hij gloeit als een radioactieve tomaat. Nog voordat hij zijn mond weer opent, roept Harris snel: 'Sam durfde niet naar Londen omdat hij bang was dat je boos op hem zou blijven, maar je bent de hele dag in zijn gedachten.' Snel geef ik hem een por, maar hij ratelt gewoon door. 'Hij heeft foto's van jou op zijn bootje, met verliefde zinnnetjes op de achterkant. Heeft hij ons zelf verteld.'

Sam opent zijn mond. 'Wat zeg je nou? Dat verzi--'

Harris knijpt hem snel vanaf de achterbank in zijn schouder, zonder dat Christien het ziet. 'Hij zegt altijd

dat zijn Chrisje zo toch nog een beetje bij hem is. Hij heeft je zo gemist, dat *zingt* hij zelfs, en op zijn enkel—'

Ik stomp Harris hard. Wát een sufkop. Sam zegt niets en Christien mompelt iets van: 'Foto's van vroeger? En een liedje? Wat bedoe—'

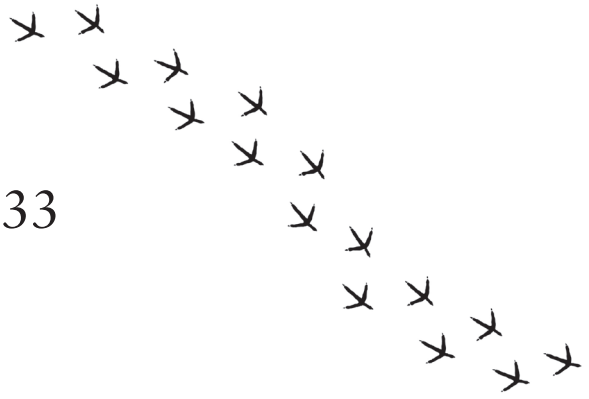
Ik onderbreek haar. 'Luister, Christien, je moet toch ergens slapen vannacht. Harris, bel jij je moeder? Jullie hebben een logeerkamer.'

'Ja, prima. En dan kan Chris straks Sams tatoe—' Ik leg snel mijn hand op Harris' mond en sis zachtjes: 'Ssst, stoppen. Je gaat veel te snel.'

Gelukkig heeft Sam zijn tong weer teruggevonden. Hij vertelt Christien dat Trotternish nog steeds een geweldige plek is en dat Camila de beste pasta maakt op het eiland en dat Magnus een soort Magnusje-van-alles is. Volgens mij is hij bloedzenuwachtig, want hij kletst maar door. Chris blijft stil. Dit maakt geen beste indruk. Zelfs ik word hier gek van.

'Sam,' roep ik. 'Kun je even stoppen met praten? Heb je geen leuk muziekje?'

'O. Oké dan.' Hij drukt op de radio, maar alles wordt nóg ongemakkelijker. Chris staart de rest van de reis uit het raam met haar rug richting Sam. Sam bromt mee met de muziek, maar als ik in de achteruitkijkspiegel kijk, zie ik een zware frons op zijn gezicht.

Eindelijk zijn we weer op Trotternish. Camila staat al op de uitkijk. ‘Eten jullie allemaal mee?’

‘Ik wil naar huis, ik ben te moe,’ zeg ik.

‘Ik, eh... ik ook. En ik moet mijn bootje nog een beetje opruimen, zodat ik Christien morgen kan rondleiden. Sinds haar vertrek heb ik ’m helemaal opgeknapt,’ mompelt Sam. ‘En daarna neem ik haar mee uit.’

Ik kijk naar Harris en fluister: ‘Sam gaat veel te snel. Dat romantische gedoe vindt Chris helemaal niet leuk.’

‘Tuurlijk wel. Voor je het weet, is het weer raak, let maar op. Als Robin zoveel moeite voor jou zou doen, had je vast ook zo verkering, haha.’

Ik steek mijn hand met mijn kale pols diep in mijn broekzak en zeg niets.

Thuis zie ik tot mijn verbazing dat pap de tafel gedekt heeft. Er liggen zelfs servetjes.

‘Hé, waar heb jij nou last van?’ vraag ik plagerig maar vrolijk.

‘Ik wilde de keuken wat opleuken. Voor jou, omdat je zowat de hele dag in de auto hebt gezeten. En zo lijken de boterhammen met smeerkaas minder zelig. Kun je

me ook geen nietsnut meer noemen.'

Ik voel mijn wangen gloeien, maar pap kijkt enthousiast.

'En je hebt soep opgewarmd?' Ik wijs naar het lege blikje in de gootsteen.

Pap steekt zijn duim op. 'Honderd procent kipvrij.'

De soep is lauw en dus niet zo lekker, maar dat houd ik voor mezelf. Pap heeft zo zijn best gedaan. Ik vertel hem alles over ons avontuur in de kerncentrale.

'Camila zei vanmiddag al zoiets, toen ze belde. Het gaat me allemaal wat boven de pet. En dat jullie Wingnut hebben opgesloten...' Hij klakt met zijn tong. 'Moest dat nou echt?'

'Ja! Nu is die crimineel eindelijk opgepakt, dankzij de politie. Hij spoort echt niet, pap.'

'Dat denk jij,' mompelt pap. 'We zullen het zien. Gelukkig ben je weer heelhuids hier. Zo'n centrale is best link met al die splijtstoffen. Wingnut zegt het zelf, in de krant. Uranium kan duizenden jaren doorstralen.'

'Precies, ja! En als jij als aandeelhouder gratis nuggets had gekregen of op de zwarte markt had gekocht, dan was je nu ziek door *Wingnuts* giffabriek. Dankzij ons staat de productie stil.' Ik kijk hem aan.

'Ha. Je klinkt net als je moeder. Die kon ook zo goed debatteren. Frank en vrij, net als jij.'

Ik glimlach, maar opeens betreft zijn gezicht. 'Mis je haar?'

Pap knikt en zucht. 'Toch wel, ja. Heel erg zelfs. Wat er is gebeurd doet zoveel pijn.'

Vanbinnen word ik tegelijk koud en warm. Koud omdat pap net als ik zoveel verdriet heeft, en warm omdat ik wil dat hij mam heel erg mist. Dan kijkt hij me aan. 'Maar ik heb het goed hier. Een huisje, mijn puzzels, de radio.'

'En MIJ!' Ik spring op.

'Ja, Summer. En *jou*. Je zegt het.' Pap staat op. 'Kom, je moet naar bed. Je bent hondsmoe. Ik doe de afwas wel.'

Dankbaar ren ik naar boven, poets razendsnel mijn tanden en rol met mijn T-shirt en korte broek zo mijn bed in.

Net als ik 's nachts wakker word omdat ik moet plassen, gaat mijn telefoon. Ik kijk op de klok. Het is halféén. Welke malloot belt me midden in de nacht?

Het is Harris. Ik neem op. 'Wat is er?'

'Ik kan niet slapen.'

'Nou en? Dan zet je toch een chill muziekje op. Dan slaap je zo.'

'Luister. Chris heeft de hele avond met mam gepraat. Ik heb bijna alles afgeluisterd.' Hij klinkt teleurgesteld, zelfs een beetje bezorgd.

'Wat slim van je. En nogal brutaal. Wat zeiden ze?'

'Ze, eh... ze denkt dat ze Sam echt niet meer wil. Ook heeft ze geen zin om met hem op stap te gaan. Chris heeft mam echt alles verteld. Dat Sam een visobsessie heeft en nooit genoeg om haar gaf. Ze had hem steeds opnieuw gevraagd wanneer hij die tatoeage met haar initialen zou nemen, maar hij deed niets. Zo was er nog van alles. Uiteindelijk was ze het zat, en toen is ze weggegaan.'

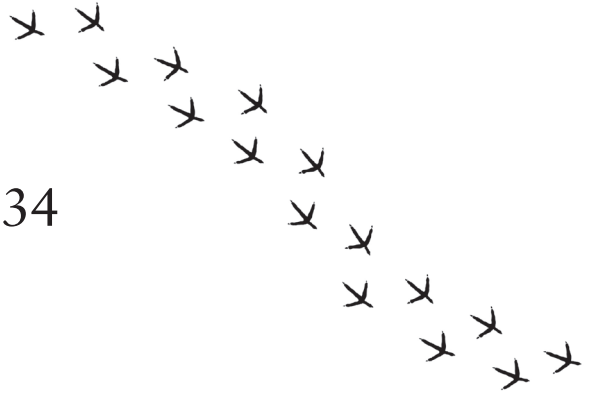
'Nou ja, zeg. Sam is een visser, en vissers vissen nu eenmaal. Duh. En hij heeft prikangst!'

‘Weet ik, maar dat kon ik niet zeggen natuurlijk.’

‘Ik wil óók dat ze weer met elkaar gaan, maar als ze zo moeilijk doet, moet hij maar een leukere vrouw zoeken. Wat er straks met Wingnut gebeurt vind ik veel belangrijker. Nou, ik moet heel nodig. Doe!’ Net voordat ik ophang, hoor ik nog zacht gesputter. Mopperend druk ik de telefoon weer tegen mijn oor. ‘Wat nou? Ik wil slapen.’

‘Toch vind ik het zielig voor Sam. Kom je morgen langs? Even kijken of we kunnen helpen.’

‘Best.’ Ik zucht, schakel mijn telefoon uit en ga snel naar de wc.

‘Zullen we eerst Christien even opzoeken? Die zit buiten te lezen. Misschien wil ze alsnog Sams bootje zien als wij haar overhalen?’

‘Niet echt zin in, maar oké.’

We lopen de tuin in, maar daar is niemand. Sam zien we wel; hij komt net het pad oplopen. ‘Weet jij waar je Chrisje is?’ roept Harris.

‘MIJN Chrisje?’ snuift Sam. ‘Nee. Maar ik weet wel waar Christien is.’

‘Is ook goed.’ Harris lacht ongemakkelijk.

‘Die is al vroeg met de bus naar het vasteland gereden. Terug naar huis. Ze wil me niet. Lees dit maar.’ Sam vist een briefje uit zijn zak en schuift het onder onze neus:

Sam – bedankt dat je ons gisteren hebt gered, samen met die geweldige kinderen. Echt, ik meen het. Toch heb ik besloten terug te gaan naar Londen. Ik moet eerst bijkomen en alles overdenken. Er is zóveel gebeurd en anders wordt het me te veel.

*Heel misschien tot ziens,
Christien*

‘O, wat jammer,’ zeg ik onhandig.

‘Jammer?’ brult Sam. ‘Dit was mijn laatste kans! En ik heb mijn tatoeage ook nog niet laten zien! Dat wilde ik op een gepast moment doen vandaag.’ Hij ruikt zijn sok naar beneden en wijst naar het garnaaltje met CL.

Harris kijkt hem schuin aan. ‘Je kunt haar een foto appen. Dán maak je pas indruk. Ze vindt je heus wel leuk, maar ze wil belangrijker zijn dan je scampi en vis. Enne, als ze je echt stom vond, had ze haar eigen tatoeage wel weg laten branden.’

‘Wijsneus.’ Sam geeft Harris bijna een stomp, maar beweegt zijn hand snel naar zijn kin en begint aan zijn baard te plukken. ‘Ze wilde niet eens met me praten. Het is één groot misverstand. Ze stond altijd op nummer één. Nu nog steeds. Anders ging ik haar toch niet redden?’

Hij trekt zijn sok weer over de tatoeage heen en loopt weg. ‘Ik ga ook!’

‘Waarheen?’ Ik kijk Harris aan. ‘En ik ben benieuwd hoe hij dit oplost. Verliefd zijn is vervelend en verkering lijkt me helemaal rampzalig, vooral als je gedumpt wordt. Kijk maar naar Sam. Ook al geeft hij niet op.’

Harris trekt een gek gezicht en wappert overdreven met zijn handen. ‘En dat zeg jij, met je vriendschapsbandje van Robin?’ Dan wijst hij opeens naar mijn arm. ‘Hé, waar is dat bandje?’

Ik inspecteer mijn pols en doe alsof ik gek ben. ‘Huh?’

‘Heeft hij je, eh, laten vallen?’ Harris kijkt me aan, een beetje lief en een beetje verlegen.

‘Nee. Ik. Oké. Ik heb zijn vriendschapsbandje weggegooid.’

‘Weggegooid? Wat is er dan gebeurd?’ Harris pakt mijn pols. ‘Heb je het uitgemaakt?’

‘Nee man, er was toch niks tussen ons? Ik was gewoon gestrest toen Chris zomaar vastzat en Indra ineens over Robin begon toen ik haar belde. Dat armbandje maakte het alleen maar erger.’ Ik haal mijn schouders op. Opnieuw heb ik dat leeggelopen-ballon-gevoel. ‘Gelukkig kom ik hem vast nooit meer tegen.’ Heel gelukkig vind ik dat stiekem niet, maar als ik dat ga uitleggen wordt het nóg ingewikkelder.

‘Nou, wat ben je wreed. Dankzij hem, Sam en Indra is Christien gered en kon Wingnut opgepakt worden.’

‘Eerst die rechtszaak afwachten. Die is vanmiddag al.’ Ik kijk op mijn horloge. ‘Wingnut heeft zoveel macht. Straks koopt hij de rechter om en was al onze moeite voor niks. En dat gedoe met Sam en Christien is er ook niet beter op geworden. Van mij mag Chris lekker in Londen blijven. Sam is alleen nog maar chagrijnig sinds hij haar teruggevonden heeft.’

‘Kunnen *wij* niet een foto van zijn tatoeage naar haar appen?’ zegt Harris.

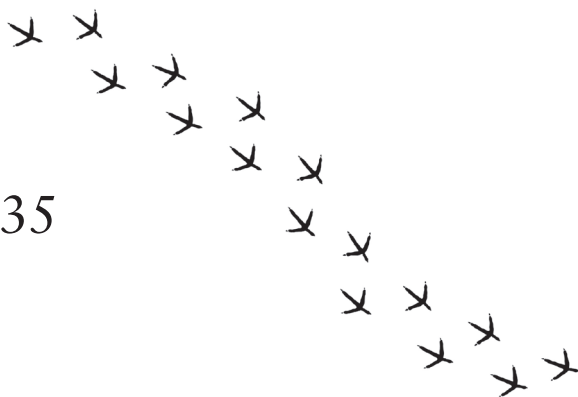
‘Dat doet hij zelf maar. Hij is nu toch weg; misschien laat hij die ingeprikte inkt alsnog weglaseren. Zou ik ook doen als ik hem was.’

Harris haalt zijn schouders op. ‘En jij en ik, wat gaan wij nu doen? Super-duper-Summer-zonder-vriendschaps-bandje?’

‘Weet ik het.’ Ik bijt op mijn nagelriemen. ‘Wingnut zit vast, maar voor hoe lang? Hij heeft de rechtszaak

natuurlijk supergoed voorbereid. En als hij verliest of het vonnis wordt uitgesteld, schrijft die crimineel vast weer van alles in de krant. Dat zijn bedrijf miljoenen bijdraagt aan de economie. Dat de nieuwe Clucky vega-versie de natuur helpt EN dat hij onschuldig is. Als hij vanmiddag niet wint, gaat hij vast in hoger beroep. En dan net zolang door totdat de rechter hem vrijspreekt.’

‘Maar er is genoeg bewijs! Rechters zijn slim en onpartijdig, echt. En hier nerveus zitten afwachten heeft geen zin. Op die zitting hebben wij geen invloed. Help anders mee in de moestuin van de buren. Ga ik vanmiddag ook heen. Kun je meteen wat ponden verdienen.’

Ik graaf met mijn vingers door de klei totdat ik de aard-appels er met één ruk uit kan trekken. Het is net alsof ik weer twee jaar ben en op het strand naar schelpen graaf. Bij elke ruk wordt mijn hoofd een stukje leger. Harris zit naast me tussen de wortels en we zeggen lekker niets. Pas als we de modder van onze handen en schoenen afboenen, verbreekt hij de stilte. ‘Eindelijk klaar. Zullen we nog even naar de baai? We eten pas om zeven uur. Je vader komt ook. Al eerder trouwens, voor een borrel.’

Mijn mondhoeken krullen omhoog. ‘O echt, alweer? Camila’s kookkunst werkt betoverend.’

We sjouwen de emmers met groente naar de buurman, die zijn erf aan het schoonspuiten is. Hij draait snel de kraan dicht en geeft ons allebei een tientje.

Als we over het strand slenteren, geeft Harris opeens een harde ruk aan mijn arm. ‘Kijk, daar! Achter de rotsen, bij de dinovoetafdrukken.’

Ik kijk waar zijn vinger naartoe wijst. ‘Het is Sam! Dan is hij dus niet echt weg. Wat doet ’ie daar? En zit ’ie daar nou met een vrouw?’

‘Ssst. Niet zo hard, we gaan spioneren.’

Daar zit Sam, op het rotsstrand, naast iemand met

bekend blond haar. 'Harris, kijk nou!' fluister ik, en knijp hard in zijn hand. 'Ze zit dus toch niet in Londen. Kom. We sluipen erheen, dan kunnen we zien of ze ruzie maken of juist lief zijn tegen elkaar. Hoe heeft hij haar zo snel hierheen gekregen?'

'Ze is vast halverwege weer omgekeerd.' We verstoppen ons achter een rotsblok en kijken om het hoekje. Sam vertelt iets met grote gebaren en Christien moet lachen. Ik bijt op mijn lip. Dan trekt Sam opeens zijn laars en sok naar beneden en wijst naar zijn enkel. Christien slaat haar hand voor haar mond.

'De tatoeage met CL,' fluistert Harris, terwijl hij hard begint te duimen. 'Het is erop of eronder. *Make it or break it*. Kom op, Chris!'

Even staart ze als een ijskoningin naar Sams been. Dan legt ze haar hoofd tegen zijn schouder aan. 'Yes!' Harris geeft me een por.

'O kijk!' Ik stoot Harris aan en gniffel. 'Sam slaat zijn arm om haar heen. Ik heb hem echt nog nooit zien knuffelen, behalve dan met Seamus.'

'En ze geeft hem een kus!' roept Harris, nogal hard.

Sam en Christien draaien zich om. Wij proberen ons nog te verstoppen, maar het is al te laat.

'Hé! Harris, Summer, pottenkijkers!' Sam zwaait naar ons. Zelfs zijn rommelkapsel straalt. We rennen op hem af. Christien staat op en steekt haar hand uit. 'Jongens. Wat kan ik zeggen? Bedankt. Dankzij jullie...'

'Heb ik mijn Chrisje weer terug,' roept Sam.

'Klopt. We hebben alles uitgepraat,' lacht Chris. 'Van-

morgen in de bus viel opeens het kwartje: Sam heeft echt alles voor me over.'

Ze houden elkaar stevig vast. Als ik te lang naar hen kijk, bekruipt me een benauwd gevoel. Ook voor Harris wordt het te veel, want hij blèrt uit het niets: 'Hé Sam, hoe zet je twee halve kippen weer aan elkaar?'

'Huh? Geen idee.'

'Met een kippenboutje.'

Sam grinnikt. 'Of met een schattebout. Die van mij is in elk geval eindelijk weer terug.' Hij geeft Christien een zoen en knijpt in haar schouder.

'Als jij die knuppel van een Wingnut niet in het Clucky-hok had gegooid, was ik hier nu niet geweest,' zegt Chris verliefd.

'Oké. Nu is het wel weer genoeg. Wij moeten naar huis. Gaan jullie maar lekker varen samen.' Ik draai me om.

'Huwelijksbootje?' roept Harris nog snel, maar Christine trekt haar neus op. 'Dacht ik niet. Eerst kijken of ik echt met deze piraat in zee wil.'

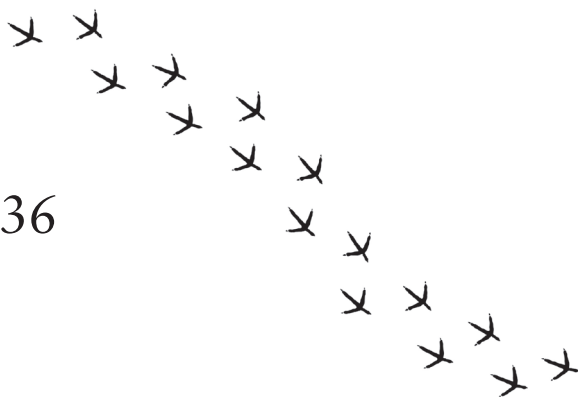
Ik trek Harris naar me toe: 'Kom mee. De tortelduifjes hebben privacy nodig.'

Sam knikt en pakt Christines hand. 'Wij gaan op avontuur. Niet weten waar het schip strandt is niet erg, de boot missen wel!'

Ik steek mijn tong uit, maar als Sam en Chris hand in hand over het rotsstrand lopen, kijken we ze toch nog even na, totdat ze kleine zwarte streepjes zijn.

Dan voel ik ineens een arm om me heen. Even deins ik terug. Dit doet Harris nooit! Ik wil onder zijn arm

uitduiken, maar hij zegt uitbundig: ‘Er is nog één belangrijk dingetje niet opgelost en dat gaat om jou, anti-nuggetzusje. Maar dat ontdek je straks.’

Als we bij het huis van Harris aankomen, knallen we bijna tegen Camila aan. Ze staat bij het aanrecht met een radiootje tegen haar oor gedrukt en kijkt opgetogen.

‘Mam? Ik dacht dat jij eten ging maken.’

‘Ssst, kom!’ Ze trekt ons mee de tuin in. Daar zit pap ook, in een ligstoel, met een glas paars bubbelsap en een cracker met kaas. Hij houdt ze allebei omhoog. ‘Proost. Op jullie.’

‘Wat bedoel je?’ Ik knipper een paar keer en kijk hem aan.

‘Nou, jullie hebben je zo ingezet deze zomer. Ik ben, eh, best heel trots.’

‘Ja, wij ook! Enne, er kwam net een nieuwsflits voorbij. Iets heel belangrijks. Ze komen er zo op terug.’ Camila zwaait met haar radio. ‘Harris, trek jij pap uit zijn schuurtje? Dit moet hij ook horen.’

Harris schiet de tuin door. Als ook Magnus er is, zet Camila de radio op de tuintafel. Ze draait het volume op maximaal.

En dan nu een update over de vogelgriep. Het aantal besmettingen in ons land loopt eindelijk af, zowel

onder kippen als wilde vogels. Dat lijkt geen toeval te zijn, nu de kippenindustrie al een tijdje stilligt. Ook zijn de laatste illegale kippenfokkerijen gisteravond gesloten, dankzij een dramatisch incident waarbij Clucky Nuggetdirecteur Wingnut is opgepakt.

Deze beweert dat zijn arrestatie een complot was en dat hij onschuldig is. De rechter heeft echter een uur geleden uitspraak gedaan in de rechtszaak die Wingnut eerder zelf tegen de overheid had aangespannen.

Ik spits mijn oren en kauw op mijn nagelriemen. Onder-
tussen gluur ik naar Harris. Als hij niet oppast, knijpt hij
zijn limonadeglas nog kapot.

*Crispin Wingnut, Rupert Smith en twee vrachwa-
genchauffeurs die voor Clucky werkten zijn schuldig
bevonden aan het illegaal produceren en verspreiden
van kipproducten. Een groepje oplettende jongelui en
vier personeelsleden traden in de zaak op als klok-
kenluiders. De drie fabrieksmedewerkers getuigden
tijdens de zitting. Hun leidinggevende, de voormalig
onderdirecteur van Clucky Nuggets, deed dit eerder
vandaag telefonisch.*

‘Wauw! Josie, Gary en Martin – dat moet wel. Superstoer.’
Ik kijk naar Harris. ‘En Christine gaf haar verklaring ook
nog, terwijl het echt geen fijne dag voor haar was. Mis-
schien heel kort en kon ze videobellen?’ Harris knikt. ‘Ja,

wat een dag voor haar – getuigen in de rechtszaak, deze uitspraak én Sam opeens achterlaten en nu *toch* opnieuw verkering met hem!’ Hij springt omhoog om iedereen te highfiven. Alleen pap doet niet mee. Hij kijkt beteuterd. ‘Kom op, wat is er?’ zeg ik.

‘Mijn aandelen. Die zijn opeens waardeloos.’

‘Pap! In Clucky investeren was nooit een goed idee.’ Ik tik zachtjes op zijn arm. ‘Echt, geld maakt niet gelukkig. Alleen de waarheid. En vrienden en familie. De natuur en huisdieren.’ Ik vis mijn zelfverdiende tientje uit mijn zak en zwaai het heen en neer. ‘Kijk, genoeg voor een halve hamster. En een hok kost ook niet veel. Jij mag hem een naam geven.’ Ik flap er van alles uit en meen het maar half – hamsters zijn saai en ook niet knuffelig – maar paps gezicht staat ook zó zielig. Verslagen nipt hij aan zijn glas.

Dan pingt mijn telefoon. Een appje.

Robin.

Met trillende vingers open ik het berichtje.

Hé Summer. Die rechtszaak was net op het nieuws! Cooooooooool resultaat man. Zonder het klifdrama op Rubha was dit allemaal niet gebeurd 😊 En dan had ik jullie niet ontmoet 😊 Voordat ik terugverhuis naar school zoek ik je op, want ik heb nog een kadootje – zelf geknoot 😊 Ook eentje voor Harris deze keer. En Indra en mezelf. Als aandenken. Wie weet volgt er ooit nog een tweede sprookje over ons – de vier nuggetiers 😊

Robin x

Ik glimlach.

‘Summer?’

‘Huh?’ Ik schrik op. Pap kijkt me aan vanuit zijn stoel. Heeft hij nu ineens een twinkeling in zijn ogen? Voordat ik het beter kan zien, staat hij op. Hij schraapt zijn keel. ‘Uhm, Summer,’ zegt hij nog een keer, terwijl hij met zijn gele sigarettenvingers aan zijn trui plukt. ‘Ik wil je wat zeggen.’

Ik zie dat Magnus, Camila en Harris knikkend toekijken en ik spits mijn oren.

‘Ik, eh... Wij hebben iets voor je bedacht. *Never mind* die aandelen – ik ben trots op je, Summer. Apetrots.’ Dan draait hij zich om. Terwijl mijn brein nog gist wat hij verder gaat zeggen, zie ik dat hij haastig wegloopt. Heeft hij zich bedacht? Moet ik hem achternagaan?

Maar dan is hij er opeens weer. Hij heeft een doos vast die behoorlijk trilt en herrie maakt. Zodra hij weer naast me staat, trekt hij de bovenkant open. Een opgewonden bal met veren vliegt de doos uit, recht mijn haar in. *Tok-tok-bwuk-to-toook!*

‘Verrassing!’ roept pap en Harris springt naar voren om de kip vast te grijpen. Hij slaat een theedoek over haar kopje om haar te kalmeren. Snel geeft hij haar weer aan pap, die haar onhandig vastpakt. Toch stopt ze met kakelen.

‘Summer, dit is Pandora. Ze is voor jou.’ Pap glundert helemaal. De kip nestelt zich in zijn armen en hij aait haar voorzichtig. Ik voel me helemaal week worden. Alsof ik bij scheikunde in een vat zoutzuur ben gevallen. ‘Pap!’

roep ik. 'Is Pandora echt voor *mij*?'

'Ja. En noem haar gerust Nugget hoor. Of *Clucky* Nugget.' Pap grijnst.

Ik steek mijn tong uit. Pap doet een stap vooruit en gooit de kip klungelig mijn kant op. Als ze tokkend op haar poten landt, til ik haar van het gras. Ik sluit haar in mijn armen en duw mijn neus in haar veertjes. Mijn hart barst bijna uit elkaar.

'Een nieuwe kip! Van *jou*...' Ik kijk pap aan en check haar kopje. 'En ze heeft geen enge wratjes. Of vogelgriep. Ik noem haar *Lucky* Nugget.'

'Wat?' Pap kijkt verbaasd.

'Grapje! Pandora klinkt perfect. Zooo lief van je.' Ik wil hem eigenlijk omhelzen, maar ik kan mijn nieuwe kip niet zomaar loslaten. Straks vliegt ze er nog vandoor. Zachtjes kus ik haar kopje. 'Ik zal je beschermen, Pandora. En het beste hok ter wereld voor je regelen.' Ik slik. Aurora's oude hok is oud, besmet en wrak. Weet pap dat wel? We hadden er al bijna een kampvuur mee gemaakt... Ik kijk op. Wacht eens even. Pap zit nog maar in zijn eentje in de tuin. Hij kijkt glimlachend naar mij en Pandora.

'Waar is iedereen?' vraag ik.

'Camila is in de keuken bezig. Als ik haar was, gooide ik een zak patat in de oven. Haar ovenschotels zijn zó ingewikkeld. Maar ieder z'n ding.' Hij geeft me een knipoog. 'En Magnus en Harris zijn met een ontwerp bezig.'

'Ontwerp?'

'Ja. Ze gaan een nieuw hok voor je maken. Ik help mee. Die sudokupuzzels heb ik wel gezien en dat krot van

een vogelpokhok moet zo snel mogelijk weg. Harris wil antivirusgaas kopen en een kippenspeeltuin bouwen. Die jongen overdrijft, serieus – maar alles beter dan een kip op je kamer. En jij bent weer happy. Dat is, eh...'

Ik kijk op. Pap is rood aangelopen en kijkt me aan. Hij zegt: 'Dát is wat ik wil voor ons. Echt.' Zijn mond staat nog een klein beetje strak – maar zijn ogen twinkelen. Met mijn ogen twinkel ik terug.

Nawoord

Een paar jaar geleden schrok ik behoorlijk: zowel kippen als zeevogels legden opeens massaal het loodje in Groot-Brittannië. Het was een raadsel. Toen ik dat jaar met een bootje naar het eilandje Skomer in Wales voer, lagen ook daar veel dode vogels. Ze waren omgeven door de duizenden broedende papegaaiduikers en Noordse pijlstormvogels. En wat bleek? Een onzichtbare indringer ging de kolonie rond en maakte de eilandvogels ziek. Door deze ongewenste gast, het vogelgriepvirus, werden tientallen eilandjes daarna afgeschermd. Maar hoe kwam deze ziekte hier?

Het virus begon op een kippen- en eendenhouderij in Zuidoost-Azië. Al snel sprong het over op wilde vogels en daarna ging het de hele wereld rond – zelfs op Antarctica begonnen pinguïns en meeuwen het loodje te leggen. Miljoenen vogels kwamen om door dit virus, dat officieel ‘H₅N₁’ heet.

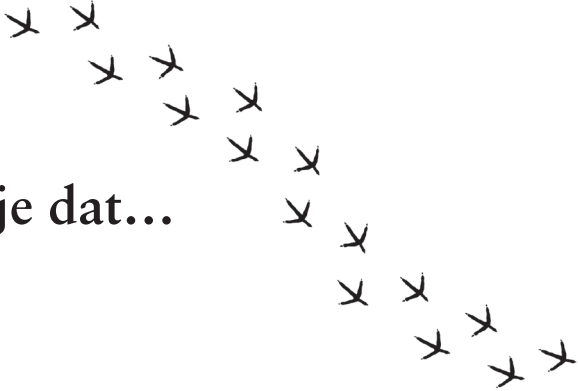
Met bloed, zweet en tranen werd de vogelgriep uiteindelijk de kop ingedrukt. Heel langzaam begonnen de vogelkolonies zich te herstellen, al zijn die er nog lang niet. Eén lichtpuntje: al gingen de meeste besmette vogels dood, sommige dieren, ook jan-van-genten met een

zwarte ‘virus-iris’, overleefden het en herstelden zich.

Jullie weten vast dat virussen gevaarlijk kunnen zijn en soms razendsnel de aardbol overgaan. Denk alleen maar aan COVID 19, oftewel het coronavirus, dat eind 2019 een globale pandemie veroorzaakte. Maar weet je ook wat een virus precies is? En wat denk je: hoe zou de wereld er zonder virussen eigenlijk uitzien?

Voor dit boek ben ik in de wetenschap en geschiedenis gedoken. Virussen, zeevogels, kippen... – er ging een wereld voor me open. Als je meer wilt ontdekken over deze thema’s, scan dan de QR-code voor het gratis weetjes- en doeboekje voor thuis en in de klas:

Wist je dat...

... ik vroeger bang voor kippen was? Dat kwam doordat ik als tweejarige door een haan ben gepikt. Tijdens het schrijven van dit boek leerde ik dat kippen juist grappig en superslim zijn. En wist je dat veel kipnuggets in het echt net zo gemaakt worden als in dit verhaal? De filmpjes op YouTube zijn de snelste manier om vegetariër te worden (al was ik dat al vóór het kijken – gelukkig).

... ik ooit zelf in de koude, Schotse Cairngorms ben verdwaald tijdens een kampeeravontuur? Het was augustus en we belandden in een sneeuwstorm, samen met rendieren, sneeuwhoenders en sneeuwvinken – maar helaas geen auerhoenders. Wel vroeg mijn man me toen, in het jaar 2000, ten huwelijk 😊

... de mensen op Rubha Hunish en andere Schotse eilanden vroeger veel zeevogels en eieren aten? Er was nauwelijks ander voedsel, want op de akkers groeide weinig en vissen was te gevaarlijk omdat het bijna altijd stormde. Op de meest afgelegen plekken aten mensen gemiddeld wel drie Noordse stormvogels per week. Ze stopten vogelveertjes in lakens en kussenslopen om de ijskoude winters

door te komen en maakten schoenen van jan-van-genten-huiden. Toch waren er veel meer zeevogels dan nu, en dat komt vooral door klimaatverandering en de vogelgriep...

... de ‘mensengriep’ (‘influenza’) in 1914 het meest afgelegen eiland van Schotland, Sint Kilda, bereikte? Besmette reizigers van buitenaf meerden aan en veel eilandbewoners stierven. Ze hadden namelijk geen antistoffen (immuniteit) tegen de griep en er waren ook geen vaccinaties, medicijnen of dokters op het eiland. Wat boffen we ruim honderd jaar later, met zoveel goede geneesmiddelen!